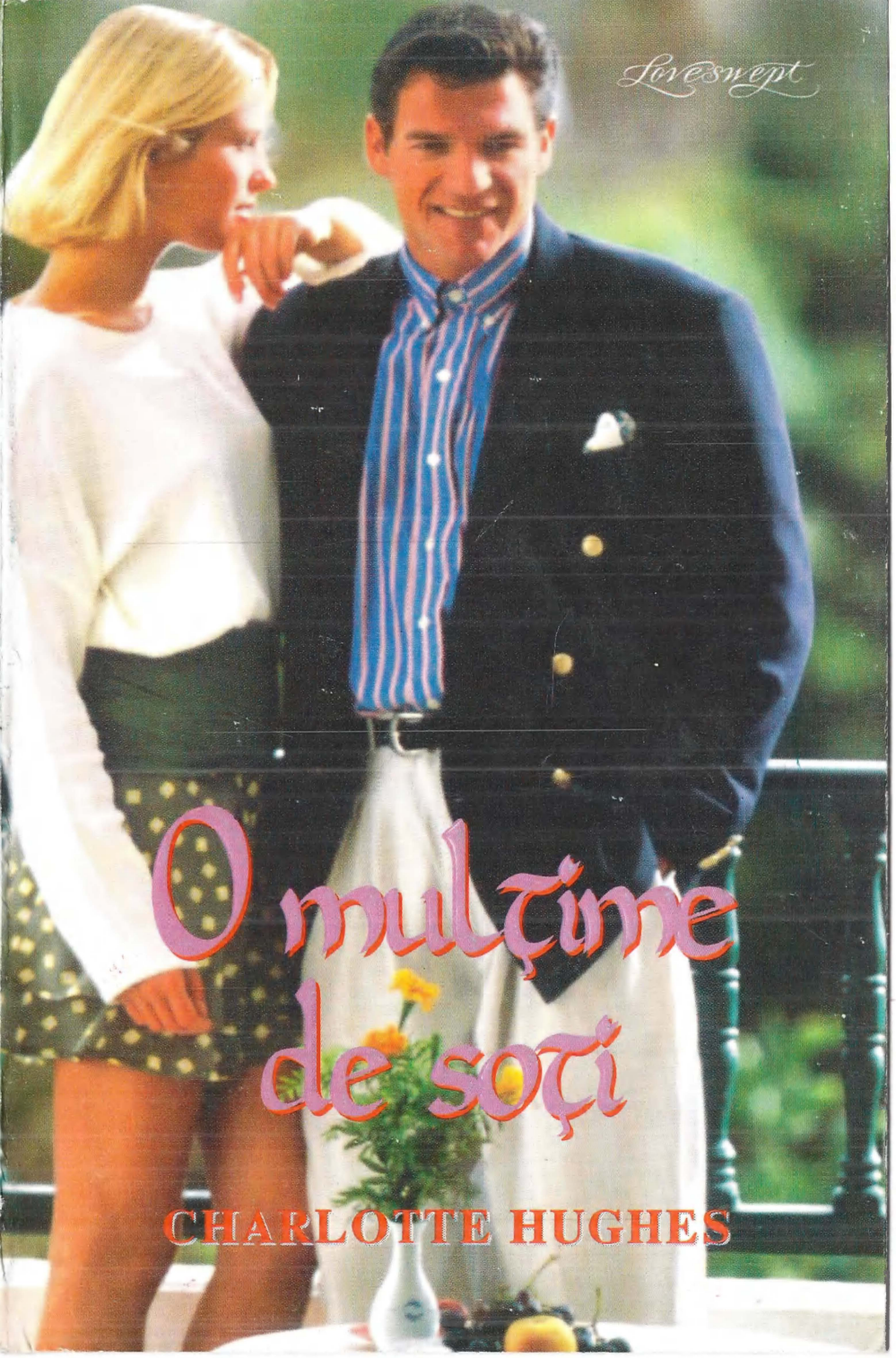
Loveswept
O mulțime de soți
CHARLOTTE HUGHES

Loveswept

Charlotte Hughes

O mulțime de soți

Traducere de Gabriela Nedelea

Editura MIRON
București

Too Many Husbands
by Charlotte Hughes

© copyright 1986 by
Charlotte Hughes

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

© LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in
cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

ISBN 973-95056-3-9

Unu

– Ce-ai făcut? o întrebă răstit Meri Kincaid pe fiica sa, pe un ton care le surprinse pe amîndouă, lăsînd-o pe copilă, un moment, aproape fără grai.

Bette – o adolescentă de șaisprezece ani – o privi înspăimîntată.

– Păi... ți-am spus: am dus eu cîinele domnului Hanson, ca să-ți fac un serviciu, repetă fata. A sunat de la aeroport și-a zis că s-a întors. Mi-a cerut s-o scot pe Gretchen din cușcă.

– Bine, bine! Dar unde-ai dus cățelul? La ce adresă? se interesă Meri, pocnind zgomotos din degete, în timp ce vorbea, nerăbdătoare să audă mai repede răspunsul fetei.

– În cartierul Woodbridge.

– Vai de mine!

– Mamă, cu ce-am greşit? întrebă Bette, cu o expresie derutată pe chip.

Fără să mai piardă o clipă, Meri îşi deschise poşeta ponosită şi plină de pe scaun şi scotoci după cheile maşinii. Pe duşumea, se împrăştiară tot felul de hîrtii.

– Draga mea, Tom Hanson nu locuieşte în Woodbridge, rosti ea, lăsîndu-se în genunchi să strîngă bileţelele, listele şi celelalte însemnări scrise de mînă, care îi scăpaseră din poşetă.

Dacă le pierdea, nu-i rămînea decît să renunţe pentru totdeauna la afacere, gîndi ea; deşi jumătate din aceste hîrtii nu mai erau de actualitate. Pur şi simplu, nu avusese timp să facă ordine în harababura din geantă.

– Domnul Hanson locuieşte în cartierul Ridge Brook, continuă Meri, ridicîndu-se din genunchi.

– Atunci, cine naiba stă în Woodbridge?

– Bob Clay.

– Deci eu...

– Tu ai dus cîinele unde nu trebuia!

Meri îşi închise geanta înţesată şi alergă spre ieşirea din faţă.

Bette oftă şi se trînti pe un scaun tapiţat.

– O, mamă, ştii bine că nu sînt în stare să ţin socoteala tuturor bărbaţilor acelora! Doamne!

Își azvîrli picioarele peste unul din brațele ponosite ale scaunului, uitîndu-se la mama ei cum se chinuia zadarnic să deschidă. Meri trăgea și răsucea mînerul sferic de la ușa veche de lemn, care se înțepenise la fel ca acum cinci ani, cînd se mutaseră aici. Îi venea să o spargă cu piciorul!

– O să meargă, pînă la urmă, draga mea, o asigură ea pe Bette, trăgînd speranța că vorbele ei aveau să se adeverească. Sună-l tu pe Bob din partea mea și explică-i că s-a făcut o încurcătură.

– Crezi c-o să se supere?

– Poți să știi?

Meri scrîșni din dinți și împinse brusc. Ușa sări în lături, iar ea se dădu înapoi, clătinîndu-se.

– Nu uita să dai telefon, zise Meri recăpătîndu-și echilibrul.

Trase ușa închizînd-o în urma ei și se răsuci să plece, dar se izbi de soacra ei. Pungile de hîrtie, gențile și portmoneele se răsturnară și căzură pe jos. Rujurile și pixurile săriră pe alee.

Aggie Kincaid se uită la Meri, cu mîinile ei grăsuțe în șolduri. Fața îi era roșie și pătată din cauza căldurii sfîrșitului de iulie.

– Arde undeva? întrebă ea cu voce hîrîită.

– Vai, ce rău îmi pare! strigă Meri aruncîndu-se după lucrurile împrăștiate.

Luă de jos o pompă de desfundat instalația de la baie.

– Asta pentru ce mai e?

– Aaa, iar s-a înfundat instalația, mormăi Aggie, luîndu-i-o din mînă. N-ai observat?

– N-am avut timp.

– Și, cum n-am mai găsit-o pe cea veche, am ieșit și-am cumpărat una nou-nouță, explică ea, cîntărind cu privirea mînerul de lemn din mîna ei cărnoasă. Ai idee cît costă acum așa ceva?

– N-am timp de discuții, Aggie, o întrerupse Meri, înmînîndu-i geanta și punga în care pusese toate lucrurile la loc.

– Avem probleme.

Coborî spre ieșire, cu propria-i geantă sub braț.

– Bette a dus, din greșeală, cățelul lui Tom Hanson, la locuința lui Bob Clay.

– Nu se poate!

– Trebuie să mă duc acolo imediat. Am să mă ocup de instalație cînd mă întorc.

Mi-ajunge o criză, te rog, scutește-mă de comentarii, se gîndi ea, urcîndu-se în automobilul său Datsun. Dădu din cap, în semn de „la revedere", ambreie și acceleră, țîșnind în stradă cu spatele. Îngheță cînd cineva frînă brusc și claxonă. Coborî repede geamul și se aplecă, vrînd să cadă la învoială cu șoferul. Dar Aggie i-o luă

înainte.

– Nebunule! țipă ea, agitîndu-și sacoșa. Să te duci la un doctor de ochi, m-auzi?!

Bărbatul din cealaltă mașină continua să claxoneze. Neînduplecată, Aggie se îndreptă spre el, amenințîndu-l cu pompa de desfundat, de parcă ar fi fost cine știe ce armă periculoasă.

– Ce-ai zice să ți-o pun pe spinare, domnule? întrebă ea cu tonul cel mai strident și mai amenințător cu putință.

Văzînd că nu o mai bagă nimeni în seamă, cel puțin pentru moment, Meri porni motorul, înainte să asiste la cine știe ce scenă sîngeroasă. Se crispă la acest gînd.

– Femeia asta o să facă în curînd un atac de cord, murmură ea, îndreptîndu-și ventilatorul spre față.

Își slăbi puțin eșarfa roșie din jurul gîtului, înjurînd în gînd canicula din Kansas City. Nici nu era de mirare că toată lumea era prost dispusă. Nu mai plouase de cîteva săptămîni bune, iar temperatura crescuse întruna. Și, uitîndu-se pe geam la cerul azuriu fără nici un nor, își dădu seama că va mai trece multă vreme, pînă să vină ploaia aceea dorită cu disperare, care să potolească setea pajiștilor de culoarea ambrei și să amelioreze dispoziția proastă a oamenilor.

Revenind brusc pe partea ei de drum, Meri

trecu razant pe lîngă un camion al salubrității. Nici nu apucă bine să parcurgă cîțiva kilometri, că își aminti, într-o străfulgerare, de întîlnirea pe care o fixase cu domnul Ambrose. Oftă și strînse volanul în mînă, pînă cînd încheieturile degetelor i se albiră. O cuprinsese panica. Aruncă o privire la ceas. Șase fix. Întîlnirea trebuia să aibă loc la șase și jumătate. Dacă se grăbea, putea să se întoarcă acasă pe la șapte fără un sfert. Bietul domn Ambrose! Îl mai amînase deja de două ori.

Își ridică părul de culoarea mierii de pe ceafă, cu mîna ei subțire. Era ud de transpirație. Toată ziua îi mersese rău, așa că nu avea să se aștepte la nimic bun nici de acum înainte. Toată viața i se întorsese cu susul în jos, încă din momentul în care se apucase de afacerea aceasta, cu îngrijirea bărbaților. Acum, după cinci ani, lucrurile nu se îmbunătățiseră cu nimic. Ba, dimpotrivă! Ziua nu avea destule ore pentru ca ea să-și poată rezolva toate problemele. Trebuia să gătească, să facă curățenie, să spele rufe, să umble după cumpărături și cîte și mai cîte! Își dădu ochii peste cap neputincioasă. Oare cînd se vor sfîrși toate acestea? Deși își angajase niște ajutoare, ea și Aggie nu mai aveau acum nici o clipă liberă.

Meri frînă la semafor. Dădu din cap, minunîndu-se. Cine și-ar fi putut imagina vreodată că

ele două ar putea să se descurce, totuși, cu sarcina aceasta de a se ocupa de menajul bărbaților? Suspină, amintindu-și de perioada de după moartea lui Martin, cînd, la doisprezece ani de la nuntă, fusese obligată să găsească o cale pentru a se întreține pe ea și pe fiica ei. Deși primise banii pe asigurare, fusese cuprinsă de spaimă, dacă nu chiar de teroare.

Cînd Aggie venise la înmormîntarea fiului ei, se oferise să stea cu Meri, pînă cînd avea să decidă ce să facă. Nora ei refuzase oferta părinților săi de a se muta înapoi, la ei. La vîrsta de treizeci de ani, asta îi mai lipsea: să se întoarcă în orașul natal, Polk City, din Iowa, și să trăiască din mila părinților. Trebuia să își găsească o slujbă, să înceapă să trăiască pe propriile ei picioare.

– Pur și simplu, nu știu să fac nimic! se plînsese ea soacrei sale, la nici o lună după moartea lui Martin.

În mod destul de ciudat, atunci își jelea mai mult propria-i soartă, decît pe răposatul ei soț.

Aggie, care se uita la televizor, la niște interviuri cu membrii echipei de baseball *Kansas City Royals*, păruse că nu o ascultă decît pe jumătate.

– Prostii! răspunsese ea, pe un ton nonșalant. Ești în stare să faci orice, numai să vrei.

Ochii lui Meri se umpluseră de lacrimi.

– Sigur că da, zisese ea furioasă, într-un exces de autocompătimire. Tot ce-am făcut în ultimii doisprezece ani n-a fost decît să gătesc şi să deretic prin casă!

De ce trebuise să se mărite atît de tînără se întrebase ea a nu ştiu cîta oară. Obrazul îi fu brăzdat de o lacrimă mare.

– Şi ce-i rău în asta? zisese soacra ei, cu ochii încă lipiţi de ecranul televizorului.

Meri smiorcăi şi îşi şterse nasul cu un şervet.

– Mda! Păi nu văd nici un anunţ în ziar prin care cineva să caute nevastă! spusese ea iritată de faptul că Aggie părea mai interesată de ştirile de seară, decît de problemele ei.

– Şşşşt! făcuse Aggie. Ai auzit ce-a zis bărbatul acela?

Meri clipi.

– Care bărbat?

– Uite, acela, spusese Aggie, arătînd cu degetul spre un tînăr de pe micul ecran. E atacant în echipa de baseball şi se plînge de greutăţile burlăciei. La fel şi prietenul lui de-acolo, adăugă ea, indicînd un alt tînăr, de lîngă primul.

– Şi ce legătură are asta cu problemele mele?

– Nu-ţi dai seama? spusese Aggie surescitată. Au nevoie de o soţie!

Căutase cu privirea prin încăpere.

– Unde e cartea de telefon?

– În bucătărie. Ce-ai de gînd să faci?

Aggie sărise de pe scaun și se îndreptase repede spre ușă.

– Am să-l sun pe atacantul acela... Tom Dixon... și-am să-i spun că i-am găsit o nevastă.

Aggie găsise cartea pe o masă și începuse să consulte listele de nume. Meri se oprise în spatele ei.

– Ai înnebunit?

– S-ar putea ca, în felul acesta, să-ți rezolvi problemele.

– Ți-ai pierdut mințile de tot, Aggie! Cum să mă mărit cu un bărbat complet necunoscut? Nici măcar să nu te gîndești la așa ceva!

– Nu va trebui să te căsătorești cu el, spuse Aggie. Vei avea doar grija lui, la fel ca o nevastă.

– Vai de mine, Aggie! zisese ea, punîndu-și mîna la gură. Doar nu te-aștepți ca eu să... să...

– Nu, nu mă aștept să te culci cu omul ăsta, gîfîise ea nerăbdătoare. Pur și simplu, îl vei îngriji. N-ai auzit niciodată de femeile acelea care fac copii pentru altele?

Meri se încruntase.

– Te referi la... înlocuitoarele de mamă?

– Exact. Iar tu ai putea deveni o înlocuitoare de soție, rostise Aggie, satisfăcută de ideea ei.

Ai putea chiar, să ai grijă de mai mulți bărbați.

– Să am grijă de ei? În ce sens? întrebă ea suspicioasă, pe un ton ciudat.

– Păi, să faci treabă în casă, să gătești și să speli.

– Așa ceva n-o să meargă niciodată.

Aggie începu să formeze numărul.

– Așteaptă, doar, să-l sun pe ăsta... cum naiba-l cheamă? Pe Tom Dixon. Și să vedem ce părere are de ideea mea.

– Îți spun, Aggie. N-o să meargă.

Dar *mersese*! Nu numai în cazul lui Tom Dixon, atacant la *Kansas City Royals*, ci și în al altor bărbați. Ceilalți veniseră să o caute pe Meri primind referințe despre ea și, deși pierduse vreo doi pentru că se căsătoriseră, găsise în locul lor alții, mult mai numeroși. Ajunsese acum să aibă o clientelă formată din doisprezece bărbați, alcătuind împreună cu Aggie un parteneriat plin de succes, cunoscut sub numele de societatea *Soția*.

– Doisprezece soți! rosti Meri cu voce tare, nevenindu-i să creadă nici acum, după atîta timp.

Cine s-ar fi gîndit că așa ceva era posibil? Mai mult, că micuța Merideth Ann Kincaid din Polk City, Iowa, avea să ajungă, la treizeci și cinci de ani, o femeie de afaceri plină de succes. Zîmbi.

De-ar fi știut, Martin s-ar fi răsucit în groapă, aflînd că ea se descurcase fără indicațiile lui.

Coti spre cartierul lui Bob Clay. În momentul acela își aminti de problema pe care o avea și-i mai scăzu din entuziasm. Deși, în mod normal, pentru a parcurge drumul pînă aici avea nevoie de douăzeci de minute, acum reușise să ajungă într-un sfert de oră, în ciuda circulației intense de după-amiază. În suflet îi încolți o speranță. Poate Bob nu se întorsese, încă, de la lucru. Dacă avea noroc, nu trebuia decît să înșface cîinele și să fugă, înainte ca Bob să își dea seama.

Dar Meri nu avu șansa aceasta. De cum parcă în fața blocului lui Bob, văzu automobilul lui negru, Lincoln Continental. Se uită, suspinînd, în oglinda retrovizoare. Nu arăta bine deloc. Ochii ei verzi, expresivi, erau copleșiți de oboseală. Părul tuns „paj", pînă la umeri, îi atîrna în lațe și șuvițele îi intrau în ochi, de cîte ori întorcea capul. Fața îi era roșie și umedă, iar buzele își pierduseră culoarea. Scotoci repede în geantă după ruj. Se fardă cu o mișcare sigură, urmare a unei practici îndelungate. Își șterse excesul de ruj cu un șervețel folosit și își zîmbi în oglindă, repetînd în minte scena cu scuzele pe care avea să și le ceară curînd. Își dădu toată silința să își întindă rochia șifonată, în timp ce traversa în fugă parcarea spre apartamentul lui Bob. Ajunse în holul

din fața ușii lui și bătu.

– Am să-ți explic imediat totul, ciripi ea, plină de bunăvoință, cînd bărbatul scoase capul prin crăpătura ușii.

Se auzi din spate un lătrat.

– Sper, zise Bob, mîngîindu-și mustața roșie. Javra asta a nu știu cui mi-a folosit mocheta albă drept toaletă.

Peste mai bine de o oră, după ce o dusese pe Gretchen stăpînului ei recunoscător, Meri se simțea moale ca o cîrpă și secătuită. Cîinele lătrase tot timpul cît condusese, mișcîndu-se de colo-colo, pe bancheta din spate. Din cauza asta, îi zvîcnea capul. Părul i se lipise de craniu, iar rochia îi atîrna ca un buchet de flori ofilite.

Cu toate că Bob Clay înțelesese încurcătura, Meri se simțise foarte rușinată. Frecase carpeta cu o grămadă de șervețele de hîrtie și, din fericire, reușise să scoată pata. Cu toate acestea, îi promise că va duce covorul la curățătorie, pe cheltuiala ei, chiar a doua zi.

Meri se încruntă cînd văzu BMW-ul argintiu parcat în fața casei ei, amintindu-și din nou de întîlnirea ei cu domnul Ambrose – de fapt, de întîrzierea cu care venea. Se aranjă puțin și se uită la ceasul de mînă. Apoi își strînse buzele supărată din cauza acestei situații. Era vineri, sfîrșitul unei săptămîni lungi și obositoare, iar ea nu mîn-

case nimic de la micul dejun. Era înfierbîntată, obosită și însetată, iar mîinile îi miroseau a... Se cutremură, alungîndu-și gîndul.

Își parcă mașina și o luă pe aleea pătată cu ulei. Nu trebuia, din capul locului, să admită să se întîlnească cu omul acesta. Fusese numai lucrătura lui Aggie, pentru că îi plăcuse voceă lui, la telefon. Numai gîndindu-se la asta, Meri se simți iritată. Îi erau de ajuns cei doisprezece clienți care o solicitau tot timpul. Nu mai avea nevoie de încă unul. Pur și simplu, i se păru că se dărîmă casa în fața ei. Își dădu seama și mai bine de situație, în momentul în care încercă să descuie ușa din față.

– Fir-ar a naibii de ușă! bombăni ea, înciudată.

N-avea timp pentru încă un client. O să-i spună domnului Ambrose să se ducă naibii!

Nici nu apucă bine să intre, cînd Bette se năpusti, literalmente, pe scări.

– Hai să-ți spun una bună! zise ea cu înflăcărare, cu pletele dansîndu-i pe umeri, în vreme ce vorbea. A venit domnul Ambrose și o ajută pe bunica să desfunde WC-ul.

– Asta-i bună! exclamă Meri, închizînd ușa și sprijinindu-se de ea.

– Da! Iar bunica nici nu se sinchisește. Acum îi spune bancuri.

– În care baie sînt?

– În cea de la etaj.

Meri privi în susul scărilor şi dădu din cap prea obosită, în momentul acela, pentru a mai putea să simtă îngrijorarea. Renunţă să se mai gîndească la această chestiune şi se trînti pe un scaun, aruncîndu-şi geanta pe podea.

– Nu-i aşa că nu e decît un vis urît? întrebă Meri şi gemu.

Bette îngenunche şi-i scoase sandalele cu toc înalt din picioare. Îi masă tălpile pe rînd.

– Biata mea mamă! zise ea dulce, culcîndu-şi capul pe genunchiul ei. Ai să vezi c-o să fie bine.

– Ooo, nu te opri! se rugă Meri. Ştiam eu de ce te ţin pe lîngă mine, puiule!

Se sprijini de speteaza scaunului, închise ochii şi, pentru prima oară în ziua aceea, se relaxă. După alergătura aceea nebună de o săptămînă, avea nevoie de aşa ceva. Muşchii i se detensionară, iar apăsarea din ceafă începu să-i dispară. Deodată, deschise ochii speriată.

– Aggie i-a spus cumva domnului Ambrose şi bancul cu marinarul? şopti ea.

Bette îşi ridică privirile şi zîmbi.

– Îhî.

– O, nu se poate! exclamă ea şi sări de pe scaun, cu muşchii la fel de încordaţi ca înainte. Trebuie să urc, înainte ca domnul Ambrose să

moară de jenă, adăugă ea.

Își trase repede sandalele și alergă spre scara lambrisată cu lemn de stejar, sărind cîte două trepte deodată. Încă de jos, din hol, auzi hohote puternice de rîs. Se înfioră. Cu siguranță, altă glumă deocheată de-a soacrei sale. Se opri în fața ușii de la baie să-și tragă sufletul și să se aranjeze puțin. Poate reușea să dreagă situația, să îl convingă pe domnul Ambrose că nu sînt toți nebuni în casa asta.

– Scuzați-mă! zise ea cîntător, bătînd timid în ușă. Pot să intru?

Din partea cealaltă i se răspunse cu un chicotit senzual. Își înălță o sprînceană. Oricine ar fi fost acest domn Ambrose, avea un rîs al naibii de sexy!

Păși în baie și se uită la el. Era cu totul altfel decît se așteptase. Domnul Ambrose o privi, la rîndu-i, și, după expresia lui uluită, își dădu seama că și el își făcuse o imagine cu totul diferită despre ea. Dădu din cap zîmbind în colțul gurii, apoi își continuă treaba.

Deși era greu să îi citească vîrsta pe chip, Meri estimă că are spre patruzeci de ani. În vreme ce lucra, își ridica din cînd în cînd privirea. După fața lui bronzată, ridată de capriciile vremii, Meri trase concluzia că domnul Ambrose trăia mult în aer liber. Continua să îi arunce o jumă-

tate de zîmbet uşor afectat, vrînd parcă să spună că găsea situaţia de faţă extrem de amuzantă. Nasul lui subţire era străjuit de doi ochi albaştri, strălucitori. Avea părul des şi grizonat care se armoniza perfect cu sprîncenele stufoase, dînd înfăţişării sale impecabile un aer dezinvolt.

– Aş da mîna cu dumneavoastră, doamnă Kincaid, zise el într-un tîrziu, ridicîndu-şi din nou privirile spre ea. Dar, după cum vedeţi...

Zîmbi, fără să-şi termine fraza, şi luă pompa din mîinile lui Aggie, care stătea alături ţinînd sculele, ca o soră medicală devotată, în sala de operaţie.

Meri rămăsese cu privirea la mîinile lui, admirîndu-i-le. Erau bărbăteşti, dar îngrijite, cu degete lungi şi păroase. După cum ţineau pompa de desfundat, îşi dădu seama că erau puternice, deprinse cu munca. În ciuda acestui lucru, aveau o tandreţe surprinzătoare, care o înfioră. Îşi suflecase mînecile cămăşii albe şi scrobite pînă mai sus de cot, desigur ca să nu se murdărească. Meri se înfioră auzind zgomotele şi plescăitul pompei, la gura toaletei.

Aggie se uita peste umerii lui bombănind şi blestemînd WC-ul. Înainte ca Meri să poată rosti un cuvînt, domnul Ambrose trase de mîner, pornind apa. Ea îşi acoperi ochii cu mîinile.

– Fir-aș a naibii! exclamă Aggie, scuturînd din cap. Ai reușit!

Și îl plesni cu palma pe spate.

Meri își dădu mîinile încet la o parte, descoperindu-și fața. Observă că el o privea zîmbind. De fapt, abia se abținea să nu izbucnească în hohote. O scrută cu ochii lui albaștri, fără nici un pic de stîngăcie. Își înfrînse timiditatea, ridicîndu-și capul cu mîndrie, și își adună toate resursele. Întinse mîna să se prezinte.

– Chet Ambrose, zise el, drept răspuns.

– Încîntată să vă cunosc, rosti ea, aruncîndu-i un zîmbet profesional perfect.

Deveni serioasă, în vreme ce lua în mînă mînerul de lemn al pompei.

– Ce te-a apucat să-l pui pe omul acesta să ne repare instalația, Aggie? zise Meri în șoaptă, după ce ieșiră din baie, unde îl lăsaseră pe Chet să se spele.

– Păi, a reușit, nu-i așa? rosti Aggie, ridicînd din umeri, în vreme ce cobora scările, l-am promis că, dacă ne-o repară, îl invităm la masă.

– Nu se poate, Aggie!

– Ba, da! Am pregătit astăzi niște sos pentru

spaghete! exclamă ea uitîndu-se peste umăr la nora ei. Vreo şapte litri, de fapt. Nu trebuie decît să încălzesc puţin din el.

Aggie se repezi în bucătărie, iar Meri o urmă ca un căţeluş.

– Ce-ar fi să-i torni lui Chet un pahar cu vin? sugeră ea. Mai avem sticla aceea nedesfăcută de la Crăciun. Am pus-o în frigider acum douăzeci de minute, să se răcorească. Şi scoate şi salata aceea verde de acolo.

Meri făcu ce i se spusese, mişcîndu-se ca în transă.

– Ce se întîmplă, Aggie? întrebă ea, într-un tîrziu, revenindu-şi din stupoare. Mai întîi, l-ai invitat pe omul acesta la cină, apoi mă pui să îl servesc cu vin...

Strînse în mîini salata, hotărîtă să aştepte un răspuns, înainte de a i-o întinde soacrei sale.

– Bine, zise Aggie, vrînd să pară nepăsătoare. Dar cînd ai să afli cine e, ai să-ţi dai seama că nu poţi să-l serveşti cu apă de la robinet într-un borcan de muştar!

Luă salata din mîinile nurorii sale, care rămăsese nemişcată.

– Mda, mă gîndeam eu că asta o să te impresioneze...

Meri se trase mai aproape.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi cine

e!

– E Handy-Andy, zise Aggie satisfăcută.

– Cine?

– Știi bine ce vreau să spun. E patronul tuturor magazinelor acelora de vopsele, tapete și lambriuri. Chestii de-astea! zise ea, îndreptîndu-se spre chiuvetă.

Meri era sincer impresionată.

– Adică, el e patronul magazinelor *Handy-Andy Hardwear*? șopti ea, emoționată.

– Îhî!

Aggie începu să desfacă frunzele de salată.

– Și l-ai pus să se tîrască prin baia noastră? întrebă Meri înspăimîntată. Nemaipomenit! Data viitoare o să-l punem să ne golească puțul de scurgere!

Se întoarse din nou la frigider și deschise larg ușa congelatorului.

– La urma urmei, nu-mi pasă cine e, mormăi ea. Nu mai avem timp să ne ocupăm de încă un client. Nu-mi dau seama de ce m-am lăsat convinsă, încă de la început, să accept această întîlnire, dar...

– Totul e perfect, le anunță Chet din cadrul ușii, întrerupînd pur și simplu fraza lui Meri la mijloc. Nu cred că veți mai avea vreodată necazuri cu instalația, continuă el, trăgîndu-și mînecile cămășii pînă la încheietura mîinilor. Dar

dacă se mai întîmplă, anunțați-mă, ca să comand niște piese noi.

Apoi i se adresă lui Meri, zîmbind, pe un ton senin:

– Ar fi bine să închizi ușa aceea de la congelator, altfel va ieși tot aerul rece.

Meri se înroși și închise repede ușa. Îi aruncă o privire, iar el îi zîmbi pe loc, strălucitor, arătîndu-și dinții frumoși și sănătoși.

– Doriți cumva un pahar cu vin? întrebă ea nesigură, copleșită o clipă de farmecul lui.

Ridică sticla cu lichid de culoarea mierii de salcîm.

– Nu e de cea mai bună calitate, dar e rece, adăugă ea, uimită că încerca să își ceară scuze, în legătură cu vinul.

– Bei și dumneata? întrebă el.

Deși nu spusese nimic ofensator, Meri reacționă ca și cum ar fi întrebat-o „Vrei să te culci cu mine?" Inima începu să îi bată cu putere. Răspunse, în sfîrșit, cu glas gîtuit:

– Ooo, da. Cred că da.

– Cred și eu că e nevoie să bei ceva, mormăi Aggie.

Meri nu îi luă vorbele în seamă.

– Domnule Ambrose...

– Spune-mi Chet.

– Chet... rosti ea, înghițind în sec. Ar fi bine să

mergeți în camera de zi și să vă faceți comod, îi sugeră Meri, încercînd să îl scoată din bucătărie.

Se simțea stînjenită că el îi urmărea fiecare mișcare. Își recăpătase luciditatea.

– Am să vă aduc imediat un pahar cu vin.

El aprobă din cap și ieși. Meri răsuflă ușurată și începu să scotocească în sertar, după tirbușon.

– Aggie, te superi dacă îmi dai paharele de cristal? zise ea, în vreme ce căuta.

Aggie își ridică privirea.

– Cristal? Nu știam că avem așa ceva.

– Acelea din cufărul din sufragerie, zise Meri.

Văzînd privirea goală a soacrei sale, adăugă:

– Cele pe care le folosim de Crăciun.

– Aaa, de ce nu spui așa? exclamă Aggie, ștergîndu-se pe mîini cu șorțul, în timp ce ieșea.

Se întoarse după cîteva minute, aducînd trei pahare cu picior lung.

– Ce-i cu tine? întrebă ea, aruncîndu-i o privire amuzată. Parcă ești un leu în cușcă. Nu folosim niciodată paharele acestea. Și ce te tot chinuiești să găsești tirbușonul ăla, pentru o sticlă de vin de trei dolari?

Meri împinse brusc sertarul și își acoperi ochii, ca și cum ar fi dorit să se facă dintr-o dată întuneric.

– Din cauza bărbatului ăsta, șopti ea. Mă face

să mă simt ca o epavă neliniștită.

Inspiră adînc și destupă sticla.

– Ce te uiți la mine ca la felu' trei? se răsti ea la Aggie.

– Te-a tulburat, nu-i așa? rînji soacră-sa.

– Vezi-ți de treburile tale!

Meri turnă vinul și îi întinse un pahar lui Aggie.

– Și nu mai rînji atîta!

Luă celelalte două pahare și ieși, încercînd să nu bage în seamă chicotitul soacrei sale.

Chet se simțea ca acasă în scaunul tapițat uzat, de lîngă șemineu. Jacheta lui kaki, care se potrivea foarte bine cu pantalonii bine croiți zăcea întinsă pe canapea. Se ridică îndată ce intră ea. Meri încercă să nu se uite prea atent la cămașa lui albă, mulată pe pieptul larg. Își desfăcuse doi nasturi de la gît, lăsîndu-și gulerul răsfrînt și pe lîngă materialul bine apretat ieși-seră senzual cîteva fire de păr negru. Cămașa părea că luminează, în contrast cu pielea lui bronzată. Meri îi oferi unul din paharele cu vin.

– Tocmai mă gîndeam să-ți spun cît de mult îmi place casa voastră, rosti el, luînd bolul din mîna ei.

O atinse în treacăt cu degetele, iar ea își simți stomacul zbătîndu-i-se, de parcă ar fi fost plin cu fluturi. Privi repede în altă parte, jenată de reacția ei. Oricum, el păru că nu observase nimic.

– Mi-ar plăcea să o văd pe toată, înainte de masă, zise el.

Ea îl privi, surprinsă de maniera lui ofensivă. Se uită în jur, să se convingă că erau singuri. Aggie era ocupată cu pregătirea cinei, iar Bette vorbea, ca de obicei, la telefon. Era clar: el aștepta ca ea să îl conducă prin casă.

– Bineînțeles, dacă nu ai nimic împotrivă, adăugă el, ca și cum i-ar fi citit gîndurile.

– Nu e mare lucru de văzut, zise ea, încercînd să își dezlipească privirea din ochii lui insistenți.

– Înțeleg că sînt trei nivele.

– Patru, dacă luăm în considerare și subsolul. La al treilea, se află un apartament. Acolo gătește Aggie mîncare pentru clienții noștri.

Meri se uită din nou în ochii lui, mirîndu-se că îi evitase mai înainte.

– Pare frumos.

– Mai sînt multe de făcut. De fapt... se opri și zîmbi. Ar trebui să renovăm întreaga clădire. De aceea ne-am și permis să o cumpărăm.

Se încruntă. Acum se scuza și pentru casă!

– Realmente mi-ar plăcea s-o văd pe toată, zise el, ridicînd paharul la buze.

Sorbi o înghițitură de vin, iar ea se uită fascinată cum i se mișca mărul lui Adam, în vreme ce înghițea. Gîtul lui nu era gros, ca al unora din clienții ei de vîrstă mijlocie, ci zvelt și musculos.

– Te interesează casele vechi? se auzi ea rostind.

– Da, în ultima vreme am făcut din asta o adevărată pasiune.

Îi zîmbi din nou, în felul acela special. Pulsul i se acceleră. Cum să refuze un astfel de surîs? Ea, una, nu se simțea în stare de așa ceva.

– Bine, urmează-mă! zise ea, zîmbind la rîndu-i. Ai văzut mare parte din parter. Am să te las să arunci o privire și în dormitoare, dacă îmi promiți că nu te uiți la dezordinea de-acolo.

Vru să lase paharul de vin pe masă, dar se răzgîndi. Avea nevoie să se sprijine de ceva, chiar dacă nu era decît un bol delicat și diafan de cristal. Îl conduse spre scară, ținînd strîns paharul în mînă, ca și cum astfel s-ar fi simțit la adăpost.

Începu să urce, privind cu coada ochiului peste umăr, simțind că el o urmează îndeaproape. Poate chiar prea aproape, remarcă ea, iuțind pasul.

Ajunși la etaj, deschise ușile, permițîndu-i să cerceteze fiecare cameră. I se păruse, sau chiar se arătase interesat mai ales de dormitorul ei?

– Baia ai văzut-o deja, zise ea, trecînd pe lîngă ușă, fără să se oprească.

– Atunci, nu m-am uitat cu atenție, spuse el, deschizînd și intrînd acolo.

Meri se întoarse și aștepta afară.

– Îmi place chiuveta și cada, rosti el zîmbind, uitîndu-se la piedestalul vechi care susținea chiuveta și la cele patru picioruțe cu gheare. Am ceva la magazin, cu care le poți freca, să le faci noi și strălucitoare. Să nu uit să-ți aduc și ție, cînd mai trec pe aici.

Meri îl cercetă atent, în timp ce el se uita prin casă. Spre surprinderea ei, era sincer interesat. Se opri de mai multe ori pentru a se uita la cornișe, pentru a cîntări pereții cu privirea sau dispozitivele de iluminat. Zîmbi, amintindu-și cît de încîntată fusese ea însăși, la început, de casa aceasta, pînă cînd realizase cîte erau de făcut. Avea să muncească, probabil, o viață, pînă să o pună la punct.

– Mă bucur că mai sînt și alții care apreciază lucrurile vechi, zise ea.

Chet terminase de studiat o aplică veche din hol. Nu funcționase niciodată. Va chema ea, într-o zi, un electrician să o repare. Cînd va avea timp... și bani, bineînțeles.

– Aggie nu poate suferi casa asta, continuă ea, sperînd că Chet nu observase crăpăturile din cornișele scorojite și nici petele și găurile din covor.

Dar era sigură că le văzuse. Ochilor acelora albaștri nu le scăpa nimic.

– Mie mi se pare minunată, spuse el. N-am văzut niciodată aşa ceva.

– Da, recunosc: e ieşită din comun, fu ea de acord, îndreptîndu-se spre scări. Mi se pare că în actele agentului de vînzări imobiliare era trecută sub numele de *Visul vînătorului de antichităţi.* Rîse uşor.

– Aggie i-a zis „coşmarul".

El rîse la rîndu-i şi o întrebă:

– Ce te-a determinat să o cumperi?

– Vrei să spui, *ce*, în afară de faptul că era ieftină, nu-i aşa?

Rîse din nou. Se simţea tot mai mult în largul ei alături de el.

– Aveam nevoie de mai mult spaţiu, după ce s-a mutat Aggie la noi. Mai ales cînd am început să ne ocupăm de afacerea aceasta, zise ea zîmbind timid. E greu să găseşti o casă cu două bucătării.

– Pot să văd şi apartamentul de deasupra? întrebă el, îndreptîndu-se spre scările care duceau la al treilea nivel.

– Nu are decît trei încăperi.

El surîse.

– Hai, fă-mi pe plac!

Din nou, zîmbetul acela, se gîndi ea, cu inima bătîndu-i sălbatic în piept. Îl conduse pe şirul scurt de scări şi deschise uşa de la apartament,

dîndu-se la o parte, pentru a-i permite să intre în camera de zi mobilată sumar.

– E foarte cald aici, sus, în momentul acesta al zilei, zise ea, intrînd în încăpere după el. Aggie nu dă drumul aerului condiționat decît dimineața, cînd gătește.

Se opri iritată că el stătea atît de aproape de ea cînd îi vorbea.

– Dacă vrei, am să-ți arăt bucătăria, se oferi ea, grăbindu-se să intre în încăperea alăturată.

Trebuia să mărească distanța dintre ei.

Cînd intrară în bucătărie, lui Chet îi scăpă un fluierat ușor. Era cea mai spațioasă încăpere a apartamentului. Un perete întreg era acoperit de cel puțin patruzeci de oale și de tigăi, multe dintre ele de dimensiuni exagerat de mari, pentru o gospodărie normală. Pe un altul, se aflau rafturi cu platouri ca de patiserie, cratițe, tăvi metalice pentru plăcintă, pentru pîine și multe alte ustensile pentru copt. Aranjate frumos într-o parte a încăperii erau tot felul de conserve de fasole verde, de porumb, de mazăre, de piersici și de alte fructe în compot.

– Parcă ar fi un restaurant, zise Chet scuturînd din cap în fața atîtor bunătăți. Pe cine hrăniți? Pe uriașul Flămînzilă?

Meri începu să rîdă.

– Așa și trebuie să arate, ca un restaurant,

zise ea, încrucișîndu-și brațele și sprijinindu-se de bufet. Noi comandăm toate acestea prin agenția unui restaurant. Cînd gătești pentru doisprezece oameni e ca și cum ai avea de hrănit o mică armată.

El clătină din cap.

– Cum de te-ai lansat într-o astfel de afacere, Meri? Nu te supăra că te întreb.

Observă că îi spunea pentru prima oară pe nume. Privi în jos, spre podeaua acoperită cu linoleum, mișcîndu-se de pe un picior pe altul cu nervozitate.

– Bineînțeles că nu mă supăr, spuse ea.

De jos nu se auzea nici un zgomot. Liniștea era perfectă. Avu sentimentul că se rupseseră de lume.

– Am intrat în această afacere după ce a murit soțul meu, zise ea într-un tîrziu, fără să-și permită să se uite în ochii aceia pe care îi simțea privind-o.

– Asta s-a întîmplat de multă vreme?

– Acum cinci ani.

Se forță să își ridice ochii. Nu se simțea bine să converseze cu podeaua!

– El... Martin a murit într-un accident de automobil.

Chet dădu rar din cap, ca și cum ar fi vrut să rumege fiecare informație pe care i-o dădea ea.

– Și așa ați ajuns, tu și Aggie, să locuiți împreună?

Meri aprobă absentă, observînd cum pătrundeau pe fereastră razele soarelui de după-amiază, scăldîndu-i chipul bronzat în lumină. Fără îndoială, ochii lui aveau nuanța de albastru cea mai curată pe care o văzuse vreodată și erau încadrați de gene dese și lungi. Din colțurile pleoapelor pornea o rețea fină de riduri care se pierdeau în părul grizonat de pe tîmple. Găsi că efectul acestei combinații era șocant, dacă nu chiar extrem de frumos. El se mișcă puțin, iar ea își dădu seama că îl privea prea insistent. Își drese glasul:

– După cum vezi, zise ea, întorcîndu-se și îndreptîndu-se spre ușă, mai sînt aici și o cameră de zi și un dormitor.

Auzi un chicot în spatele ei și se întoarse surprinsă de felul în care o privea.

– Să știi că nu vreau să rîd, zise el îndreptîndu-se spre ea. Dar sînt amuzat sau, mai degrabă, uimit, pentru că n-am mai văzut niciodată un cuplu ca tine și Aggie. Sînteți complet diferite, știi, ea e atît de...

Se opri ca și cum și-ar fi căutat cuvintele.

– Atît de directă, rosti el, dînd din cap și izbucnind în rîs. Dar tu ești cu totul altfel. Atît de rezervată! Spune-mi, așa ești cu toată lumea sau nu-

mai cu mine?

Meri se felicită că luase paharul de vin cu ea şi se agăţa de el, ca şi cum însăşi viaţa i-ar fi depins de el.

– Nu înţeleg ce vrei să spui, zise ea, măturînd din nou podeaua cu privirea.

– Ţi-e teamă de mine, Meri?

Se uită la el aşteptîndu-se să îl vadă zîmbind. Dar nu fu aşa. Părea gînditor şi sincer. Venise aproape, teribil de aproape, atît de aproape, încît blocase uşa care ducea spre cealaltă încăpere. Oricum, îşi spuse, nu avea intenţia să o zbughească afară sau să facă cine ştie ce altă mişcare de felul acesta.

– De ce să mă tem de tine? rosti ea pe un ton care voia să arate că ideea aceasta i se părea ridicolă. Abia te-am cunoscut.

Ridică paharul la gură şi sorbi, privindu-l. Pe buza de jos, i se prelinse o picătură de vin şi ea o linse cu limba. Chet o privea.

– Ai dreptate, zise el, într-un tîrziu. Nu mă cunoşti, nu-i aşa?

Îşi puse paharul cu vin pe masă cu atenţie, zîmbindu-i îndrăzneţ.

– Înseamnă că n-ai să mă refuzi.

Se uita la el cum înainta, observînd cum clatină uşor din cap. S-ar fi aşteptat la orice, numai să o sărute nu! Dar el tocmai asta făcu. Se aple-

că abil și își lipi gura de a ei, cuprinzîndu-i buzele într-un sărut cald, delicios, cu aromă de vin. Fu oarecum șocată, de aceea tresări și aproape că scăpă paharul din mînă. Chet o liniști, sprijinind-o cu palma lui puternică. Apoi, aceeași mînă începu să o mîngîie diavolesc pe șira spinării, în vreme ce sărutul se adîncea într-o nebuloasă. Meri nu mișca. Nici nu putea, de altfel. Parcă nu mai avea creier sau i se sleise cu totul; iar în momentul în care își reveni și își impuse să acționeze, Chet își ridicase deja capul, punînd capăt acestui sărut la fel de repede cum îl începuse. Ochii ei se măriseră de uimire. Nu știa ce să spună. De fapt, ce-ar fi putut să mai zică?

– Iartă-mă, șopti el, respirîndu-i cald și plăcut în față. Pur și simplu nu m-am putut abține. Voiam să te sărut din momentul în care te-am văzut. Cred că ar trebui să ne întoarcem jos, nu?

Ea făcu un semn cu capul, revenindu-și tot mai mult. Reuși să găsească drumul spre ieșirea din apartament. Chet o urmă îndeaproape. Se uită o dată cu coada ochiului la el, peste umăr și i se păru că nu era deloc rușinat de ceea ce făcuse.

Doi

La sfîrşitul unei cine plăcute, cu spaghete, Chet Ambrose reuşise să le captiveze atît pe Aggie, cît şi pe Bette. Îl ascultau fermecate cum le spunea anecdote în legătură cu primii săi ani la *Handy-Andy*, delectîndu-le mai bine de două ore. Meri se uita atentă la el, în timp ce vorbea. Nu dădea nici un semn în legătură cu sărutul lor. Dar cum puteau, oare, să se comporte ca doi străini, după toate care se întîmplaseră? La această întrebare nu putea răspunde. Nu fusese niciodată adepta giugiulelilor ocazionale, iar dacă vreunul din clienţii ei ar fi îndrăznit să facă una ca asta, l-ar fi pus la punct în aşa fel încît să nu uite niciodată. Atunci de ce nu procedase la

fel și cu Chet? Și de ce se simțea atît de stingherită în prezența lui? Se obișnuise să aibă de-a face cu bărbații numai în timpul zilei. Cu tot felul de bărbați.

Se foi în scaun și își reproșă în gînd că făcea atîta caz pe tema aceasta. Oamenii se sărută tot timpul și nu neapărat cu vreun motiv anume. Da, numai că după aceea nu amuțeau și nici nu rămîneau cu ochii holbați, așa cum făcuse ea. Nu sărutul o deranjase atît de mult, cît reacția ei. Îi plăcuse. Și încă foarte mult. *Asta* o neliniștea, cu adevărat. De fapt, întîmplarea îi alungase toată seninătatea din suflet.

– Mi-ar plăcea să am o casă ca aceasta, zise Chet, întrerupîndu-i șirul gîndurilor.

– Cît dai pe ea? zise Aggie.

Își ridicase paharul să i se mai toarne vin, fără să bage în seamă privirile semnificative ale lui Meri.

Chet rîse. I se citea clar amuzamentul în ochii lui albaștri.

– Îți spun eu, Aggie, dacă ai fi stat măcar o lună la hotel, ai fi apreciat casa asta cu adevărat.

– Te-ai gîndit să te muți pe aici? întrebă Meri.

Din anumite motive, ideea aceasta nu i se mai părea neplăcută. Avea să supraviețuiască ea cumva emoției care o cuprinsese. Chet își

îndreptă din nou atenția spre ea și îi scrută chipul îndelung. Parcă își mai pierduse din stăpînirea de sine care îi revenise cînd se dusese să se aranjeze. Se fardase și își aranjase părul.

– Mai curînd sau mai tîrziu, cred că da, răspunse el. Mi-am vîndut deja toate proprietățile din Texas și Oklahoma. Nu mai am nici un motiv să mă întorc acolo.

– Te gîndești să-ți vinzi și magazinele de aici?

El ridică din umeri.

– Dacă îmi oferă cineva un preț bun, da.

Se sprijini în cot, aplecîndu-se înainte.

– Nu prea mă mai interesează afacerile cu materiale.

– Dar atunci ce te interesează? întrebă ea pe un ton provocator.

Dar își regretă imediat atitudinea, pentru că vorbele ei le făcură atente pe Aggie și pe Bette. O secundă, care i se păru eternă, toți trei se uitară la ea.

– Probabil c-o să-ți vină să rîzi, cînd am să-ți spun, zise el, alungînd tensiunea din încăpere cu zîmbetul lui.

Își ridică paharul, dar ochii îi rămaseră țintuiți într-ai ei, ca și cum ar fi vrut să îi străpungă și să pătrundă în gîndurile ei. Începu să răsucească piciorul paharului între degete.

– Totuși, spune-ne! îl rugă Bette entuziasmată.

Era limpede că o cucerise cu totul.

El continuă să se joace cu paharul, clătinînd lichidul într-o parte și-n alta. Apoi, îl așeză pe masă.

– Ca să fiu sincer, mi-ar plăcea mai mult să renovez case vechi, decît să mă mai implic atît în afacerea cu magazinele. O casă cam ca aceasta, zise el zîmbind. Am renovat vreo două în ultimii ani, dar nici una asemănătoare cu aceasta bineînțeles!

Se uită în jurul lui, prin încăpere.

– Casa asta chiar că ar fi o provocare pentru mine.

– N-o să te oprească nimeni, zise Aggie cu nonșalanță. Nu refuzăm nici un ajutor, din partea nimănui.

Chet părea să cîntărească această idee.

– Vă dați seama că ar fi o reclamă nemaipomenită pentru magazinele mele?

Meri puse un cot pe masă și își sprijini bărbia.

– Ce vrei să spui?

– Știi, lucrurile pe care le fac creatorii de reclame cu metodele de slăbire, zise el surîzînd. Adică, să le arăt oamenilor fotografii cu casa înainte și după renovare, ca să vadă ce schim-

bări se pot face cu materialele din magazinele mele. Aș scoate și o broșură cu poze. Poate au să-mi crească vînzările și astfel voi putea îndrăzni să ofer și eu un preț pentru casa aceasta.

– Chiar vrei să vinzi magazinele? întrebă Meri. De ce nu te bucuri, pur și simplu, de succesele pe care le obții?

El rosti, după un moment de tăcere:

– Cred că nu mai sînt marele om de afaceri care eram. Prea multă muncă te epuizează, zîmbi el. Mi-am mai schimbat punctul de vedere în ultima vreme.

– Asta te-a făcut să le vinzi pe cele din Oklahoma și din Texas? întrebă ea. Noul tău punct de vedere?

Își dădea seama că își băga nasul unde nu îi fierbe oala, dar nu se putu abține.

Pe Chet, însă, nu îl deranja curiozitatea ei.

– Hai să zicem că mi-am schimbat sistemul de valori.

Privirea lui concentrată părea că îi spune că el știa că fărîma asta de informație nu era decît o momeală.

Meri nu îl grăbi. Dacă s-ar fi priceput să citească felul de a fi al oamenilor, și-ar fi dat seama că Chet Ambrose era tipul de om care dezvăluia despre sine numai atît cît considera

necesar. Oricum, nu avea intenția să îl interogheze. De ce să dea prea mare importanță modului în care își organiza el viața?

– Da, văd o mulțime de posibilități în ceea ce privește casa aceasta, zise el, schimbînd subiectul.

– Nu e chiar așa deștept cum credeam, comentă Aggie.

Chet acceptă remarca, fără să se supere.

– Voi, doamnelor, stați aici, într-un palat, și nici măcar nu vă dați seama de asta.

Aggie pufni. Bette chicoti. Meri se aplecă în față să îl asculte mai bine.

– La ce te referi? întrebă ea.

– la uitați-vă în jur, spuse el întinzînd mîinile.

Toate cele trei femei priviră prin încăpere, încercînd să descopere sursa entuziasmului său. Întorcîndu-și ochii spre Chet, nici una nu păru impresionată. Cu toate acestea el rămase pe poziții.

– Primul lucru pe care l-aș face, ar fi să dezlipesc toate mochetele, zise el profesional.

– Știu că avem nevoie de covoare noi, spuse Meri. Dar nici eu, nici Aggie nu am avut timp să mergem să cumpărăm și nu cred că ne-am putea permite să mochetăm toată casa.

– Nici nu m-aș gîndi să pun covoare pe po-

delele acestea, rosti el, ca şi cum numai gîndul acesta i s-ar fi părut nebunesc. Aveţi idee ce zace sub mochetele acestea?

– Nici nu vrem să ne gîndim! exclamă Meri sec.

– Podele de lemn, doamnelor, le anunţă el. Şi îmi place să cred că se află în formă bună. Nu numai atît, adăugă el arătînd cu degetul în sus. Cornişele acelea, vă daţi seama cît sînt de vechi?

Femeile îşi ridicară privirile spre grinzile de lemn sculptat care împodobeau partea superioară a peretelui.

– Sînt sigur că sînt vechi de cînd lumea.

– Dar sînt crăpate şi mîncate de carii, ripostă Meri.

– Pot fi uşor restaurate, o întrerupse el. Totul, în casa aceasta, poate fi restaurat sau reparat, adăugă Chet cu un surîs. Chiar şi instalaţia.

– Mda, cu o grămadă de bani, zise Aggie, sorbind o înghiţitură de vin. Nici măcar guvernul nu are atîţia.

– Toate astea sună foarte frumos, Chet, începu Meri pe un ton contrariat. Dar Aggie şi cu mine nu ne putem permite o lucrare de proporţii, în legătură cu casa aceasta.

– Ştii ce-ar trebui să facem? întrebă Aggie

umplîndu-și paharul cu vin și oferindu-i și lui.

Chet, însă, refuză. Atunci, ea își puse sticla aproape de pahar.

– Ceea ce ar trebui să facem noi, aici, e să facem schimb de talente.

Meri tresări, auzind tonul tărăgănat al vocii soacrei sale, temîndu-se că o cam luase valul.

– Dorește cineva o cafea? rosti ea repede, dorind să pună capăt acestei conversații.

Devenise dintr-o dată nesigură, în legătură cu turnura pe care o va da Aggie conversației.

– Eu aș dori o ceașcă, spuse Chet.

– Pentru mine, nu, zise Aggie, fără să ia în seamă privirea cruntă pe care i-o aruncase nora sa.

Femeia plecă în bucătărie pentru a pregăti cafeaua, încercînd să asculte și conversația care continua în camera de alături. Din păcate însă, Bette se apucase să strîngă masa și nu mai auzi nimic, din cauza zgomotului. Intră în sufragerie, cu o tavă pe care se aflau ceștile cu cafea. Chet și Aggie păreau că aveau ceva de împărțit.

– Am pierdut vreo informație importantă? întrebă Meri îngrijorată.

Chet îi aruncă o privire, cu o expresie uimită. La vederea tăvii, se ridică repede, i-o luă din mîini și o puse pe masă. Apoi se scărpină în cap

– gest care o făcu pe Meri să tragă concluzia că fie se simțea stingherit, fie era derutat, fie avea dubii în legătură cu ceva.

– Aggie tocmai mi-a făcut o propunere, zise el în sfîrșit, așezîndu-se din nou pe scaun.

– Daaa? făcu Meri, începînd să împartă cafelele și aruncîndu-i priviri neliniștite.

Puse o ceașcă de cafea și lîngă Aggie, sperînd că se va răzgîndi și o va bea. Soacra ei părea foarte mulțumită de ea însăși în momentul acela.

– Ei? întrebă Meri, uitîndu-se cînd la unul, cînd la altul. Aveți de gînd să-mi spuneți și mie?

– Aggie mi-a propus un tîrg, zise Chet sprijinindu-se de speteaza scaunului.

Își lăsă capul într-o parte, așteptînd reacția ei.

– Îmi ofer serviciile mele în schimbul serviciilor voastre.

Meri puse o linguriță cu zahăr în ceașca ei și mestecă.

– Nu înțeleg.

– Eu voi face reparațiile necesare în casa aceasta, iar voi... să vă îngrijiți de treburile mele domestice.

Chet se uită la ceașca lui de cafea, fără nici o expresie pe chip.

Aggie sorbi tot vinul din pahar și îl trînti pe

masă, făcîndu-i pe Chet și pe Meri să tresară.

– Ar putea locui aici, cîtă vreme se ocupă de reparații, zise ea tare, ca la piață. Ne-ar fi și nouă mai ușor să avem grijă de el.

Meri se uită la soacra ei, neîncrezătoare. Glumea, desigur. Nu, după expresia feței ei, vorbea foarte serios.

– Să locuiască aici? zise ea cu iritare crescîndă. Și unde propui să stea?

– La ultimul nivel.

Meri dădu din cap, apoi le zîmbi celor doi conspiratori, ca și cum se avîntaseră într-o poveste copilărească.

– Sună minunat, spuse ea cu un zîmbet fals. Dar noi avem nevoie de spațiul acesta pentru făcutul mîncării. Îți aduci aminte? Acesta a fost motivul cel mai important pentru care am cumpărat această casă.

Cuvintele erau adresate direct soacrei sale.

– Asta nu m-ar deranja deloc, zise Chet. Aggie poate să folosească bucătăria în continuare.

– Oricum el va mînca împreună cu noi, adăugă Aggie. Nu va trebui să livrezi mai multe porții ca acum.

Meri nu spuse nimic, dar nu îndrăzni să se uite în direcția lui Chet. Bette se opri din spălatul vaselor și apăru în cadrul ușii. Întreaga atmosfe-

ră din încăpere părea că explodează.

– Sper că sugestia lui Aggie nu te-a supărat, spuse Chet văzînd că Meri nu mai scoate nici un cuvînt.

Ea îl privi.

– Bineînțeles că nu, minți Meri.

Cum să fie ea în stare să mănînce, să doarmă și să facă baie în aceeași casă cu bărbatul acesta?

– Clădirea este a amîndurora, adăugă ea. Aggie are tot dreptul să ia decizii.

Făcu o pauză, încercînd să-și găsească cele mai potrivite cuvinte.

– Numai că... Mă tem că ți se va părea cam incomod, cu trei femei locuind dedesubtul tău, în jurul tău...

– Dimpotrivă, zise el și îi apăru din nou pe chip zîmbetul acela fermecător. Cred că ar fi minunat. Dar, bineînțeles, decizia vă aparține.

Spre jena ei, se simți țintuită de trei perechi de ochi. Își dădu seama că așteptau cu toții răspunsul ei. Nu era posibil să trăiască în aceeași casă cu el, i-o spunea și instinctul. Și, totuși, nu voia să fie pe post de „omul negru". Pe de altă parte, era nevoie de reparații. Dacă el stătea în apartamentul lui... fără să se ciocnească mereu de el...

– Ai vreo idee în legătură cu durata renovării?

întrebă ea.

Chet ridică din umeri.

– Cîteva luni.

Nici măcar nu îi dădea o dată limită clară.

– Și pe noi, cît ne va costa? întrebă ea foindu-se pe scaun.

El dădu din cap.

– Nici un ban. Asta face parte din tîrgul nostru. Voi face totul pe cheltuiala mea sau, mai bine zis, pe cheltuiala firmei, cu condiția să mă lăsați să fac fotografii de-a lungul renovării. Asta pentru broșura aceea a mea, adăugă el.

Meri oftă, uitîndu-se la Bette cum țopăia nerăbdătoare în cadrul ușii. Fata părea gata să explodeze de bucurie.

– Păi...

Făcu o pauză, conștientă fiind că era pe cale să facă o mare greșeală.

– Odată ce ai de gînd să transformi casa asta într-un circ, nu văd de ce n-am avea fiecare arena lui.

Închise ochii, simțindu-se frustrată.

– Bine, aprobă ea în final. Putem încerca. Dacă, însă, lucrurile n-au să meargă bine...

– Am să mă mut imediat.

– Fără ranchiună?

– Fără ranchiună, fu el de acord.

Se uită la Aggie şi-i făcu cu ochiul, apoi ridică ceaşca de cafea, ca pentru un toast.

– Ai văzut? Ţi-am spus eu c-am s-o fac să accepte? şopti el, destul de tare ca să audă toată lumea.

Meri nu zîmbi.

– Sper că nu vei fi dezamăgit, zise ea pe un ton rece. Noi nu-ţi oferim ceva care să fie la nivelul a ceea ce vei face tu.

– Nu fi atît de sigură, zise el. Bărbaţilor le place ca cineva să aibă nevoie de ei, uneori. Tu cred că ai nevoie de un soţ, la fel cum şi eu am nevoie de o soţie.

– De ce un om ca acesta vrea să locuiască într-o astfel de casă? se întrebă Meri cu glas tare, pe cînd îşi sorbea prima ceaşcă de cafea împreună cu Aggie, în salonaşul pentru micul dejun, adiacent bucătăriei.

Trecuse mai bine de o săptămînă de cînd Chet luase masa cu ele şi discutaseră despre planurile cu mutarea în casa lor, iar Meri nu reuşise să şi-l alunge din minte. Mai simţea gustul sărutului aceluia pe buze. Îşi amintea încă de

gura lui caldă, dulce și fermă. La asta se gîndea în fiecare seară, înainte de a adormi. Chet luase legătura cu Aggie o dată, pentru a discuta despre mutarea pe care o amînase, pînă spre sfîrșitul lunii, din cauza afacerilor. Meri presupunea că încerca, în felul acesta, să se retragă. Pentru asta îi era aproape recunoscătoare. Dar se simțea și puțin dezamăgită.

Era îmbrăcată într-o pijama subțire de bumbac, încreștită ușor prin părțile unde transpirase din cauza căldurii. Vechea instalație de aer condiționat nu mai făcea față, deși funcționa permanent. Epuizată după o săptămînă infernală, ea își ridică un picior pe scaun și își sprijini bărbia pe genunchi, uitîndu-se în jurul salonașului. Nu putea suferi această încăpere. Pentru că nu se pricepuse niciodată la decorațiuni interioare, consultase zile întregi revista *Cum să ne înfrumusețăm casa și grădina*, încă de cînd se mutaseră aici. O uluiseră culorile îndrăznețe pe care le foloseau decoratorii profesioniști și alesese pentru această cameră roșu, alb și albastru. Arăta groaznic. Și ea și Aggie erau conștiente de acest lucru. Dar fără să știe una de alta, așa că nu făceau nici o remarcă răutăcioasă cu glas tare despre salonașul care fusese prima ei încercare de a decora un colțișor al acestei case,

vechi de secole.

– Pun pariu că-şi permite să stea la cele mai bune hoteluri din oraş, zise ea, gîndind cu voce tare. Aşa că nu văd de ce să vrea să se mute într-un amărît de apartament de trei camere.

Aggie, care era totdeauna în dispoziţie proastă dimineaţa, mormăi ceva despre atitudinea pe care ar trebui să o aibă orice femeie normală, sănătoasă şi cu sînge cald faţă de Chet Ambrose.

– Nu e genul meu, îi răspunse Meri.

Aggie se uită intens la ea, pe deasupra ceştii de cafea.

– Adică, de ce?

– Păi, gîndeşte-te, zise Meri cu indiferenţă simulată. Are atîţia bani, plus magazinele, iar el ce vrea să facă? Să vîndă totul şi să se lăfăie într-o casă veche. Asta da, ambiţie! Pun pariu că n-a lucrat o zi în viaţa lui. Probabil că a moştenit magazinele de la tatăl lui.

Aggie îşi trase capotul de bumbac peste sînii ei imenşi şi zise gîfîind:

– Şi de unde ştii tu aşa de multe despre bărbaţi, madam? Cînd te-ai întîlnit ultima oară cu unul?

– Ştii răspunsul la fel de bine ca mine, îi replică Meri. N-am timp de întîlniri.

Își întinse picioarele lungi și începu să-și miște degetele, pentru a alunga orice urmă de lene din trup.

– Oricum, n-am întîlnit nici unul care să mă intereseze.

Se uită la ceasul de pe perete și constată că avea destul timp să se pregătească de plecare. O aștepta o dimineață încărcată. Sorbi ultima picătură de cafea din ceașcă.

– Dacă îți faci griji din cauza lui Chet Ambrose, las-o baltă! zise ea. A avut destul timp să se răzgîndească și, dacă e pe jumătate atît de deștept cît cred eu, o să se eschiveze. Mă îndoiesc că-l vom mai vedea vreodată.

Meri își trase o pereche de blugi și un tricou de bumbac alb, trecînd încă o dată în revistă ce avea de făcut în dimineața aceea. Fiind sîmbătă, trebuia să treacă pe la clienții ei, să strîngă programele pentru săptămîna care urma, ca să știe ce avea de făcut. Își pierdea, în felul acesta, aproape toată dimineața, dar, după ce termina, era liberă. Liberă! Să facă ce? se gîndi ea, punîndu-și adidașii. Nu era obișnuită să se întrebe prea des acest lucru. Cum își va petrece timpul? Bette plecase pentru două săptămîni cu familia unor prieteni, așa că trebuia să-și ia gîndul de weekend mamă-fiică.

Încă se mai gîndea la asta, cînd coborî, după cîteva minute. Nici nu ajunse bine jos, că se porni soneria de la intrare. Luîndu-şi inima în dinţi, răsuci cu putere mînerul sferic şi reuşi să deschidă uşa. Dădu nas în nas cu un tînăr înarmat cu un aparat de fotografiat.

– Am fost trimis de Chet Ambrose, anunţă el. Mi-a spus să fac fotografii.

– Ce fotografii? întrebă ea, îngustîndu-şi ochii suspicioasă.

Se uită la bileţelul din mîna lui.

– Vopsea cojită, cornişe crăpate, pereţi scorojiţi... zise el şi se opri ridicîndu-şi privirea. Am nimerit greşit?

Meri făcu semn că nu, ţuguindu-şi buzele iritată. Gîndul că un străin avea să îi fotografieze casa o făcea să vadă negru înaintea ochilor. Dar încheiase deja un aranjament cu Chet Ambrose şi, aşa cum îi tot spunea Aggie, afacerile sînt afaceri. Se dădu la o parte să îi facă loc fotografului.

– Domnul Ambrose unde e? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Nici nu-l cunosc. Am fost angajat prin telefon. Asta-i tot. Mă cheamă Bill.

Lăsă jos, pe podea, trepiedul şi geanta cu aparatul de fotografiat.

– Lucrez pe cont propriu. Mi s-a spus să fac fotografii pentru nu știu ce catalog sau broșură. Ceva în genul ăsta. Cît e de veche această casă? întrebă el, uitîndu-se în jur.

– E preistorică. De unde vrei să începi?

Bill aruncă o privire spre nișa din camera de zi, la tavan și la pereți.

– Voi avea nevoie de niște reflectoare, murmură el, ca pentru sine. Peste tot e la fel de rău?

Meri se uită la ceafa lui.

– Nu, zise ea, cu o voce mieroasă. De fapt, aceasta este una din cele mai frumoase încăperi din casă.

– Mmm! Înseamnă că-mi va lua mai mult timp decît mă gîndeam. O să am nevoie, probabil, și de mai multe filme.

Trecu o oră și el tot mai făcea fotografii. Meri fierbea în bucătărie.

– Îți dai seama ce tupeu are tipul? exclamă ea. M-a întrebat ce bețiv ne-a zugrăvit salonașul!

– Cel puțin e cinstit. Nu știu cum ai reușit să mă convingi să cumpărăm casa asta! îi răspunse Aggie.

– Iar începi!

– Dacă ai fi cu capul pe umeri, l-ai lăsa pe Chet să o aranjeze, ca s-o putem vinde.

– S-o vindem! țipă Meri.

– Chiar aşa. Poate luăm ceva dolari buni pe ea şi scăpăm de orice bătaie de cap.

– Şi pe urmă? Ce facem?

Aggie ridică din umeri.

– Nu ştiu tu, ce ai de gînd. În ceea ce mă priveşte, am să-mi cumpăr, probabil, o vilişoară retrasă, în partea cealaltă a oraşului. Am auzit că acolo se joacă poker intens, sîmbătă noaptea.

– Şi cu afacerea, cum rămîne? întrebă Meri, neîncrezătoare.

– Poţi să angajezi un bucătar adevărat, cu jumătate din cît îmi dai mie. Oricum, am cam îmbătrînit şi nu mai fac faţă.

Meri îşi azvîrli braţele în sus, disperată:

– Excelent! Am o femeie de serviciu gravidă în ultima lună care nu mai poate face curăţenie, o fiică prea leneşă ca să mă ajute şi o soacră care pretinde că e prea bătrînă ca să mai muncească. Iar, ca să-i punem capac, continuă ea pe un ton ceva mai înalt, un străin oarecare vrea să se mute în casa mea. Şi... adăugă uitîndu-se îndeaproape la soacra ei, sper că n-ai să îndrăzneşti să te muţi, cîtă vreme Chet Ambrose va sta aici!

Se opri să-şi tragă sufletul.

– Da, şi ca şi cum astea n-ar fi fost de ajuns, mai am şi maniacul acela de la etaj pe cap, care

face fotografii cu baia și WC-ul meu ruginit!

– Nu-ți face griji, în ceea ce mă privește, spuse Aggie, de parcă urma să fie aruncată în groapa cu lei. Oricum, pot să mor și muncind. Am să dau ochii peste cap, în fața mașinii de gătit, într-o zi...

– O, Doamne, Aggie! oftă Meri de parcă se afla în dureri. Știi bine că nu ți-aș putea supraviețui. Nu mai înrăutăți și tu situația.

Își masă tîmplele cu degetele. Capul începuse să-i zvîcnească.

– Te superi dacă vom continua această discuție mai tîrziu? îi spuse ea soacrei sale, sărutînd-o repede pe obraz. Trebuie să plec!

De cînd se apucase de afacerea aceasta cu îngrijirea bărbaților, Meri avusese dureri de cap infernale. Deși fiecare client al său era mulțumit de serviciile pe care le făcea ea, Meri auzi cîteva bîrfe de la Stella – fata care lucra cu ea încă de la începutul afacerii. Această femeie de serviciu era cu atît mai mofturoasă, cu cît depindea mai mult de ea. Acum intrase în luna a opta și nu mai putea nici să meargă, darămite să mai spele căzi, WC-uri și dușuri. Deși Stella avea o ajutoare, aceasta întîrzia sau lipsea pur și simplu de la lucru. Ar fi fost mai simplu să angajeze temporar pe cineva. Dar Meri o cunoștea pe Stella și știa

cîtă nevoie avea bărbatul ei de bani. Oftă. Deci trebuia să se descurce de acum încolo singură şi cu făcutul curăţeniei. Şi asta, în afară de cumpărături, de programări, de planificări de petreceri, de luat lucrurile de la curăţătorie, de livrarea mîncării... Şi lista putea să continue.

Unde va găsi ajutor? se întrebă ea. Bette era prea ocupată cu băieţii şi cu mersul la ştrand, ca să accepte o slujbă cu o jumătate de normă. Iar Aggie... Meri oftă şi zîmbi. Da, Aggie trebuia să se retragă în curînd, slavă Domnului. Dar nu azi, pentru numele lui Dumnezeu! Nu era momentul!

– Ghiceşte, cine se mută astăzi la noi? o întrebă Aggie, de îndată ce intră pe uşă.

Inima îi tresări. Nu era nevoie să ghicească.

– Nu mai spune!

Aggie îi aruncă o privire semnificativă: „Nu ţi-am spus eu?"

– S-a dus înapoi, la hotel, să mai ia din bagaje. A zis că se întoarce imediat.

Chet Ambrose arăta bine în blugi. Aceasta fu prima remarcă a lui Meri, în momentul în care îi deschise uşa. Purta un teanc de cărţi sub braţ.

În cealaltă mînă avea niște umerașe cu niște costume elegante pe care le ținea cu degetul, agățate pe spate. Meri observă pe chipul lui un amestec ciudat de nonșalanță și de siguranță demnă. Blugii se mulau perfect pe coapsele lui, care erau subțiri și musculoase.

– Văd că n-ai dat înapoi, pînă la urmă, zise ea, smulgîndu-și privirea de pe pieptul lui larg.

Purta un tricou în V, prin care i se vedea părul aspru și creț de pe bust.

– Ai crezut că am să mă răzgîndesc? întrebă el moale.

Ea hotărî să nu-i ia în seamă vorbele.

– Nu mai era nevoie să suni acum că... locuiești aici.

Încă îi mai era greu să creadă că vor sta cu toții sub același acoperiș.

– Primul lucru pe care am să îl fac luni va fi să comand o cheie pentru tine.

– Dacă vrei, pot să folosesc intrarea separată, din spate.

– Fă cum crezi, zise ea iritată de tonul lui conciliant. Nu știu, însă, cît de sigure sînt scările.

Uitase cît erau de albaștri ochii lui. Se dădu la o parte.

– O, apropo, zise ea întorcîndu-se spre el. Aggie a făcut curat în apartament și a pus aș-

nuturi proaspete pe pat. Ai să găsești prosoape curate în baie, iar dacă ai nevoie de ceva, apelează la noi. De obicei eu sînt plecată aproape toată ziua. Dar Aggie e aici tot timpul.

– Altceva, doamnă profesoară? întrebă el, rînjind.

Era greu să fii serios în preajma lui.

– Cina o luăm în jurul orei șapte, continuă ea. Dacă vii la masa de prînz, va trebui să te servești singur, pentru că Aggie are alte treburi de făcut. N-avem timp de tratamente preferențiale.

Lui Chet îi dispăru zîmbetul de pe buze.

– Ai o zi proastă, Meri? întrebă el politicos.

Ea clipi.

– O, nu. Vreau numai să fiu sinceră.

– Aaa, atunci e bine, dădu el din cap, așteptînd ca ea să continue.

– Lenjeria se spală de trei ori pe săptămînă: luni, miercuri și vineri. Dacă ai de spălat și în celelalte zile, va trebui să te descurci singur.

Asta îl făcu din nou să zîmbească.

– Ai vreo întrebare?

– Vrei să luăm cina împreună?

– Poftim?

Întrebarea lui o găsi nepregătită. Se uită cercetător în ochii lui să vadă dacă nu-și bătea joc cumva. Dar nu era așa. Vorbea foarte serios. Își

coborî privirile în pământ.

– Aud?

– Știi... am mîncat deja.

El se uită la ceas.

– Păi nu e decît ora două.

– Am mîncat tîrziu de prînz.

– Atunci, o să luăm și cina mai tîrziu.

Își ridică privirile spre el.

– De ce faci asta? întrebă ea. Vreau să zic, de ce mă inviți la cină?

Îi răspunse fără ezitare:

– Unu: pentru că vreau să iau cina cu tine. Doi: pentru că sînt sigur că îți va face plăcere. Și trei: cred că și Aggie se va bucura să scape de corvoada asta.

Își încruntă sprîncenele gînditor.

– Nu mai găsesc alte motive. Oricum, n-ai specificat cîte să-ți dau!

Fu tentată să accepte. Motivele lui păreau întemeiate și-ar fi mințit spunînd că nu i-ar fi făcut plăcere să mănînce cu el. Nu mai ieșise de luni de zile. Ciudat, se gîndea cu bucurie la o asemenea posibilitate! Cu toate că, își zise ea, nu era decît un client. Ei, și ce? Mai luase masa și cu alți clienți. Da, dar de data aceasta era altceva.

– Meri, zise el aplecîndu-se să îi vadă fața mai bine. Vrei să mergi?

Ea aprobă din cap.

– Atunci, spune „da". Nu îngreuna situația.

– Mmm, da.

El zîmbi și ochii i se încrețiră la colțuri.

– La opt. E bine?

– Foarte.

Se întoarse ametită, întrebîndu-se dacă nu ar fi bine să se răzgîndească, pînă mai era timp.

– O, Meri...

– Da? zise ea întorcîndu-și privirile.

– Vrei să te îmbraci cu rochia aceea roșu cu albastru? Aceea cu eșarfă. Ea aprobă automat, apoi își continuă drumul spre bucătărie. Acolo o găsi pe Aggie care ascultase după ușă. Părea foarte mulțumită de sine, ca și cum ar fi tras cartea cea mare.

Trei

Cina cu Chet Ambrose nu era un lucru oarecare, se gîndi Meri, cînd șeful de sală îi conduse printre mese albe și curate ca lacrima și cărucioare încărcate cu servicii de vase din aramă, pentru gătit. Își dorise întotdeauna să mănînce la *Aladin*, un restaurant de trei stele, despre care scria în toate revistele culinare, ca fiind unul dintre cele mai rafinate din Vestul Mijlociu.

Chet îi stătea alături, conducînd-o cu mîna pe spate. Aruncă o privire la femeile și bărbații îmbrăcați elegant care stăteau pe scaune cu spetează, plușate. Pereții erau acoperiți cu brocart în culori discrete, iar încăperea era luminată cu lumînări.

– Vă convine masa aceasta, domnule Ambrose? întrebă şeful de sală şi glasul lui apăsat se amestecă armonios cu clinchetul paharelor şi al tacîmurilor de la mese.

– E perfectă, zise Chet.

Se aşezară amîndoi şi, înainte de a putea să mai rostească ceva, apărură o mulţime de chelneri, fiecare avînd sarcina sa precisă. Fură umplute paharele de apă, aşezate farfuriile de aperitiv şi coşurile cu pîine. În spatele lor stătea ţeapăn maestrul de ceremonii, gata să observe orice imperfecţiune.

– Aţi dori să vă uitaţi pe lista cu vinuri, domnule Ambrose? întrebă el, ţinînd în mînă o carte neagră.

Chet se sprijinea cu amîndouă coatele pe masă, uitîndu-se la Meri, cu un zîmbet curios, abia schiţat. Răspunse, fără să-şi ridice privirile:

– Nu. Adu-ne o sticlă din cel mai bun *Cabernet*.

După ce îşi terminară treaba, chelnerii dispărură la fel de repede cum veniseră.

– Uluitor! exclamă Meri, observîndu-le eficienţa cu care lucrau.

– Tu eşti uluitoare, zise Chet. Şi foarte drăguţă pe deasupra. Îţi mulţumesc că te-ai îmbrăcat cu rochia aceasta.

Ea își aranjă gulerul surprinsă, dar încîntată de compliment.

– Nici tu nu arăți rău deloc, zise ea sincer.

Purta o haină de muselină colorată care se potrivea bine cu pantalonii maro și cu cămașa bej închis. Și toate culorile se regăseau pe o cravată scumpă. Chet îi mulțumi, iar ei i se păru că îi făcuse plăcere complimentul.

– Vii deseori aici? întrebă ea, ca să nu înceze conversația.

Între timp constatase că îi stătea la fel de bine în blugi, ca și în costum de gală.

– Nu atît cît mi-aș dori, răspunse el sprijinindu-se încă pe coate și privind-o îndrăzneț.

Ea se foi neliniștită.

– Am auzit că mîncarea e minunată în acest restaurant, spuse ea încercînd să se relaxeze. Mi-au povestit niște clienți de-ai mei care au mîncat aici.

Apăru barmanul cu vinul, iar ea îi fu recunoscătoare că întrerupse situația aceasta jenantă. Omul desfăcu sticla îndemînatic și-i întinse dopul lui Chet să îl verifice.

– Hai, toarnă, zise Chet, făcîndu-i semn să treacă peste ceremonia aceasta preliminară. Sînt sigur că e foarte bun.

După ce umplu paharele și puse sticla pe

masă, barmanul îi lăsă. Chet își ridică paharul, în semn de toast, dar așteptă ca ea să soarbă dintr-al ei. Abia apoi îl duse și pe-al lui la buze.

– Te bucuri că ai venit? o întrebă el, punînd paharul pe masă.

– Da, răspunse ea uitîndu-se în jur. Nu prea ies des.

– Numai cînd muncești, nu-i așa?

– Da, numai cînd muncesc.

– Povestește-mi! îi sugeră el.

– Despre munca mea? întrebă ea surprinsă de faptul că îl interesa slujba ei anostă.

– E adevărat că ai doisprezece așa-ziși soți?

Era clar, stătuse de vorbă cu Aggie. Zîmbi.

– Treisprezece, dacă te pun la socoteală și pe tine.

El păru plăcut surprins.

– Așa e. Acum sînt și eu unul din ei, nu-i așa?

– Termenul de „băieței" cred că ar fi mai potrivit, uneori, zise ea. Persoanele de față se exclud.

El dădu din cap.

– De ce-i numești „băieței"?

Cel mai mult îi plăceau ochii lui, se gîndi ea, visătoare. Erau calzi, buni, dar, în același timp, aveau o forță lăuntrică deosebită.

– Păi... zise ea, făcînd o pauză ca să-și adune

gîndurile.

Lucrul acesta era, însă, greu de realizat cînd el o privea cu atîta atenție din partea cealaltă a mesei. Parcă i se topeau toate gîndurile în aer.

– Fiecare vrea să îi rezolvi problemele în felul lui, începu ea. Fiecare are preferințele și fobiile sale. E destul de greu să ții minte toate detaliile.

Oare, cînd nu va mai fi în fața mea, îi voi reține trăsăturile? se întrebă ea.

– Și tocmai aceste lucruri mărunte contează pentru clienții mei foarte mult, continuă Meri cu voce tare. Vor să simtă că li se dă atenție. Uneori, lucrul acesta devine împovărător.

– Te-ai îndrăgostit vreodată de unul din ei?

– Bineînțeles, îi iubesc pe toți! zise ea zîmbind.

El își dădu capul într-o parte și o studie, să vadă dacă vorbește serios sau glumește. Cum stătea așa, lui Meri i se păru și mai atrăgător. Se simți, oarecum, vulnerabilă.

– Chiar?

– Nu e vorba de dragostea care există între o soție și-un soț, desigur! zise ea repede. Cred că am o afecțiune protectoare față de ei.

Ea ridică din umeri. Pînă acum, nu se mai întrebase ce simte față de clienții ei. Mereu avea prea multă muncă de făcut, în prea puțin timp.

– Vreau să le iasă totul foarte bine, zise ea rar. În carieră, în dragoste, în căminele lor. Bineînțeles, atît cît am eu acces în viețile lor. Încerc să-i fac să se simtă cît mai confortabil cu putință.

În timp ce vorbea, se uita la Chet și se întreba dacă nu cumva și față de el avea același sentiment protector. Se îndoia, însă. Era ceva mai mult, care nu putea fi exprimat în cuvinte. Atracție? La gîndul acesta se neliniști.

– Cred că, într-un fel, sînt ca un membru al familiei, zise ea, încercînd să reia conversația din punctul în care o lăsase. Chiar dacă nu am însemnat niciodată atît de mult pentru ei, cît o soție adevărată.

Rîse cu timiditate.

– Înțelegi ce vreau să spun?

– Cu alte cuvinte, le ești ca o soră, zise el ridicînd sceptic o sprînceană. Îmi pare rău Meri, dar mi-e greu să cred așa ceva. Eu, unul, nu m-aș putea gîndi niciodată la tine ca la sora mea.

Ea zîmbi.

– Atunci gîndește-te ca la o prietenă.

Se sprijini de spetează și își încrucișă brațele, privind-o oarecum ciudat și amuzat.

– N-ai obosit să tot ai grijă de alții? De Meri

Kincaid cine are grijă?

– Chiar Meri Kincaid, răspunse ea simplu.

– Nu simți niciodată nevoia s-o mai facă și altcineva? întrebă el.

Ea își coborî ochii.

– Am cunoscut și această experiență. Cu doisprezece ani în urmă, am lăsat pe cineva să aibă grijă de mine.

– Și?

– Și cînd a murit, am fost distrusă. Dar, mai ales, îngrozitor de speriată, adăugă ea, întrebîndu-se de ce îi povestește lui toate acestea și de ce îi permitea să intre în sufletul ei.

– Nu eram în stare nici să am grijă de mine însămi, zîmbi ea, încercînd să mai îndulcească subiectul. În zilele acelea nu știam nici măcar să completez un cec.

Chet o studie un moment.

– Nu mi te pot imagina înspăimîntată de ceva, Meri. Pari atît de capabilă și de puternică!

– M-am schimbat mult, în ultimii cinci ani.

– Îți place munca ta, nu-i așa? întrebă el. Vreau să spun că pare foarte importantă pentru tine.

– Asta a fost viața mea, de cînd a murit Martin, răspunse ea. Am învățat să fac lucruri de care nu mă credeam niciodată în stare.

Chet zîmbi.

– Cum ar fi, să completezi un cec.

– Printre altele, şi asta, zise ea întorcîndu-i zîmbetul.

El voi să-i răspundă, dar nu mai apucă, pentru că sosi chelnerul care le înmînă cîte o listă de meniu. Chet aşteptă ca acesta să se depărteze şi o întrebă:

– A fost o căsnicie fericită?

Uluită, se uită în ochii lui mult prea iscoditori. Întrebarea i se părea indiscretă, mai ales că venea de la unul din clienţii ei, pe care abia îl ştia de o săptămînă. Dar ceva îi spunea că poate avea încredere în el.

– Cred că da, zise ea într-un tîrziu. Eram prea tînără cînd m-am căsătorit. Aveam doar optsprezece ani. Martin era cu doisprezece ani mai mare decît mine. Era comis voiajor, în Kansas City. Abia terminasem liceul şi credeam că tot ce zboară se mănîncă. Gîndul că aveam să-mi petrec toată viaţa lucrînd în cine ştie ce dugheană din Polk City, Iowa, mă deprima. Cînd m-a cerut Martin de nevastă, am acceptat fără ezitare.

– Deci, te-ai măritat cu el şi te-ai mutat la oraş, nu? spuse Chet.

Pusese lista pe masă, ca şi cum nu ar fi avut

de gînd să se grăbească cu comanda. Meri dădu din cap și își puse și ea lista deoparte.

– După un an, s-a născut și Bette, iar eu mi-am consacrat tot timpul ei și căsniciei mele.

Ridică din umeri și continuă:

– În zilele noastre, puține femei fac carieră. Oricum, Martin nu era de acord să lucrez. Mama lui muncise toată viața din greu și nu voia să o vadă și pe soția lui făcînd același lucru, zise Meri zîmbind. Știu, el credea că procedează bine așa, că mă protejează și mă apără de necazuri, dar... Am lîncezit atîta în anii aceia! Uneori, mi se pare că aș avea nevoie de doisprezece ani ca să ajung la zi!

Își plecă ochii.

– Iartă-mă! spuse ea. N-am vrut să te plictisesc cu tot felul de amănunte din viața mea.

– N-ai să mă plictisești niciodată, Meri, zise el, strîngîndu-i mîna ușor. Ești una din cele mai interesante femei pe care le-am întîlnit. Și nu-ți spun asta doar din complezență.

Mîna lui era mare, caldă și liniștitoare, dar, în același timp o tulbură. Ea și-o trase ușor pe a ei, el neîmpotrivindu-se.

– Și-acum? întrebă el, ca și cum nu ar fi simțit momentul acela de tulburare. Cum e cînd ai intrat în lumea afacerilor?

Ea rîse.

– Eu n-aş îndrăzni să zic atît de mult, ridică ea din umeri. Nu m-ar deranja să-mi măresc clientela, dar asta ar însemna un plus de personal. Şi nu sînt sigură că ar fi benefic pentru firma noastră. Nu vreau să devin mare şi impersonală. Pentru asta, clienţii mei şi-ar putea, pur şi simplu, angaja o menajeră. Eu aş dori să am succes aşa cum lucrez acum.

– Şi ce crezi tu despre succes?

Pentru a-i răspunde, nu avea nevoie de timp de gîndire.

– După părerea mea, succesul înseamnă să nu te temi să stai pe propriile-ţi picioare, zise ea. Nici nu vreau să mă gîndesc cum eram înainte.

Zîmbi, încercînd să dea un aer lejer conversaţiei.

– Ei, acum ştii ce-i cu mine!

Pe masă apăru o umbră şi ea văzu cu surprindere că se şi întorsese chelnerul. Nici unul din ei nu se uitase la listă.

– Bănuiesc că ai venit să ne iei comanda, zise Chet întinzînd mîna după listă, cu ochii la Meri. Vrei tu să comanzi pentru amîndoi?

Ea aprobă.

– Sînt sigur că ştii ce e bun.

Începură să sosească felurile de mîncare. Lui

Meri i se păru că nu se mai sfîrșesc. În timp ce mîncau un aperitiv italian cu smîntînă, Chet îi povestea despre cum concepe el renovarea casei, iar cînd chelnerul veni să pregătească salatele *Cezar* alături de masa lor, amîndoi păreau entuziasmați de planurile acestea. Între felurile de mîncare existau pauze lungi, așa că aveau destul timp să discute. Cînd li se aduse felul principal, vițel *Marsala*, Meri simți că nu mai e în stare să mănînce nimic. Dar carnea era atît de fragedă, pregătită cu sos de vin, încît, spre surprinderea ei, pînă la urmă nu mai rămase aproape nimic în farfurie.

– Gata, te rog. Nu mai vreau să mănînc nimic! îi spuse ea chelnerului, cînd acesta veni cu lista de desert la masa lor.

Erau acolo trecute tot felul de bunătăți: prăjitură cu brînză *Amaretto*, tort de ciocolată, ecleruri, spumă de fructe și altele. Nici Chet nu mai dori nimic, așa că îi spuse chelnerului să le aducă două cafele.

– Cred c-am să mă îngraș cu trei kilograme, se plînse Meri cînd părăsiră restaurantul acela impresionant.

– Nu te îngrijora, zise el ajutînd-o să urce în BMW-ul său. Mergem acum undeva să le dai jos.

– Poftim? întrebă Meri.

– Mă gîndeam să facem o plimbare prin Plaza, zise el făcînd niște ochi mari și nevinovați. Tu ce-ai înțeles?

În timp ce conducea spre Country Club Plaza, Chet vorbi tot timpul ca s-o facă să se simtă bine. Trecură pe bulevardul larg, Ward Parkway. Meri fusese totdeauna impresionată de vilele vechi care îl străjuiau. Bulevardul era străbătut pe mijloc de un spațiu plin de fîntîni și de flori colorate, mai ales gălbenele.

Country Club Plaza era o zonă rezervată exclusiv magazinelor, restaurantelor și hotelurilor, frecventată atît de turiști, cît și de localnici.

Tot spațiul era în stil spaniol, împodobit cu țigle și cu grilaje dantelate, avînd și vreo cincizeci de opere de artă printre care douăsprezece fîntîni.

Chet parcă în fața unui magazin de antichități.

– Te superi dacă îmi scot haina? întrebă el. E mult prea cald.

– Deloc, spuse Meri, căreia îi venea să-și dea și ea jos ceva din hainele ei.

Îl ajută să se dezbrace și îi aranjă sacoul pe speteaza scaunului din mașină, în vreme ce el își scoase cravata.

– Ar trebui să-ți sufleci mînecile, îi sugeră ea

și, fără să se gîndească prea mult, îi desfăcu nasturele de la gît.

El se uită la ea, zîmbind. Dîndu-și seama de îndrăzneala ei, Meri tresări și își retrase mîinile ca arsă.

– Mă gîndeam c-ai să te simți mai bine așa.

Chet surîse și își suflecă mînecile.

– Nu-i nimic, Meri. Poți să mă dezbraci cînd vrei tu.

În timp ce se plimbau pe lîngă șirul de magazine, uitîndu-se prin vitrine, îi răcori o briză ușoară. Chet își petrecuse brațul pe sub al ei. Meri îi căuta ochii reflectați în geamurile vitrinelor.

– Îmi place mult aici, zise el. Cred că din cauza asta am vîndut magazinele din Texas. Ca să pot să mă mut aici. Nu seamănă deloc cu ceea ce-i acolo.

– Ai văzut vreodată Plaza în sărbătoare?

– Vrei să spui dacă am văzut jocurile de lumini de aici? zise el și negă dînd din cap. Dar mi-au căzut în mînă niște vederi făcute în timpul sărbătorilor. E tare frumos atunci, nu-i așa?

– Pare o țară din poveste, zise ea zîmbind. Sînt instalate peste o sută cincizeci de mii de becuri colorate.

El păru interesat.

– Și cînd le aprind?

– De Ziua Recunoştinţei, rîse ea. De fiecare dată, ne urcăm toate trei în maşină şi venim aici, să prindem spectacolul. Circulaţia e atunci infernală. Anul trecut au asistat la sărbătoare vreo sută de mii de oameni. Îţi dai seama ce văicăreală pe Aggie!

El surîse.

– Da, îmi imaginez.

– Îşi jură mereu că n-o să mai calce pe-aici. Dar cînd vine vremea, e prima care sare în maşină.

Îşi dădu capul pe spate şi rîse.

– Ei, anul acesta am să vin şi eu cu voi, zise el. E o experienţă pe care n-aş vrea s-o pierd.

Zîmbetul ei se mai estompă.

– Eşti binevenit, zise Meri. „Dacă mai eşti pe-aici!", se gîndi ea.

– Hai să mergem în parc, sugeră el.

Îşi scoase braţul de sub al ei şi o luă de mînă. Deşi încerca să pară nonşalantă, inima îi bătea cu putere. Chet o trecu strada, spre un izvoraş din centrul parcului, numit Brush Creek.

– E adevărat că firicelul acesta de apă a inundat toată Plaza, cu cîţiva ani în urmă? întrebă el apropiindu-se de pîrîiaş.

Meri aprobă solemn.

– Şi a înecat treizeci de oameni. Toată zona

s-a aflat atunci sub apă, zise ea, făcînd un semn larg cu mîna. Au fost pagube de milioane. Pînă și subsolul meu a fost inundat, adăugă ea ștuguindu-și buzele.

El se uita în liniște la pîrîu.

– Așa cum arată, n-ai zice că a putut fi cauza atîtor nenorociri.

Ea ridică din umeri.

– Așa cum se spune, lucrurile nu sînt întotdeauna ce par a fi.

O conduse ținînd-o de mînă pînă la terenul de joacă, unde toboganele, leagănele și scrînciobrile străluceau feeric în lumina becurilor.

– Nici oamenii nu sînt ce par a fi, zise el. Tu ce crezi despre tine, în acest sens?

Ea se gîndi, în vreme ce se uita la un bătrînel care strîngea hîrtiile de pe jos.

– Nu știu, Chet, răspunse ea într-un tîrziu. Ție cum îți par?

El îi aruncă o privire și zîmbi.

– Hărțuită.

Meri rîse.

– Ei, din punctul acesta de vedere, ai dreptate. Poate de aceea nu știu prea multe despre mine însămi. N-am avut timp să aflu.

– Muncești prea mult, Meri, zise el simplu.

Ea ridică din umeri.

– S-ar putea. Dar mi-am făcut din asta un fel de a trăi.

Se îndreptară spre o bancă de lemn de la umbra unui stejar uriaş, ascunsă parţial de un gard viu. El se aşeză şi o trase alături. Apoi întinse braţul şi o cuprinse pe după umeri.

– Ce-ai face dacă ai afla că nu mai ai decît şase luni de trăit? spuse Chet.

Întrebarea o luă pe neaşteptate.

– Şase luni? rosti ea scuturînd din cap. Habar n-am ! Cred că nu mi-aş mai vedea capul de treburi. Aş căuta pe cineva care să-mi cumpere afacerea ca să le pot lăsa bani lui Bette şi lui Aggie, să aibă din ce trăi. Nici nu vreau să mă gîndesc la asta!

– Am auzit o poveste despre un grup de canceroşi care au fost întrebaţi cum vor să-şi petreacă puţinele zile pe care le mai aveau de trăit, zîmbi el. Nici unul n-a răspuns că şi-ar dori să muncească. Toţi au zis că vor să fie alături de cei pe care îi iubesc şi să facă ceea ce şi-au dorit întotdeauna şi n-au putut. În nici un caz nu şi-au exprimat preferinţa pentru a-şi continua serviciul sau pentru a-şi îndeplini cine ştie ce obligaţii.

Meri se înfioră.

– Chet, asta-i cea mai sumbră poveste pe care am auzit-o vreodată. Ai obiceiul să citeşti

anunțurile mortuare?

El rîse.

– Am vrut doar să îți atrag atenția.

– În sensul că nu ești de acord cu stilul meu de viață, nu-i așa?

Vru să adauge că sînt chit, că nici ea nu aproba felul lui de a trăi, dar se gîndi că ar fi păcat să strice seara aceasta, așa că se sprijini de bancă și tăcu. Ce conta că aveau idei diferite? Fiecare cu viața lui! Și chiar dacă își vor petrece cîteva luni împreună, sub același acoperiș, nu însemna că trebuia să fie de acord în orice situație. Nu aveau decît să își îndeplinească fiecare datoria unul față de altul.

Tăceau, gîndindu-se la ale lor, ascultînd sunetele care se încrucișau în aer. Se auzeau voci și pocnetul ritmic al mingii lovite de rachetă de pe terenul de tenis din apropiere. Din capătul parcului, țîșni un automobil, care sperie niște adolescente ce tocmai traversau. Înțepeniseră, dar văzînd că nu era nici un pericol, chicotiră. Chet și Meri începură amîndoi să rîdă. Cînd își ridică privirea, chipul lui se contura în lumina lunii ca o statuie de bronz. Mirosul loțiunii sale de după bărbierit era discret și se amesteca aținător cu parfumul lui bărbătesc natural. Îi simți mîna strîngînd-o de umeri. Zîmbetul lui pierise. Își

dădu seama că are de gînd să o sărute, văzîndu-l că își apropie fața de a ei. Presupunerea ei se adeveri.

Fu un sărut delicat, o atingere ușoară a buzelor, care nu dură mai mult de două secunde. Meri se simți dezamăgită văzînd că el își ridică fața, dar își reveni cînd Chet o așeză mai bine pe bancă și o îmbrățișă cald, cu o expresie gînditoare pe chip. O aplecă ținînd-o strîns. Atunci o sărută cu adevărat.

Gura lui era fierbinte. Îi simți răsuflarea curată și plăcută, cînd își lipi buzele de ale ei. Parcă era un sărut prietenesc, afectuos și sincer. Nu avea nimic fals sau forțat în el și nici nu urmărea să o dea gata. Era ceva cu totul special. Îmbrățișarea lui era plăcută și protectoare. Meri se simți cu adevărat feminină, lipindu-și trupul de al lui, cu dragoste. Bărbatul nu se grăbea. La început, își deschise puțin gura și îi mîngîie buzele cu limba, mai întîi pe cea de jos, pînă cînd ea și le desfăcu, lăsîndu-l să-i pătrundă în adîncul moale și umed. Odată ajunsă acolo, limba lui începu să îi exploreze fiecare părticică a gurii. Meri îl luă după gît, trăgîndu-l mai aproape.

Felul de a se comporta în dragoste al lui Chet era minunat, lipsit de agresivitate, așa că Meri reuși să se relaxeze total în brațele lui. Mîna lui

alunecă ușor din talie spre coaste, oprindu-se plin de respect sub unul din sîni. Nu îndrăzni să treacă de acest punct, deși Meri îi dorea mîngîierea cu disperare. O trecu o undă de căldură prin tot trupul. Chet nu forța nota cu ea, ca să n-o șocheze, știind că asta o va face mai încrezătoare. Nu avea de gînd să forțeze lucrurile. Lăsa totul la alegerea ei.

Nici nu-și putu da seama cît duraseră sărutările acelea dulci. Nu mai avea noțiunea timpului. Se întreba ce-ar zice Aggie și Bette dacă nu s-ar mai întoarce niciodată acasă, dacă și-ar petrece tot restul vieții pe banca aceasta din parc alături de el. Se răsucea ușor în brațele lui și gemea de plăcere. Respirația lui deveni sacadată, iar buzele mai insistente. Limba îi pătrunse mai adînc în gură. Simți mîinile lui ca pe o arsură plăcută.

Chet își smulse buzele de pe ale ei și gemu din adîncul sufletului.

– Nu prea se potrivește cu vîrsta mea, rîse el și își îngropă fața în părul ei moale.

Pînă în momentul acela, Meri nu-și dăduse seama cît de mult se controla. Dar îl auzi oftînd și-i văzu degetele tremurătoare, cînd îi atinse obrazul. Trezise în ea simțăminte pe care le crezuse moarte de multă vreme. Copleșită de tan-

drețe, își simți ochii arzînd de atîtea lacrimi neîmpărtășite. Îi venea, în același timp, să-i mulțumească, dar și să o ia la fugă. Dar, înainte să poată zice ceva, el o săruta din nou, sălbatic, cu disperare.

– Dulcea mea Meri, zise el tandru. Cred că e timpul să te conduc acasă.

Patru

– Pot să te întreb ceva personal, Meri? i se adresă Chet, în drum spre casă.

Amețită încă de sărutările acelea, Meri dădu din cap, privind pe fereastra laterală a automobilului.

– Ce vrei să mă întrebi? zise ea văzînd că întîrzie să vorbească.

– Ai mai avut pe cineva după soțul tău?

Ea smuci capul, surprinsă. Iar îi pătrundea în viața ei personală.

– Păi... am mai avut cîte o întîlnire... zise ea, deliberat ambiguu.

– Nu la asta mă referem, zîmbi el ușor ironic, vrînd să-i arate că nu se lăsase dus de răspun-

sul ei neclar. Te-am întrebat dacă ai mai făcut dragoste cu cineva de la moartea soțului tău. Nu trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei.

Tăcu și îi aruncă o privire.

– Mi-ar plăcea, însă, să știu.

– Nu, zise ea și își întoarse din nou privirea pe fereastră.

– Nu ce? Nu, în sensul că n-ai de gînd să-mi răspunzi, sau că n-ai mai făcut dragoste de atunci?

Se bucură că era întuneric și că el nu vedea cum îi ard obrajii.

– N-am mai făcut..., zise ea înghițind în sec, cu nimeni.

Își simți fața și mai fierbinte. Observă că lui îi era mai greu să se concentreze acum la condus.

– Desigur, m-am gîndit s-o fac, zise ea, ceva mai dur decît intenționase.

– Atunci, de ce...

Ea se întoarse brusc.

– Pentru că n-am întîlnit pe nimeni cu care să vreau... să rămîn. Înțelegi? spuse ea vădit iritată de întrebările lui. Știi, nu prea am timp să mă gîndesc la așa ceva, avînd în vedere programul meu.

– Iartă-mă dacă te-am făcut să te simți prost, Meri, zise el bătînd-o ușor pe mînă cu dragoste.

N-am vrut decît să te înțeleg mai bine. Asta-i tot!

Părea atît de sincer, încît îl iertă pe loc.

– În ce sens?

El nu-i răspunse imediat.

– Cred că am vrut să aflu, zise el într-un tîrziu, de ce ai tot timpul privirea asta... precaută. Ți-am remarcat-o și atunci cînd te sărutam, adăugă el ridicînd din umeri. Și de ce devii atît de circumspectă cînd îți pun întrebări despre tine, despre viața ta...

Întoarse ochii spre ea.

– Și am vrut să-mi explic gestul tău de a insista să-ți plătești masa la restaurant.

– Chet...

– Uite ce e, Meri. Nu sînt de la poliție ca să-ți fac portretul-robot sau ceva de genul ăsta. Nu vreau decît să te cunosc mai bine. Ți-am spus că sînt interesat, în ceea ce te privește. Îmi placi. Vreau să fim prieteni.

– Îmi plătesc întotdeauna masa cînd merg la restaurant cu un client, zise ea, conștientă că lui n-avea să îi placă răspunsul.

În momentul acela, faptul că își plătise singură consumația părea foarte important. Se simțea ridicolă. În felul ei, îl lăsa să înțeleagă că seara aceasta nu fusese decît o ieșire oarecare, cu unul din clienți, cu scopul de a discuta despre

serviciile pe care i le va face. Oricum, asta se întîmpla extrem de rar.

– Speram ca între noi să fie ceva mai mult de-atît, zise Chet.

Zîmbi, dar surîsul lui era forțat și ochii îi rămaseră triști.

– Nu cred că-mi place să mă consideri doar un client oarecare.

Ce putea să mai zică? Meri își dădu capul pe spate și oftă. Cum să-i spună că și ea simțea același lucru și că îi era frică? Nu se gîndise niciodată să se încurce cu unul din clienții ei, mai ales cu el, care va sta sub același acoperiș cu ea cîteva luni de-acum înainte. Nu avea timp să se implice sau să facă tratamente preferențiale vreunui client sau altuia. Și era hotărîtă să nu devină doar o sclavă a omului pe care îl iubea. Nu mai avea naivitatea de la optsprezece ani și vedea altfel fericirea acum. Dar... Aruncă o privire spre Chet și observă că el se uita drept înainte. Liniștea care se lăsase o deranja. Erau aproape de casă și ea hotărî să schimbe nota aceea de răceală dintre ei.

– Chet, iartă-mă că am insistat atîta să-mi plătesc masa. Tu însemni mai mult pentru mine decît un client oarecare, rosti ea, cu un zîmbet insinuant. N-ai văzut că am avut încredere în

tine, cu casa? N-aș fi permis așa ceva decît unui prieten.

Își dădu seama că vorbele ei nu aveau darul să îl liniștească, dar nu găsi ceva mai bun. N-ar fi trebuit să îl lase să o sărute. Fusese greșeala ei. El o luase drept încurajare. Din partea ei, nu fusese decît un moment de slăbiciune, cînd uitase de sine și... Asta era! se gîndi ea. Ce-a fost, a fost! Avea să îl descurajeze cumva, insistînd asupra noțiunii de prietenie, pînă cînd îl va face să înțeleagă.

Chet coti pe alee și își parcă automobilul lîngă al ei.

– Bine, zise el, arborînd vechiul lui zîmbet familiar, pe buze. Te iert, cu o singură condiție: să urci la mine, să bem o cafea și să ne luăm desertul. Am acolo o prăjitură cu morcovi congelată. Cred că s-a dezghețat pînă acum.

– La ora asta? întrebă ea surprinsă, încercînd să se uite la ceas.

Nu era decît un gest semnificativ, teatral. De fapt, nu-i păsa cît era ceasul.

– Nu e chiar așa tîrziu, zise el. Pe lîngă asta, mîine e duminică și...

Îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Doar n-ai să-mi spui că lucrezi și duminica!

– Nu, dar...

Să accepte sau nu? Oare n-o va lua ca pe o nouă încurajare? Poate avea să-l convingă că tot ce se petrecuse pînă atunci între ei nu fusese decît începutul unei prietenii, după moda veche. S-ar putea oferi să-i facă cunoştinţă cu una din prietenele ei.

– Cred c-aş putea urca vreo cîteva minute, zise ea şi aruncă o privire spre casă.

Cu siguranţă că Aggie dormea deja. Ei, însă, nu îi era încă somn. Adevărul era că se simţea prea bine ca să-şi ia rămas-bun acum de la el.

Chet surîse şi ieşi din automobil şi, înainte ca Meri să îşi strîngă lucrurile, el îi deschise uşa. O ajută să coboare.

– Hai să încercăm să intrăm pe uşa cealaltă. Vreau să văd dacă merge cheia pe care mi-a dat-o Aggie.

Meri îl urmă în spatele casei unde se vedea un şir de scări înclinate care duceau spre apartamentul de la etajul al treilea. I se părură, deodată, extrem de periculoase.

– Nu ştiu cît sînt de sigure scările acestea, zise ea neliniştită, muşcîndu-şi buza de jos. Să intrăm, mai bine, pe uşa cealaltă.

– Cum se comportă Aggie, de obicei, dacă e trezită din somn?

Meri ridică din umeri.

– De obicei e morocănoasă, dar nu văd de ce...

Chet o luă de mînă și se îndreptă spre scări.

– Prefer s-o iau pe aici, decît s-o trezesc pe Aggie.

Meri rîse.

– Ceea ce spui tu e îngrozitor!

El se uită în susul scărilor.

– Lasă-mă pe mine primul, zise Chet, încercînd soliditatea balustradei. Să sperăm că scările au rezistat mai bine decît instalația.

Meri îl privi cum încearcă primele trepte, care scîrțîiau și gemeau sub pașii lui, pe măsură ce se apropia de mijlocul distanței. Încercă să își amintească de cînd nu mai fuseseră folosite, dar nu reuși. Deodată, scările zburară depărtîndu-se de casă. Se auzi un huruit puternic, urmat de înjurătura șoptită a lui Chet. Ea țipă ascuțit. El încercă să coboare apucîndu-se de balustradă, dar aceasta cedă și fu trîntit la pămînt. Se simți cuprinsă de spaimă. Înțepeni. Îl văzu pe Chet prăbușit la picioarele ei.

Murise, se gîndi ea îngrozită. Căzu în genunchi lîngă el, scuturîndu-l și chemîndu-l pe nume. Cînd deschise ochii, simți că moare de bucurie. Însă, cu siguranță, păți se ceva. Încercă să respire, dar nu putea. Nu făcuse nici un curs de

prim-ajutor. Dacă murea, era vina ei. Trebuia să îl țină de nas și să îi sufle aer pe gură, asta știa. Îi rupse nasturii de la cămașă – văzuse ea pe cineva procedînd astfel, într-o situație asemănătoare – și se aplecă asupra lui, pregătindu-se să îi facă respirație gură-la-gură. Deodată, însă, el scoase un sunet ciudat, ca un geamăt sau ca o tuse. Începu să respire.

– Te simți bine? întrebă ea, cu inima bătîndu-i sălbatic în piept. Poate totuși nu va muri.

– A ieșit tot... aerul... din... mine, zise el, încercînd să ridice capul. Cred că... mi-am rupt... laba piciorului.

Deodată fură scăldați în lumină. Ușa din spate se deschise brusc și în cadrul ei apăru Aggie cu un ciomag în mînă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmplă aici? întrebă ea, încercînd să vadă ceva.

Se aprinseră și luminile de la casa vecină și în pridvor apăru Clyde Wilson într-un halat cadrilat.

– S-a întîmplat ceva, acolo? strigă el de pe scările lui din spate.

– Ajutați-mă! țipă Meri făcîndu-le semne disperate. Cred că Chet și-a rupt piciorul.

Îi trase pantoful și ciorapul, în ciuda protestelor lui jenate.

– Și cum naiba a reușit să facă așa ceva?

întrebă Aggie traversînd grădina, buimacă și în picioarele goale. Și ce s-a întîmplat cu scara?

– Poți să te sprijini pe piciorul acesta? îl întrebă Clyde Wilson ajutîndu-l să se ridice.

Geamătul lui Chet fu un răspuns concludent.

– Ajutați-mă să-l urc în mașină! zise Meri, sprijinindu-l.

– Ce faci, Meri? o întrebă Chet, văzînd-o că încearcă să îl conducă spre ieșirea din curte. Unde vrei să mă duci cu mașina?

– La „Urgență", la spital, zise ea gîfîind de efort.

Clyde o ajută să îl transporte.

– Trebuie să-ți facem o radiografie.

– Nu, zise Chet oprindu-se. Nu vreau la nici un spital, adăugă el sec. Nu e decît scrîntit. Mai bine ajută-mă să intru în casă.

Încercă să pună piciorul în pămînt, dar și-l ridică imediat, gemînd de durere.

– Cred că trebuie să te vadă un medic, zise Clyde. Uite, a început să se umfle.

– Ai să mergi la spital! spuse Aggie. Fără comentarii!

Alergă în fața lor și-i deschise porțile lui Meri, pentru a putea ieși cu mașina. Apoi se întoarse spre nora ei.

– Vrei să mă îmbrac și să vin cu tine?

Meri dădu din cap.

– Nu te deranja. Dacă reuşim să-l băgăm în maşină, mă descurc eu mai departe. Sînt sigură c-au să-mi dea un cărucior la spital.

– Nu pot să sufăr spitalele, mormăi Chet.

Dar nu-l asculta nimeni.

– Poţi să ridici piciorul? îl întrebă Clyde, încercînd să îl aşeze pe scaunul din faţă al maşinii lui Meri. Ridică-l puţin şi răsuceşte-l. Da, aşa.

– Chet, simţi nevoia să-ţi sprijini piciorul? îl întrebă Meri, cu o voce ceva mai calmă.

Îi părea bine că-i trecuse criza aceea de isterie.

– E perfect, zise Chet cu maxilarul crispat.

Aggie o urmă pe Meri, pe partea cealaltă a maşinii.

– Să mă suni dacă e nevoie de ceva. Am să stau lîngă telefon.

– Nu, întoarce-te în pat, îi spuse Meri, răsucind cheia de contact. Sînt sigură că Chet o să fie bine.

Văzu cum se aprind luminile şi la casa celorlalţi vecini, în timp ce soţii Black apărură la fereastra dormitorului, treziţi şi ei de zgomot. Clyde stătea încă lîngă maşină, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că totul era în regulă.

– Ooo, mulţumeşte-i te rog, domnului Wilson

pentru ajutor, adăugă Meri înainte de a se depărta pe alee.

– Îmi spunea mie ceva că scările acelea din spate nu sînt bune, zise Chet, după ce ieșiră în stradă.

Încercă să își aranjeze piciorul în locul acela strîmt din mașină.

– Îmi pare tare rău.

– *Mie* îmi pare rău, zise ea apăsînd pe accelerație.

Automobilul țîșni în față.

– Trebuia să fi reparat demult scările acelea.

Ea trecu în viteză pe lîngă un semn de oprire, fără măcar să încetinească. Chet se prinse strîns de brațul scaunului din mașină.

– Nu-ți fie teamă, n-am să te dau în judecată. Am alte lucruri mai bune de făcut, în ceea ce te privește, rosti el și tresări la o hurducătură. Nu cred că e cazul să te grăbești așa. Nu cred că sînt în pericol de moarte.

Ea se întoarse și-i aruncă o privire inocentă.

– Nu mă grăbesc. Stai cuminte, că ajungem imediat.

Văzînd aglomerația de la „Urgență", Meri se încruntă. Pacienți de tot felul așteptau pe scaune colorate de plastic, aranjate pe lîngă pereți. Linoleumul alb cu negru de pe jos strălucea de

curăţenie şi mirosea a dezinfectant. Văzu un scaun cu rotile gol şi ieşi cu el.

– Chiar consideri că trebuie să-l folosim? întrebă el, de parcă l-ar fi dus la galere.

– Categoric, zise ea. Încearcă să nu te laşi pe piciorul acela, adăugă ea, în timp ce el ţopăia spre scaunul cu rotile.

Glezna şi laba piciorului i se umflaseră făcîndu-se cam de două ori mai mari, şi căpătaseră o culoare urîtă, vineție. Odată aşezat în scaun, ea înlătură piedica, apucă cele două mînere şi îl împinse prin uşile automate, în camera de aşteptare. După ce intrară, începură să completeze tot felul de formulare.

– Cine ştie cît va trebui să aşteptăm! îi spuse Meri lui Chet, după ce se aşezară pe scaune.

Se uită neliniştit în jurul lui la ceilalţi pacienţi. Un bărbat mai în vîrstă îi ridicase piciorul şi îi pusese o pungă cu gheaţă pe glezană, ca să nu se umfle mai tare.

– Te previn, Meri, dacă se apropie cineva de mine cu un ac, plec imediat!

Ea se uită surprinsă la el. Se vedea clar că e agitat.

– N-o să-ţi facă nimeni nici o injecţie, îl asigură Meri. Au să te pună doar la raze şi-apoi te vor pansa.

– Ești sigură?

– Absolut.

Se sprijini ușurat de spetează scaunului.

– Dacă tot o să-mi petrec toată noaptea în spital, nici nu știu cu cine mi-ar plăcea să fiu, zise el zîmbind.

Ieșiră după vreo două ore. Piciorul lui Chet fusese bandajat și li se dăduseră toate indicațiile necesare pentru tratament. Trecuse de ora două, cînd intrară pe aleea de acasă.

– Se pare că va trebui să ai grijă de mine, pînă mă însănătoșesc, zise Chet, țopăind spre intrare, sprijinindu-se de umărul lui Meri.

– Ba, pardon! Aggie te va îngriji, nu eu!

Meri descuie ușa și îl ajută să intre.

– *Lăsați orice speranță!* zise el.

– Crezi că poți urca pe scări? întrebă ea, uitîndu-se neajutorată la șirul lung de trepte.

– Ce-ar fi să urc în fund, treaptă cu treaptă? sugeră el.

– Ar dura o veșnicie, dar hai să încercăm, spuse ea, dînd din cap.

Ce noapte! Intrase în sufragerie și o găsise pe Aggie dormind pe canapea, cu telefonul lîngă ea, pe podea.

După ce Chet reuși să urce cîteva trepte, Meri fu lîngă el.

– Nu vrei să dormi la mine în pat în noaptea asta? îl întrebă ea.

– E o idee minunată, zise el surîzînd.

– Iar eu am să dorm în patul lui Bette, continuă Meri. N-are nici un rost să urci la tine în apartament. N-ai să mai fii în stare să cobori. Poți să stai în camera mea, pînă te însănătoșești.

Odată ajunși la al doilea nivel, Meri îl ajută să intre în dormitorul ei.

– Ce să-ți aduc? îl întrebă ea, după ce îl puse în pat. Niște apă? Pijamaua?

– Nu port așa ceva niciodată.

– Ooo!

Încercă să nu-și dea frîu liber imaginației, la această remarcă.

– Să mă strigi, dacă ai nevoie de ceva, spuse ea, depărtîndu-se încet de pat.

– Vrei să mă ajuți să mă dezbrac?

– Poftim? întrebă Meri pe un ton pițigăiat.

– Nu cred că-mi voi putea scoate pantalonii, peste bandajele acestea.

Se uită lung la el vreo cîteva momente.

– Chiar?

– Pe cuvînt.

Ea oftă.

– Bine. Trage-ți pantalonii, pînă unde poți tu.

Doar nu ți-e greu să-ți desfaci cureaua și fermoarul, nu-i așa?

– Dacă trebuie...

Meri așteptă pînă cînd el își scoase cureaua și își descheie capsa de la pantaloni. Evită să se uite la fața lui Chet.

– Dacă-i tragi pînă peste șolduri, de restul mă ocup eu.

– N-ar trebui să stingem lumina și să punem niște muzică în surdină? întrebă el cu un zîmbet în colțul gurii.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Te rog să fii serios. Dacă vrei să te-ajut, atunci te rog să cooperezi.

– Altfel?

– Altfel o chem pe Aggie să te dezbrace.

– Ce vrei să fac? zise el repede.

– Să-ți tragi pantalonii pînă mai jos de șolduri.

Meri continuă să-și plimbe privirea pe deasupra lui, pînă pe tavan, apoi din nou spre podea, ca să-i evite ochii.

Chet își desfăcu fermoarul, reuși să-și ridice șoldurile de pe pat și își trase pantalonii în jos.

– Gata! Acum e rîndul tău.

N-avea cum să îi mai evite privirea. Stătu nemișcat în timp ce ea îi trase pantalonii pînă la genunchi. Meri încercă să nu bage în seamă

coapsele lui zvelte și musculoase. Murea de dorința de a le atinge, să vadă dacă sînt atît de tari pe cît păreau. Îi trase pantalonii dincolo de genunchi și se chinui să treacă de bandajul gros. Pînă la urmă reuși. Totul ar fi mers mult mai ușor, dacă nu i-ar fi tremurat mîinile atît de tare. Se ridică repede și așeză pantalonii pe un scaun.

Chet descheie nasturii cămășii și o aruncă alături. Cu excepția bandajului și a slipului, nu mai avea nimic pe el. Își ținu respirația la vederea protuberanței bărbătești ce se contura prin material și își simți obrajii arzînd de jenă.

– Mă ajuți să intru sub pătură? întrebă el cu o sclipire de amuzament în ochi.

Meri trase pătura și cearceaful și îl acoperi, în timp ce se întindea pe pat. Nu se putu abține să nu se uite la pieptul și la abdomenul lui acoperite de păr negru, sîrmos. Îi veni deodată să-și culce capul pe bustul lui, să tragă în nări parfumul lui bărbătesc, care o învăluise toată seara.

– Au păstrat mirosul tău, zise el cuibărindu-se.

Ea clipi.

– Poftim?

– Cearceafurile.

– Aaa...

Făcu o pauză lungă, înainte de a vorbi din

nou.

– Mai ai nevoie de ceva? întrebă ea, îndreptîndu-se din nou spre ușă.

– Nu-mi vine acum nimic în minte, zise el. Dar îmi pare tare rău că ți-am luat patul. Am putea să dormim amîndoi, adăugă Chet, bătînd ușor cu palma pe locul de lîngă el.

Ea îi zîmbi cu bunăvoință.

– Vai, Chet, ești tare grijuliu. Poate altă dată.

În timp ce închidea ușa, îl auzi pufnind în rîs. Cînd ajunse în camera lui Bette, își smulse hainele de pe ea și le lăsă grămadă pe podea, împreună cu pantofii. Nu-și mai dorea decît să se bage în pat și să adoarmă. Trase cuvertura și se aruncă în așternut, încercînd să-și găsească o poziție cît mai comodă.

Dar somnul o ocolea. De cîte ori închidea ochii, îl vedea pe Chet alături de ea, întins pe pat, bronzat și suplu. Încercă să numere înapoi de la o sută, pentru a-și alunga gîndurile, dar nu reuși. Mereu îi veneau în minte glumele lui din timpul mesei, felul în care lumina lunii i se reflecta în păr sau trupul lui gol... Meri își trase o pernă peste cap. Cum de nu putea scăpa de imaginea lui?

– E timpul să te trezești, strigă Aggie din salonaș.

Pe masă stăteau împrăștiate ziarele de duminică dimineața, iar ei îi căzuseră ochelarii pînă pe vîrful nasului.

– De ce nu m-ai trezit cînd v-ați întors de la spital? Și de ce doarme Chet în patul tău?

Meri se îndreptă spre bucătărie, tîrșîindu-și papucii pe linoleum. Își turnă o ceașcă de cafea și veni în salonaș.

– Ne-am întors de la spital după ora două, zise ea, căscînd și lăsîndu-se pe un scaun. I-am spus lui Chet că poate să stea în camera mea, pînă se face bine.

Ridică din umeri.

– Oricum, Bette nu se întoarce decît peste două săptămîni.

– El mai doarme încă? întrebă Aggie, aruncîndu-și privirea pe pagina sportivă.

– Mda. Tocmai m-am uitat în cameră.

Din fericire, era acoperit, se gîndi ea.

Aggie se uită la nora ei, pe deasupra ziarului.

– Nici nu-ți poți imagina cît am fost de surprinsă cînd l-am văzut în patul tău. Am rămas cu

gura căscată.

– Eram prea obosită să-l mai pot ajuta să urce încă un rînd de trepte, zise Meri somnoroasă.

– Ce-are la picior?

– Doctorul a spus că și-a scrîntit rău glezna. A vrut să i-o pună în ghips, dar Chet a refuzat. Trebuie să stea la pat cel puțin o săptămînă. Poate mai mult.

– O, nemaipomenit! De-asta aveam noi nevoie: de un invalid! Are dureri?

Meri dădu din umeri.

– I-a dat doctorul ceva, în caz că-l doare.

– Vrei să-mi povestești?

– Ce să-ți povestesc? întrebă Meri, ridicînd ceașca de cafea la gură și avînd grijă să nu se ardă.

– Cum se face că Chet a vrut să urce la el pe scările din spate? zise Aggie, împăturind ziarul și punîndu-l alături.

Meri ridică ochii spre ea.

– Nu înțeleg ce vrei să insinuezi.

Soacra ei continua să o privească și Meri pricepu.

– Aggie! zise ea roșind. Crezi că... Vreau să zic, crezi că am urcat pe-acolo ca să.... să...

Se uită peste umăr să se asigure că nu mai era nimeni în jur.

– Nu e ce crezi tu, şopti ea cu o expresie şocată pe chip.

– O, la ce crezi că m-am gîndit?

– Ştiu exact la ce te-ai gîndit! Îţi cunosc eu ochii ăia ca mărgeaua! Cînd priveşti aşa, insinuezi tot ce e mai rău. Voiam să urc pînă la el să mănînc o prăjitură.

– Aha!

– Da, prăjitură de morcovi şi cafea, insistă Meri ţuguindu-şi buzele. Poţi să crezi ce vrei!

– Te cred, spuse Aggie în silă. După cîte te cunosc eu...

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că eşti o mironosiţă.

– Nu-i adevărat deloc! protestă ea ofensată. S-ar putea să nu fiu aşa sofisticată ca altele, dar nu sînt mironosiţă. Uiţi că am o fiică de crescut?

Un moment, cele două femei tăcură. Meri îşi termină cafeaua reuşind, pînă la urmă, să-şi înfrîngă mahmureala.

– N-ar fi trebuit să ies să iau masa cu Chet aseară, zise ea, gîndind cu voce tare. Trebuia să mă conduc după instinct, adică să refuz. Cred că am acceptat numai pentru că voiam să mai uit de problemele mele o vreme. Şi am reuşit. M-am simţit altfel... tînără, vie şi fericită.

– Şi, în dimineaţa asta, cum te simţi?

Meri rîse.

– În dimineața asta mă simt ca o idioată. Scările din spate zac împrăștiate prin toată curtea. Mi-am petrecut o jumătate din noapte la "Urgență", lucru care, apropo, m-a costat șaptezece și doi de dolari. Și, ca să-i punem capac, în patul meu zace un bărbat rănit! Cum crezi că pot să mă simt?

– N-ai să te mai întîlnești cu el?

– Să nu mă întîlnesc cu el? Cum să nu mă întîlnesc cu el, cînd stăm sub același acoperiș?

– Știi bine ce vreau să zic, spuse Aggie. Te întreb dacă te vei mai întîlni cu el așa, în intimitate.

– Nu știu, zise ea ridicîndu-și privirea spre Aggie. Ce-ar trebui să fac?

– Eu una nu m-aș mai întreba atîta ce e rău și ce e bine sau dacă am sau nu timp. Aș face numai ce-aș simți.

Meri zîmbi.

– Eram sigură că vei spune ceva de genul acesta.

Aggie îi luă mîna într-a ei.

– Draga mea, dacă un om ca Chet Ambrose mi-ar face curte... spuse ea și se opri puțin, n-aș sta prea mult pe gînduri și m-aș vîrî în așternut cu el.

– Aggie! zise Meri șocată.

– Chiar aşa! Şi dacă ai fi deşteaptă, ai face la fel. Doar nu întinereşti, zise ea făcîndu-i cu degetul.

Se sprijini de speteaza scaunului şi se uită o clipă la nora ei.

– Da, da! Aş ieşi cu el oriunde-ar vrea şi apoi m-aş opri la el, să-mi iau desertul şi cafeaua.

Se aplecă spre ea şi şopti:

– Aş accepta să fac dragoste cu omul ăsta şi în parc, pe bancă, dacă ar vrea el.

Cinci

– Bocănitul ăsta continuu mă înnebunește! zise Aggie în sîmbăta care urmă, pe cînd discutau despre programul lor, la măsuța pentru micul dejun. Oare tipul ăla n-o fi putînd să facă și altceva, mai puțin zgomotos?

Meri își ridică privirea obosită din hîrtii, dîndu-și o șuviță de păr blond pe după ureche. Luna august nu fusese nicicînd atît de călduroasă. Din fericire, Chet reparase ambele instalații de aer condiționat, dar abia făceau față împotriva canicule de afară.

– Ai dreptate, oftă Meri din adîncul sufletului. Dar gîndește-te ce frumos o să fie după ce e gata.

– Dacă mai trebuia să am grijă de el, cu piciorul, încă o zi, cred că-mi luam cîmpii. De cîte ori avea nevoie de ceva, pe cine crezi că striga? „Aggie, adu-mi cuiele în camera de-alături!", „Aggie, vrei să-mi cauți șurubelnița?" Nu mai rămăsese decît să-i aduc papucii în gură, ca un cățeluș!

– Nu mai are aproape nimic la gleznă, îi reaminti Meri. A renunțat și la cîrje. Într-o zi-două, nici n-o să se mai cunoască lovitura. Și-apoi, astăzi și-a adus un ajutor tînăr. Nu uita că tu ai fost cu ideea, din primul moment.

– Asta a fost înainte de a-și lovi glezna și de a face din mine servitoarea lui personală! argumentă Aggie.

– Știu, știu! zise Meri.

Doar nu avea să i se confeseze cît de bine se simțise în ultima săptămînă alături de Chet, în ciuda gleznei lui scrîntite. Planurile pe care i le prezentase o făcuseră să se entuziasmeze, convingîndu-se că e un expert în materie. Era o plăcere să constate, cînd se întorcea de la lucru, că el reușise să cojească și apoi să vopsească toată lemnăria de la ferestrele unei camere, sau că așezase toată gresia într-o sală de baie. Și, cînd se gîndea cît de bine îi stătea cu pantalonii aceia strîmți de lucru, își simțea obrajii arzînd.

– Ascultă, spuse ea, dregîndu-și vocea, în timp ce încerca să facă lumină și în mintea ei. I-am promis lui Chet că am să-l duc la unul din magazinele lui, în după-amiaza aceasta, pentru că tot am de făcut niște comisioane. O să ieșim pentru două-trei ore, probabil. Ce-ar fi să tragi un pui de somn în timpul ăsta? îi sugeră ea, știind că dispoziția lui Aggie se va schimba, dacă se va odihni puțin. Îmi pare rău că n-am putut sta mai mult acasă săptămîna aceasta, ca să te pot ajuta. Știi bine că a trebuit să muncesc cu Stella. Biata fată abia mai poate să meargă, darămite să mai și facă treabă!

– Are de gînd să muncească pînă în ziua în care naște?

– N-are încotro. Luna trecută, Herb și-a pierdut slujba. Restaurantul la care lucra a dat faliment.

Aggie se lumină.

– Așa e! Nu cumva are meseria de bucătar?

Meri dădu din cap.

– Știu la ce te gîndești. Mi-a trecut și mie prin minte să-l angajez în locul tău. Dar unde să facă mîncarea? Nu are cum să folosească bucătăria de la nivelul al treilea, cîtă vreme Chet locuiește acolo; nici aici la noi nu e bine. O să ne ciocnim mereu unii de alții. Iar apartamentul lor e prea

mic pentru așa ceva. Va trebui să mă lași puțin să mă gîndesc, adăugă ea, mîngîind-o pe mînă.

Aggie luă o înfățișare de martiră.

– Asta e! Nu-ți face griji în privința mea, rosti ea.

Trebuiră să-și întrerupă aici conversația, pentru că se auzi glasul lui Chet, din sufragerie. Meri sări de pe scaun:

– Probabil că nu-și găsește ruleta, bombăni Aggie. Mai bine și-ar fi pierdut afurisitul ăla de ciocan!

Meri îl găsi pe Chet cocoțat pe o scară, încercînd să bată în cuie o stinghie, în locul din care înlăturase cornișele. Ținea un ciocan sub braț.

– Unde e Barry? întrebă ea, referindu-se la băiatul care îl ajuta.

– A trebuit să fugă cu un comision, la magazin.

Chet făcu un semn spre o scară de alături.

– Poți să urci și să ții stinghia, în timp ce eu o bat în cuie? întrebă el.

Ea înghiți în sec.

– Acolo, sus? întrebă ea neliniștită. Vrei să urc pe scară?

Amețea numai la gîndul că ar putea să facă așa ceva.

– Da.

Ea ezită.

– Ești sigur că nu vrei să aștepți pînă vine băiatul?

– Da, sînt sigur. Vrei să te grăbești, te rog? Mi-a amorțit mîna de cînd țin stinghia asta așa.

Meri își îndreptă umerii și puse piciorul, nesigură, pe prima traversă a scării. Se uită în sus, la Chet. I se păru că se află la peste un kilometru înălțime. Începu să urce încet, treaptă cu treaptă, forțîndu-se să privească înainte. Cînd ajunse în dreptul cataramei lui de la curea, scara începu să se miște. Întinse mîinile orbește să se prindă de ceva și nimeri centura din jurul taliei lui.

– Nu mai clătina scara! zise el. Ai să cazi.

Meri nu mișca. Nici nu putea, de altfel. O trecu un fior pînă în vîrful degetelor de la picioare, cînd se prinse de el și-i simți abdomenul ferm. Părul lui aspru îi mîngîia degetele. Chet își ținu respirația și închise ochii, pentru că ea îl înțepase din greșeală cu unghia.

– Meri, ce faci? o întrebă el cu o expresie uluită.

– Mi-e... frică de înălțime, rosti ea cu ochii măriți de spaimă.

– Nu ești decît la un metru și jumătate de podea, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu... contează, înghiți ea în sec. Parcă aș fi

la cincisprezece...

– Bine. Şi ce-ai vrea să fac?

– Să nu te mişti.

– Meri, nu putem sta aici, sus, toată ziua. De ce nu cobori, pur şi simplu?

– Nu mă pot desprinde, zise ea strîngînd materialul de doc atît de tare, încît i se albiseră încheieturile. Îşi lipi faţa de abdomenul lui puternic. Pînza moale a cămăşii îi mîngîia, parcă, obrazul. Sînii ei apăsau coapsele lui ferme şi, dacă în condiţii normale ar fi murit de ruşine, frica fu mai puternică, aşa că găsi alinare în trupul acesta cald, plin de forţă. La rîndul lui, Chet începuse să transpire.

– Ascultă-mă, Meri, rosti el cu voce tremurătoare. Vom coborî amîndoi deodată. Dar, mai întîi, lasă-mă să scap de stinghia asta.

Lăsă ciocanul jos, apoi îşi coborî braţele, cu stinghia de lemn într-o parte. O răsuci şi o puse în poziţie verticală.

– Bine, zise el, ca şi cum ar fi vorbit cu sine.

Îşi puse mîna liberă pe creştetul ei şi îi vorbi cu blîndeţe.

– Meri, coboară piciorul stîng pe treapta de sub piciorul drept, zise el. Eu voi face acelaşi lucru.

Ea scutură din cap, fără să îndrăznească să

se miște.

– Te asigur eu că poți, zise el cu o nuanță autoritară în glas. Număr pînă la trei și coborîm cîte o treaptă amîndoi. Trebuie Meri, altfel cădem amîndoi.

Ea dădu din cap, încă lipită de abdomenul lui.

– Unu, doi, trei!

Amîndoi coborîră cîte o treaptă.

– Așa, fetițo. Ai văzut ce ușor a fost? zise el. Acum, vom face același lucru și cu piciorul celălalt. Nu mai da din cap, Meri. Poți s-o faci; și nici n-ai să-ți dai seama cînd vei ajunge jos.

Se conformă indicațiilor lui și aproape că leșină, în momentul în care atinse podeaua cu picioarele. Lui Chet nu-i trebuiră nici două secunde să ajungă lîngă ea.

– Te simți bine? o întrebă el, luînd-o pe după umeri. Ești albă ca varul.

Meri se simți umilită și își ascunse fața la pieptul lui.

– Îmi pare rău că am fost așa lașă, se scuză ea. N-am putut niciodată suporta înălțimea. Bănuiesc că mi se trage de cînd am căzut dintr-un pom, în copilărie, și m-am lovit groaznic. De-atunci am rămas cu o spaimă.

El o strînse la piept, mîngîind-o pe păr.

– Trebuia să-mi fi spus. Nu ți-aș fi cerut nicio-

dată să mă ajuți.

Ea își ridică privirea spre el, liniștită de tonul vorbelor care îi mîngîiaseră auzul.

– Din cauza fricii mele organice am făcut și criza aceea de isterie în noaptea cînd s-a prăbușit scara din spate. Eram sigură că murisești.

Amintindu-și de întîmplarea aceea, se uită în jos, la glezna lui, îngrijorată.

– Te-ai lovit cumva?

– N-am nimic, zise el, lipindu-și buzele de fruntea ei. Îți mulțumesc că-ți faci griji în ceea ce mă privește.

Meri nu îi auzi cuvintele. Era topită de rușine.

– Mă simt ca o proastă, spuse ea. Cu siguranță crezi că sînt nebună.

– Din cauză că ți-e frică de ceva? întrebă Chet.

Își puse degetul sub bărbia ei și-i ridică fața spre el.

– Toată lumea are o spaimă, Meri. Fiecare din noi avem de luptat cu demonul din noi. Nu ești nici tu altfel decît ceilalți oameni, zîmbi el. Cu excepția faptului că ești mult mai drăguță decît oricine.

Ea se uită în ochii lui. Irișii îi erau de un albastru strălucitor, stropiți cu auriu, înconjurați de un cerc întunecat, care le sublinia și mai mult culoa-

rea lor intensă, față de albul ochilor. Ceea ce o impresionă însă și mai mult fu amestecul acela de sentimente pe care le citi în ei: tandrețe și grijă și îngrijorare.

– Te temi și tu de ceva, Chet? îl întrebă ea.

– Bineînțeles că da.

Deveni serios.

– Mi-e frică de moarte de ceea ce sînt pe cale să simt pentru tine.

Fața lui era înfiorător de aproape, la fel și buzele.

– Nu, Chet, te rog...

O masă cu degetele pe ceafă, trăgînd-o mai aproape și făcînd-o să i se înmoaie picioarele.

– Ce să nu fac? o întrebă el fixîndu-și privirea într-a ei. Să nu te fac să te simți bine?

Își trecu ușor buzele peste ale ei, ca zbaterea unei aripi de fluture. Nu mai fu în stare să se desprindă de el. Toată săptămîna își doriseră să găsească un moment numai al lor, să se sărute, să stea de vorbă și să fie singuri. Se simțiseră frustrați tot timpul.

– Îmi pare tare rău, Chet, zise ea, dar am un milion de lucruri de făcut în dimineața aceasta. În mai puțin de o oră, trebuie să mă întîlnesc cu un client, pentru a discuta despre un cocktail, în afară de faptul că am de fixat programul pentru

săptămîna viitoare.

El își încruntă sprîncenele groase, iar ei îi veni să i le mîngîie, pentru a i le însenina.

– Apoi, trebuie să iau rufele de la patru curățătorii și...

– Bine, bine! Am înțeles! spuse el oftînd adînc.

Își trecu mîna peste fruntea plină de picături de sudoare, care începuseră să i se prelingă pe tîmple.

– Mai poți să mă lași și pe mine la magazin?

– Ești gata în douăzeci de minute?

– Am să-ncerc.

În momentul în care ea se întoarse să plece, el o luă de mînă și o trase înapoi.

– Mai e ceva! Cînd vom fi și noi singuri, odată?

– Singuri? repetă ea, clipind.

– Să facem altceva decît să ne tot uităm la tapete și la vopsele.

– Știu eu, Chet? Sînt într-o perioadă groaznică. Stella nu mai poate munci și...

– Spune-mi, cînd? o întrerupse el. Sînt sigur că poți să-ți petreci vreo două ore cu un prieten.

– În seara aceasta, tîrziu, îți convine? Sau... mîine după-amiază? zise ea uitîndu-se la ceasul de la mînă. Chiar că trebuie să plec. Nu putem

discuta mai tîrziu?

Chet o aștepta îmbrăcat lîngă scară, pînă cînd Meri coborî. Se schimbase și ea în haine curate. Îl măsură cu privirea, observîndu-i pantalonii mulați de culoare închisă, care îi puneau în valoare picioarele zvelte. Cămașa albă, creponată, avea gulerul răsfrînt, descoperindu-i părul creț și întunecat de pe piept care, știa bine, se prelungea pînă jos, la abdomen; și... dar ce importanță avea? Ea își coborî privirea, prefăcîndu-se că își caută cheile.

– Ești gata? întrebă ea încetișor.

El se ridică, mergînd încă atent să nu își forțeze glezna. Peste o zi sau două, avea să își scoată bandajul de tot. După aceea va putea să poarte pantofi normali. Acum avea un papuc în piciorul scrîntit.

– Da, sînt gata, zise el, și se îndreptă spre ieșire, deschizînd ușa. Zău, nu e nevoie să mă duci tu. Nu mai am aproape nimic la gleznă. Ca să fiu sincer, singurul motiv pentru care te-am rugat să mă iei cu tine a fost că voiam să fim împreună.

Ea îi zîmbi, întrebîndu-se dacă nu cumva își bătea joc.

– Nu mă deranjează cu nimic să te conduc, spuse ea, atîta vreme cît nu mă mai reții aici.

Trebuie să mă întîlnesc cu clientul meu în optsprezece minute.

– În optsprezece minute?

O urmă pe alee.

– Deci, n-am timp să mă opresc să miros trandafirii, nu-i așa?

– Nu te deranja să-mi deschizi ușa, zise ea, văzîndu-l că o urmează. Hai, urcă!

– Nu, insist să-ți deschid portiera.

Se apropie șchiopătînd și îi deschise ușa mașinii. Meri rîse fără voia ei.

– Nu știu ce să mă mai fac cu tine, spuse ea, în momentul în care Chet se așeză pe scaunul de alături.

Porni mașina, dădu înapoi și ieși de pe alee.

– Gîndește-te că sînt un ursuleț de pluș, care are nevoie de multă iubire, zise el surîzînd.

Chet se întoarse și o privi în față.

– Meri, ai văzut semnul acela de oprire? o întrebă el, apucîndu-se cu amîndouă mîinile de bord. Acolo, în spate, adăugă el, făcînd semn cu capul peste umăr. Sînt sigur că nu l-ai văzut.

– Nu circulă nimeni pe strada aceasta, zise ea, atentă la drumul din față.

– Slavă Domnului! oftă el ușurat. De ce conduci așa repede?

– Chet, nu pot să vorbesc la volan.

Aruncă o privire spre ceasul de mînă.

– Stai acolo liniștit, bine? Chiar c-am întîrziat!

După cincisprezece minute, parcă în fața magazinului.

– Am ajuns, îl anunță ea.

N-aș zice că e prea mic! se gîndi Meri, uitîndu-se la clădirea enormă.

Chet îi spusese că amîndouă magazinele care îi rămăseseră erau replici ale celorlalte pe care le vînduse și aduceau acum avantaje în alte părți ale țării.

În spatele ambelor clădiri, se afla cîte un spațiu închis cu un gard de peste trei pogoane, în care era depozitată cheresteaua. Interiorul magazinelor avea vreo douăzeci și cinci de mii de metri pătrați. Găseai aici orice unealtă necesară în construcții, precum și tapet, vopsea, articole pentru amenajarea bucătăriilor și băilor, uși de toate tipurile, pînă și cutii de lemn lucrate de mînă pentru pîine, canistre și ambalaje. Mai erau și obiecte mari, ca magazii demontate și mobilă de terasă. Chet îi „recitase" toate acestea în mașină, în vreme ce ea bătea ușor cu degetele în volan.

– Chet, să știi că mi-ar plăcea să rămîn și eu aici, să văd toate acestea, dar am întîrziat, zise ea.

– Nu vii să-mi vezi, măcar, biroul? întrebă el surprins.

Oftă, știind că îl va răni refuzîndu-l.

– Bine, dar nu pot să stau prea mult, zise ea ieșind din mașină. Cinci minute. Atît.

– Nici nu-mi mai venea să trec pe-aici, mormăi el, încercînd să o ajungă din urmă.

– N-aveai cum, spuse ea. Te sună de vreo două zile.

Oftă și își trecu brațul peste umărul ei.

– Așa. Dar aș prefera să merg undeva cu tine, să ne giugiulim, surîse el. Știu un locșor...

Ea rîse, împotriva voinței ei, în timp ce el îi deschise ușa de sticlă.

Nici nu apucară să intre bine, că Meri observă privirile curioase și insistente ale casierelor.

Probabil că și Chet își dădu seama de lucrul acesta, pentru că dădu din cap și le făcu un semn cu mîna, după care se aplecă spre ea și-i șopti la ureche:

– Se întreabă toate cum mi-am scrîntit glezna. Cred c-ar trebui să le povestesc cum am încercat eu să te atrag la mine în apartament.

– Ca să-ți strici reputația ta nepătată? îl întrebă ea.

Observă că vreo două fete îi zîmbeau cald și se simți străbătută de un val de ostilitate.

– Văd că ai o reputație destul de bună pe-aici, zise ea pe un ton ce-ar fi înghețat pînă și apa clocotită.

– Asta pentru că sînt un șef minunat, zise el mijind un zîmbet.

Deodată, se încruntă.

– Doamne, ce mod de a petrece o sîmbătă după-amiază!

Fură întrerupți de un bărbat care se repezise spre ei îndrăzneț, săgetîndu-i pe amîndoi cu privirea, în timp ce își încheia un nasture de la sacoul de culoarea jadului.

– Bine c-ați ajuns, domnule Ambrose, zise el. V-am sunat întruna, toată după-amiaza.

– Meri Kincaid, ți-l prezint pe Harold Walker, spuse Chet.

– Încîntată să vă cunosc, domnule Walker, zise Meri întinzîndu-i mîna.

El i-o strînse, lingîndu-și buzele. Apoi, îi aruncă o privire lui Chet.

– Văd că domnul Walker se grăbește, începu ea. Poate ar fi bine să vin altă dată.

– Nu. Vreau să-mi vizitezi biroul. Poate bem și o cafea.

– Chet, au...

Nu avu timp să-și termine fraza, că Chet o trase după el, în spatele magazinului. Domnul Wal-

ker alerga înaintea lor.

– Doar o ceşcuţă de cafea, şopti Chet. Pe urmă, te las să pleci.

Intrară în birou, unde îi aştepta domnul Walker.

– E ceva cafea pe-aici?

Domnul Walker dădu din cap.

– Ni s-a stricat aparatul acum două zile şi n-am avut timp să-l înlocuiesc. Dar pot să trimit pe cineva să ne-aducă, dacă vrei.

– Păi, nu vindem noi şi aparate de făcut cafea? întrebă Chet, cu o expresie mirată.

– Da, am să aranjez totul imediat. Dar, mai întîi, uitaţi-vă la asta.

Luă o foaie mare de hîrtie de pe birou.

– O clipă, Meri, murmură Chet luînd documentul.

– E ultima imprimantă pe care am făcut-o, înainte de a se strica computerul, zise domnul Walker. Indică un inventar de şase sute de mii de bucăţi de cherestea. Dar, cînd m-am dus să verific în spate, n-am găsit nimic.

Chet studie imprimanta.

– Cît o să dureze pînă puneţi la punct computerul?

Domnul Walker bombăni:

– La naiba! Nici măcar nu şi-au dat seama ce

are! Iertați-mă doamnă! se scuză el față de Meri.

Așteptă ca ea să dea un semn că i-ar fi primit scuzele, apoi continuă grav:

– Și asta nu e singura problemă. Doi din clienții noștri, constructori dintre cei mai importanți, ne-au amenințat cu darea în judecată, dacă nu le livrăm materialele în patruzeci și opt de ore. Sîntem deja în întîrziere, cu o săptămînă.

Arătă cu degetul spre imprimantă.

– Conform datelor de aici, avem destul în stoc. În realitate, însă, nu e așa. Ceea ce avem în depozit nu ajunge nici măcar să onorăm una din comenzi, darămite două!

– Cine răspunde de cherestea? întrebă Chet.

– MacIntosh, zise domnul Walker, scotocind într-un teanc de hîrtii de pe birou. Iată facturile. Cincisprezece autotrenuri. Și, dedesubt, semnătura lui.

– Bine. Am să stau de vorbă cu MacIntosh. Sună pe la celelalte magazine și vezi dacă ne pot ajuta. Dacă trebuie, apelează chiar și la concurență.

– Nu cred că ne vor vinde prea ieftin.

– Da, o să avem de pierdut. Ne asumăm deficitul, zise Chet, aruncînd deoparte imprimanta. Să mă informezi exact, în legătură cu livrarea la constructori.

Meri se uită la ceas pentru a zecea oară.

– Chet, iartă-mă, dar trebuie să plec...

– Îmi pare rău, Meri, zise el, ridicînd brațele neputincios. Locul ăsta e un iad. Cînd vii data viitoare, am să mă pregătesc cu cafea și cu gogoși, ce zici?

O conduse la ușă, în timp ce domnul Walker se apucase să formeze un număr la telefon.

– Nu-ți face probleme, îl asigură ea.

– Nu-mi fac, zise el, luminîndu-se. Ce-ar fi să mîncăm de prînz împreună? Cînd estimezi că-ți vei termina treburile?

– În două-trei ore.

– Vrei să cumperi niște hamburgeri? o întrebă el, scoțînd un pumn de bancnote din buzunar.

– Am eu bani, zise ea, făcîndu-i un semn de bun rămas.

Chet nu mai putu zice nimic, pentru că fu abordat imediat de domnul Walker. Meri ieși pe ușă și dispăru.

Se întoarse după mai bine de trei ore, înfierbîntată, obosită și cu două pungi cu mîncare. Chet nu era niciunde. Tot umblînd după el prin

magazin, dădu peste Harold Walker.

– Domnul Ambrose e în curtea din spate. Face inventarul, zise el zîmbind, înainte ca ea să îl întrebe ceva. Am cam intrat în încurcătură.

Meri dădu din cap înțelegătoare.

– În cazul acesta, zise ea aranjînd mîncarea din pungi, vreți să-i dați pachetele acestea? Eu am să mă duc acasă și voi veni după el, cînd mă va suna.

– Nu va fi nevoie, spuse domnul Walker. Voi fi fericit să îl aduc eu acasă. Nu se știe cît va dura inventarul.

Chet nu se întoarse decît după miezul nopții. Meri, care se uitase pînă tîrziu la un film, adormise pe canapea. Fu trezită de zgomotul unei portiere trîntite. Ea alergă spre ușa din față și reuși să o deschidă cu ușurință, avînd în vedere că fusese una din primele reparații pe care le făcuse Chet. De partea cealaltă, el își căuta cheile.

– Arăți epuizat, spuse ea, observîndu-i pielea palidă din jurul ochilor și al gurii.

– Așa și sînt, zise el șters, intrînd încet în camera de zi.

Se aruncă pe primul scaun.

– Ți-e foame?

Își dădu seama că nu e într-o dispoziție prea

bună.

– Nu. Am mîncat un hamburger rece, acum cîteva ore.

Meri se aşează pe canapeaua din faţa lui. Cum de crezuse despre el că nu avea ambiţie? Se vedea clar că muncea din greu.

– Realmente, pari foarte obosit, Chet, spuse ea. Ar fi bine să te culci. Mîine dimineaţă poţi să dormi oricît.

El oftă şi îşi dădu capul pe spate.

– Trebuie să mă duc iar acolo. Vine Walker să mă ia, pe la ora opt.

– Duminica? întrebă ea surprinsă.

– Facem inventarul complet. O să dureze o veşnicie, spuse el, frecîndu-se la ochi şi căscînd. Şi, pe lîngă asta, trebuie să pregătesc dosarele, să le dau luni avocaţilor mei.

– Da?

– Da. Se pare că există cineva extrem de interesat să cumpere magazinul. De fapt, pe amîndouă. Nu am ajuns încă la un consens, în ceea ce priveşte preţul, dar pentru mine ar fi mai bine să scap de bătaia asta de cap.

– Tot mai vrei să vinzi? îl întrebă ea.

– Bineînţeles, spuse el ridicînd capul şi uitîndu-se la ea. Te surprinde?

Ea se mişcă pe canapea.

– Păi, mă gîndeam c-ai să te răzgîndești. N-ai mai vorbit de asta, în ultima vreme și, în după-amiaza aceasta, cînd te-am văzut așa preocupat... părea că te descurci foarte bine, că ții situația sub control.

– Asta nu înseamnă că-mi și place ceea ce fac.

– Și cu casa mea cum rămîne? întrebă ea îngrijorată. Dar cu broșura ta?

– Mă voi ocupa în continuare de casa ta.

– Și cît o să mă coste?

Era o întrebare dură, știa, dar așa și trebuia să fie. Își dădu seama după expresia lui că nu-i convenea deloc.

– Am stabilit deja. O fac în schimbul cazării și al mesei. Dacă reușesc să vînd magazinele, voi avea mai mult timp să lucrez la casă.

– Și după aceea?

– Ce-am să fac după ce-ți termin casa? întrebă el, dînd din umeri. Probabil c-am să găsesc alta. Problema aceasta am să mi-o pun cînd va veni vremea.

O privi dur.

– Dar de ce mă întrebi?

Meri rîse.

– Mi se pare caraghios ca un om de afaceri de calibrul tău să-și piardă vremea cu renovarea

caselor vechi.

Îi zîmbi ca unui copil neascultător.

– Ai să vezi tu, Chet, zise ea făcîndu-i cu degetul. După şase luni, ai să te plictiseşti de moarte.

– De ce crezi asta?

– Pentru că nu-ţi vei putea pune în valoare toată capacitatea. Ştiu eu ce spun, Chet. Nu uita, am trecut şi eu prin ceva asemănător, timp de zece ani, vreme în care n-am făcut nimic. Oamenii au nevoie să se depăşească pe ei înşişi, să se...

– Uite ce e, Meri rosti el liniştit, cu maxilarul ferm. Eu nu-ţi dau sfaturi în legătură cu organizarea propriei tale vieţi. Deci, ţi-aş fi recunoscător dacă nu te-ai băga nici tu în treburile mele.

Meri deschise gura surprinsă.

– Dar nu încerc să-ţi dau sfaturi pentru viaţă, Chet. Pur şi simplu, ţi-am dat o sugestie...

– Să n-o mai faci!

– Trebuie să te oprească cineva să-ţi baţi joc de viaţa ta.

– Îmi bat joc de viaţa mea? Aşa crezi tu?

De data aceasta, el fu cel surprins şi enervat.

– Ce ştii tu despre viaţa mea, Meri? N-ai timp să te intereseze!

– Adică, ce vrei să spui?

El se aplecă puțin înainte.

– Vreau să spun că ești o maniacă a muncii, asta ești! Pur și simplu!

– Maniacă? țipă ea, nevenindu-i să creadă.

– Chiar așa! Munca îți dirijează întreaga viață. Nu-ți lași timp pentru ceea ce e cu adevărat important. Pentru relațiile tale cu oamenii, de exemplu!

– Ce relații? pufni ea. Singurele relații pe care le avem noi doi sînt legate de afaceri.

– O, da? Te săruți pe bancă, în parc, cu toți clienții tăi? o întrebă el. Atunci, nu-i de mirare că îți merg afacerile atît de înfloritor!

Meri își strînse pumnii atît de tare, încît unghiile îi pătrunseră, aproape, în carne. Îi venea să-l pocnească și să-i șteargă zîmbetul de pe buze.

– Nici nu mă așteptam să zici altceva! Nu numai ambiția îți lipsește, ci și bunele maniere!

– Cum adică îmi lipsește ambiția? rosti el sărind de pe scaun. Dacă ar fi așa, nu m-aș fi apucat niciodată de casa asta. Și cred c-am făcut mai mult decît să-mi pierd vremea cu fleacuri, așa cum obișnuiești să spui, avînd în vedere halul în care se afla cînd am început lucrările.

– Ce hal?! întrebă ea uitîndu-se în jur.

Îi părea rău că se certau tocmai în camera aceasta, în care mai erau multe de făcut.

– Mă descurcam foarte bine şi înainte de a te muta tu aici. Ce, crezi că am nevoie să-mi spună un bărbat cum să-mi aranjez casa?

– Doamnă, oricine îşi vopseşte salonaşul în alb, roşu şi albastru, cu siguranţă are nevoie de sfaturi!

– Şi, mă rog, ce-au culorile astea? întrebă ea, roşie de furie că el adusese vorba despre acest subiect. Pur şi simplu, mi-au plăcut mie!

– Ooo, culorile acestea n-au nimic, zise el, accentuînd silabele cu sarcasm. Ridică din umeri.

– Ai face bine să-ţi închiriezi salonaşul pentru următoarea convenţie republicană!

Pieptul i se umplu de mînie. Cum îndrăznea să-şi bată joc de casa ei, el care îşi putea permite să stea în cele mai luxoase locuinţe şi hoteluri?

– Dacă nu-ţi place, n-ai decît să pleci de aici imediat! Chiar în noaptea asta! N-am de gînd să-ţi iau nimic pentru masă şi cazare.

– Masă şi cazare!

Îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs.

– Vorbeşti serios? Dar pe mine cine mă va plăti pentru cît am muncit aici? Cine va suporta costul clanţelor şi al încuietorilor de la ferestre?

– Nu ţi-am cerut niciodată să faci asta! Mă

gîndeam c-ai s-arunci, acolo, puțină vopsea pe pereți și gata!

– Nu, nu mi-ai cerut asta! De ce să-ți cheltuiești banii tăi valoroși? Mai bine riști să fii jefuită, zise el uitîndu-se în jur. Numai că orice hoț și-ar da seama că n-ai nimic valoros aici.

Meri își încrucișă brațele și strînse pumnii. Ce-ar fi să-i tragă una drept în gură? Mîndria o împiedică să facă una ca asta. Nu vru să-i arate că reușise să o pună la punct.

– Poate nu-mi permit să-mi cumpăr ceva de valoare, rosti ea, ridicîndu-și bărbia cu mîndrie. Sau să angajez decoratori care să-și dea cu părerea, în legătură cu aranjamentele de gust. Fac și eu ce pot.

Ochii îi ardeau, gata-gata să izbucnească în lacrimi.

– Dar de ce crezi că muncesc atît de mult?

Pînă acum, nu-și dăduse seama că țipa.

Chet își trecu mîinile peste față.

– Hai s-o lăsăm baltă, bine? Am spus amîndoi destule.

– Și, poate, ai dreptate: muncesc prea mult, continuă ea, ca și cum n-ar fi auzit vorbele lui. Asta pentru că nu-mi permit să am zeci de angajați care să lucreze pentru mine.

Îl văzu întunecîndu-se și își dădu seama că

atinsese un punct nevralgic. Acum ar fi trebuit să se oprească, înainte ca unul din ei să fie jignit. Dar nu se putu abține.

– Cred că ți-e ciudă, Chet, pentru că îmi place ceea ce fac... Vreau să zic, am satisfacții personale. În orice caz, n-am să renunț la munca mea, ca să-mi petrec tot timpul cu tine, să fiu mereu în umbra ta!

Meri își regretă cuvintele din momentul în care le rosti, dar era prea tîrziu. Chet se uita la ea, nevenindu-i să creadă. Ochii lui erau duri și reci. Se lăsase o liniște mormîntală. Cînd, într-un tîrziu, se hotărî să vorbească o făcu apăsat și fără emoție.

– Cred că m-ai luat drept altcineva, Meri. Martin a murit. Dacă ai să-ți bați joc și de următorii doisprezece ani din viață va fi numai vina ta.

Se întoarse, șchiopătînd încă, ușor și se îndreptă spre scară.

– În noaptea aceasta am să mă culc în propriul meu pat, rosti el, fără să se uite înapoi.

Trecuse o oră și Meri tot mai făcea cîte ceva, ca să șteargă orice urmă de-a lui Chet din camera ei. Chiar și după ce schimbă așternutul, frecă totul în baie, îi strînse lucrurile personale și i le puse într-o cutie, pe hol, tot mai simțea în nări parfumul loțiunii lui de după bărbierit.

Chet își petrecu aproape întreaga zi care urmă la magazin și se întoarse puțin înainte de cină. Se comportă rece, distant, concentrîndu-se numai asupra mîncării. Apoi, urcă la el, fără să mai stea la discuții, așa cum făcea de obicei. Nu rostise nici nu cuvînt. Lucru pe care Aggie îl observă imediat.

– Nu știu ce-i mai rău, bombăni ea, punînd grămadă vasele în mașina de spălat, să vă tot tachinați, făcîndu-vă curte, fără nici un rezultat, sau să vă certați ca doi cocoși înfuriați. În ambele cazuri mă faceți să mă simt ca o babornițâ isterică.

Meri era tare deprimată. În timp ce se pregătea de culcare luă o hotărîre prin care să soluționeze problema. Avea să-i ceară lui Chet să plece naibii din casă și din viața ei, pentru totdeauna. Oftă și se strecură în cearceafurile reci. Începuse să vorbească la fel ca Aggie, în ultima vreme.

Șase

Urmă o săptămînă grea, pentru Meri, atît acasă, cît și la muncă. Pleca foarte devreme, încercînd să-și rezolve majoritatea problemelor, înainte de a se întîlni cu Stella. Fata care le ajuta nu mai apăruse de trei zile. Meri jură că o va da afară pe loc, în momentul în care se va întoarce. Dacă se va mai întoarce! Deși Aggie dăduse un anunț la ziar, pentru ajutor menaj, Meri se gîndea că nu avea timp nici măcar să poarte discuții cu eventualele amatoare.

Nu-l dăduse afară pe Chet, așa cum planificase, iar el nu îi ușură sarcina, plecînd de bunăvoie. Cînd începuse să îi dea casa peste cap, ea se cam speriase și renunțase. În nici un caz, ea

și Aggie nu puteau să-și permită să plătească pentru schimbările pe care le dorea el. Așa că, pentru moment, Chet Ambrose trebuia să rămînă la ele.

Renovarea decurgea foarte bine. Fuseseră înlăturate mochetele din camera de zi și din sufragerie, iar Chet se ocupa acum de rașchetat podelele de lemn. Peste tot, era numai nisip. Acoperiseră mobila cu cearceafuri vechi și alte cîrpe, pentru a o proteja. Luaseră și draperiile, așa că parterul avea un aspect pustiu. Atmosfera era apăsătoare. Meri constată că asta se potrivea perfect cu starea ei de spirit. Dar, indiferent ce gîndea despre Chet după cearta lor, nu putea să nu-i recunoască hărnicia și priceperea. Făcea totul cu profesionalism și cu grijă.

Chet și Meri nu mai stăteau de vorbă decît atunci cînd se consultau în legătură cu nuanțele sau culorile pe care și le dorea ea într-o anume încăpere. De cele mai multe ori, accepta sugestiile lui, nu pentru că ar fi căutat o cale de împăcare, dar își dădea seama că știa mai bine ce se potrivește în fiecare colțișor. Deși se purtau politicos unul cu celălalt, în jurul lor plutea o tensiune greu de ascuns. Pînă și Bette își dădu seama, cînd se întoarse în weekend-ul următor.

– E vreun nebun pe-aici?

Aggie pufni zgomotos, fără să ia în seamă privirea amenințătoare a lui Meri.

– Depinde în ce zi a săptămînii sîntem, dragă, spuse ea. În casa asta nu știi niciodată la ce să te aștepți.

Comportamentul rezervat al lui Chet nu se răsfrînse și asupra celorlalți membri ai familiei, lucru care nu-i scăpă lui Meri. De cîte ori Aggie avea nevoie de el, apărea lîngă ea, ca din pămînt, fie că era vorba de dus gunoiul sau de reparat ceva. Pentru Bette, el era unchiul cel bun. Îi asculta cu înțelegere problemele, care erau legate, de cele mai multe ori, de sexul opus.

La numai cîteva ore după sosirea lui Bette, Meri îi auzi analizînd fotografiile dintr-o revistă de modă. Fata încerca mereu să imite modelele de acolo, în ceea ce privește machiajul, dar rezultatul era oribil.

– N-ai nevoie de toată mizeria asta pe față, zise Chet, uitîndu-se prin revistă. Bărbaților nu le place să-și împiedice privirile de farduri, atunci cînd se uită în ochii unei femei.

– Zău? întrebă Bette sorbindu-i cuvintele.

– Crezi că aș avea vreun interes să te mint? zise el, pe un ton sincer. Bărbaților le plac privirile curate și proaspete, fața luminoasă a unei

femei, părul strălucitor.

Meri se depărtă tiptil, clătinînd din cap. De cîte ori nu îi spusese ea acelaşi lucru! Dar ceea ce zicea Chet Ambrose era sfînt!

Luni dimineaţă, Meri coborî înainte de ora şase, să facă o cafea. Crezînd că n-avea cine s-o vadă, nu se mai obosise să-şi pună halatul, aşa că intră în bucătărie într-o cămaşă de noapte albastru deschis. Aprinse lumina şi scoase un ţipăt scurt, cînd îl văzu pe Chet sprijinit de bufet, cu o ceaşcă de cafea în mînă. O privi ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

– N-am avut intenţia să te sperii. Vrei să ne bem cafeaua împreună?

Ea îi aruncă un zîmbet forţat. Pulsul i-o luă razna cînd el îi turnă o ceaşcă şi i-o întinse.

– Mulţumesc, zise ea şi luă cafeaua, dorindu-şi din tot sufletul ca mîinile să nu-i mai tremure atît de tare. Rămăsese nemişcată, de parcă prinsese rădăcini, întrebîndu-se dacă n-ar fi bine să urce, să-şi pună un capot. Dar nu voia s-o facă ostentativ. Ridicîndu-şi privirea spre el, observă că Chet se uita atent la ea. După cîte îşi dădea seama, abia ieşise de sub duş. Părul lui era umed, mirosea a săpun şi a loţiune după ras. Purta nişte pantaloni decoloraţi, care fuseseră spălaţi, cu siguranţă, de mai multe ori decît

ibricul ei de cafea şi o cămaşă de lucru desfăcută la gît. Pieptul îi era pe jumătate gol. Abia putu să se abţină să nu se repeadă cu degetele prin părul acela mătăsos şi negru!

– Cum ţi-a mai mers în ultima vreme? o întrebă el, pur formal.

– Bine. Ţie?

Colţul gurii i se ridică într-un zîmbet.

– La fel şi mie.

Scotoci prin minte să găsească un subiect de conversaţie. Tăcerea se lăsase între ei ca o cortină groasă. Cînd fierbătorul de cafea începu să bolborosească, amîndoi zîmbiră. Pînă în momentul acela, Meri nu îşi dăduse seama cît de dor îi fusese să îi vadă ochii luminaţi de zîmbet.

– Ce-ai zice să facem un armistiţiu? întrebă el.

Nu răspunse imediat. Inima îi bătea sălbatic. Inspiră adînc, sperînd să şi-o liniştească. Simţea că moare. Îşi umezi buzele neliniştită şi observă că el îi urmărise gestul.

– Un armistiţiu? repetă ea.

Chet făcu un semn aprobator cu capul.

– N-are rost să stricăm o prietenie, numai pentru că, uneori, părerile noastre nu coincid, spuse el ridicînd din umeri. Atîta vreme cît trăim sub acelaşi acoperiş...

Meri cîntări ideea, examinînd-o pe toate păr-

țile, ca un copil care tocmai descoperise o jucărie nouă.

– Cred că ai dreptate, rosti ea într-un tîrziu. Sînt sigură că Aggie și Bette vor fi încîntate.

– Nu e vorba numai de asta, Meri, zise el, vîrîndu-și mîinile în buzunare. Mi-a fost dor de tine. Nu e nici o scofală să muncești fără să împarți plăcerea cu cineva. Pe Aggie n-o interesează cîtuși de puțin ce fac eu în casa asta, surîse el cu o sclipire ademenitoare în ochi. Cred că și ție ți-ar fi mai ușor. Nu va mai fi nevoie să te strecori la șase dimineața în bucătărie, numai ca să nu dai nas în nas cu mine.

Își lăsă capul într-o parte și pe frunte îi căzu o șuviță umedă.

Meri roși.

– Oare, chiar nu mai poți păstra un secret în casa asta?

Îi venea să-i prindă șuvița aceea între degete și s-o tragă ușor, să vadă cum se încrețește cînd îi va da drumul. Sigur, el avea dreptate, se gîndi ea. Trebuia să se înțeleagă, dacă nu pentru ei, de dragul celorlalți. Zîmbi și își dădu seama că nu mai făcuse lucrul acesta de multe zile. Se pare că o luă drept încurajare, pentru că pe chipul lui apăru speranța.

Îi întinse mîna.

– Sîntem prieteni?

Ea îi luă mîna şi i-o strînse, plăcut surprinsă de căldura şi fermitatea ei. Îl văzu făcînd o grimasă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Mai nimic. Mi-a intrat o ţeapă în deget, ieri, şi n-am putut-o scoate. Mă cam doare.

Îi luă mîna din nou şi se uită la locul înţepăturii.

– Nici nu-i de mirare că te doare. S-a infectat.

– A, nu-i nimic grav.

– Cum, nu vrei să faci nimic să te vindeci? întrebă ea, atingînd locul roşu cu vîrful degetului.

– Şi ce-mi recomanzi să fac?

– Trebuie să scoţi ţeapa de-acolo, prostuţule.

Îi lăsă mîna şi traversă bucătăria, pînă la unul din dulapuri. Scoase o cutie.

– Ce e asta? întrebă el.

– Trusa mea de prim-ajutor.

O aşeză pe masă şi începu să scotocească prin ea. Scoase mai multe obiecte de-acolo şi le puse lîngă chiuvetă.

– Vino aici să te spăl, îi zise ea, uitîndu-se peste umăr la el.

Chet se mişcă.

– De ce?

– Pentru că vreau să-ți scot țeapa și, mai întîi, trebuie să curăț locul.

– Păi, sînt curat pe mîini. Abia am ieșit de sub duș. Și nu mă deranjează degetul prea mult.

Se dădu un pas înapoi, cu mîna la spate. Meri făcu un gest cu capul spre el.

– Vrei, te rog, să vii aici, să te spăl pe mînă?

– O să mă doară?

Începu să vină spre ea încet, încă neconvins.

– Nu.

Îi apucă mîna și i-o puse sub jetul de apă caldă. Turnă puțin detergent pentru vase pe degetul bolnav. Își trecu, apoi, propriul deget peste porțiunea unde intrase țeapa, masînd-o ușor. El gemu, de parcă l-ar fi durut îngrozitor. Îi zvîntă zona dureroasă cu o bucățică de pansament.

– Și-acum, ce-ai de gînd să faci? o întrebă el, văzînd-o că ia un flacon mic de plastic, cu alcool.

– Te șterg cu spirt.

– De ce?

Nu-și mai putu stăpîni rîsul.

– Vrei, te rog, să stai liniștit și să nu-mi mai pui atîtea întrebări?

Ea desfăcu sticluța, turnă puțin alcool pe o bucățică de vată și tamponă zona infectată.

Cînd îi lăsă mîna, Chet oftă ușurat.

– Nu m-a durut deloc, zise el, vrînd să plece.

– Asta pentru că n-am terminat încă, spuse ea cu un zîmbet.

Căută din nou în trusă şi scoase de acolo o cutiuţă mai mică. În ea se afla o lamă şi două ace.

– Ce-i asta?!

Chet făcu un pas uriaş înapoi. Meri aprinse un chibrit şi arse vîrful acului la flacăra micuţă.

– Va trebui să scoatem ţeapa asta din deget, Chet, zise ea natural.

Stinse chibritul.

– Pe naiba! N-o să facem aşa ceva!

Ea îşi ridică o sprînceană.

– Vrei să faci o infecţie? îl întrebă ea, văzîndu-l că se schimbă la faţă.

Lupta cu disperare să nu izbucnească în rîs.

– Sau, şi mai rău, să ţi se amputeze degetul?

– Să mi-l amputeze?!

– Cum vrei, zise ea şi se întoarse cu spatele.

– Stai puţin!

Ea se uită peste umăr.

– Ce-ai să-mi faci?

– Am să-ţi scot ţeapa cu acul acesta.

– Şi-o să doară?

Îşi ţinea mîna la o oarecare distanţă.

– Nici n-ai să simţi.

Arăta speriat.

– Nu pot să sufăr acele. Și sîngele. Mai ales pe-al meu.

– Nu trebuie să te uiți.

– Pot sta jos?

– Chet, doar nu-ți fac cine știe ce operație grea. Îți scot o țeapă din deget.

– M-aș simți mai bine dacă aș sta jos.

Ea oftă adînc.

– Bine.

Începu să-și strîngă ustensilele.

– Hai să mergem în salonaș.

Îl conduse și trase un scaun.

– Așează-te!

– Ești sigură că n-o să mă doară?

– Absolut! Uite-te în partea cealaltă, pînă termin.

Îi luă degetul și i-l ținu bine în mînă. Apoi, fără ezitare, atinse vîrful țepei cu acul. Chet gemu. Ea continuă să apese, pînă cînd prinse țeapa, apoi o scoase.

– Gata, zise ea.

Umerii lui se relaxară.

– Mai trebuie doar să-ți pun bandajul. Așa, acum e totul în ordine.

Chet se foi în scaunul lui și se uită la deget, ca și cum s-ar fi așteptat să nu-l mai vadă.

– O, n-a fost chiar aşa de rău, zise el.

Se ridică.

– Mulţumesc, soră. Ce-mi dai, pentru că am stat cuminte?

Ea simţi cum i se înfierbînta faţa.

– Îmi pare rău, dar nu mai am nici o acadea.

– Mă gîndeam la ceva la fel de dulce, dar cu mai puţine calorii, zise el zîmbind strălucitor.

Meri se uită în altă parte, prefăcîndu-se că face curat. Mai mult simţi, decît văzu, cum se apropie de ea. Începu să freamăte. Îşi ridică privirea. Era la cîţiva centimetri. Îşi ţinu respiraţia, iar el îi ridică bărbia cu degetul. Cînd buzele lui i le atinseră pe ale ei, simţi că îi explodează inima. Apoi se trase repede înapoi. Privirea din ochii lui o încremeni. Ea se uită în jos sfioasă, mototolind în mînă bucăţica de tifon.

– Trebuie să fac un duş, zise ea dintr-o suflare, şi să plec.

Încă îi mai simţea apăsarea pe buze şi mirosul loţiunii de după ras atît de persistent.

– De ce te grăbeşti? întrebă el, pe un ton mîngîietor, care îi dădu fiori.

Înainte să-şi dea seama ce se întîmplă, braţele lui îi încercuiră talia. O trase spre el şi-i simţi asprimea blugilor prin voalul cămăşii de noapte. Catarama de la brîu o apăsa pe abdomen şi

buzele lui se lipiră din nou de ale ei. Îi pătrunse cu limba în gură și sărutul lor se adînci. Ameți și simți că nu o mai țin picioarele. Parcă visa! Și, totuși, ceea ce se întîmpla în salonaș era cît se poate de real! Știa că trebuie să se oprească, dar nu era în stare. Unde îi era voința, atunci cînd avea nevoie de ea? În sfîrșit, Chet îi dădu drumul.

– Acum, te las să pleci, zise el, vrînd parcă să se convingă pe el însuși.

Dar cînd o văzu depărtîndu-se alergă după ea și-o prinse de mînă.

– Apropo, mai spuse el surîzînd. Îmi place cămașa ta de noapte. Cînd stai în lumină, se văd toate formele acelea minunate ale trupului tău.

Peste o oră, Meri terminase cu dușul și cu îmbrăcatul. Se oprí la ușa lui Bette și bătu. Ca răspuns, auzi un mormăit și, după cîteva secunde, ușa se deschise. Bette se uită ciufulită și somnoroasă la mama ei.

– Am nevoie de ajutorul tău, zise Meri. Fata aceea a sunat ieri și-a zis că nu mai vrea să lucreze. N-am angajat încă, pe nimeni în locul ei. Am să-ți plătesc un salariu minim dacă mă ajuți cîteva zile la curățenie.

După multe bombăneli, Bette ieși din dormitorul ei, îmbrăcată în pantaloni scurți și în tricou.

– Trebuia să merg la cumpărături cu LaDonna, mormăi ea, urmînd-o pe mama ei afară, spre maşină.

– Pentru asta e nevoie de bani, spuse Meri, strecurîndu-se pe locul şoferului. Nu te-ai săturat să tot împrumuţi maşina de la Aggie? Ar trebui să te gîndeşti să-ţi cumperi şi tu una.

Porni motorul şi ieşi de pe alee.

– M-am gîndit, zise Bette, apucîndu-se de mînerul de la portieră.

– Atunci, ar trebui să faci cumva să-ţi cîştigi nişte bani. Maşinile nu se dau pe gratis, ştii bine.

– LaDonna are un automobil şi nu munceşte niciunde.

– LaDonna e o răsfăţată de bani gata!

– Oooo, mamă!

– Munca n-a omorît pe nimeni.

Bette făcu o strîmbătură şi se lăsă în scaun, ca să nu-i intre în ochi soarele dimineţii.

– Nu se omoară toată lumea cu munca, aşa cum faci tu, mormăi ea, întinzîndu-se languroasă. Tu te comporţi ca şi cum n-ar mai exista altceva în viaţă, în afară de muncă şi iar muncă!

Meri se încruntă la fiica ei. Bette începuse să vorbească la fel ca Chet.

– Numai aşa pot plăti totul, zise ea scurt. Pînă acum nu te-am auzit plîngîndu-te de asta.

Bette ridică din umeri și se sprijini de portieră, studiindu-și mama, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Mamă, ești îndrăgostită de Chet?

Meri era gata-gata să treacă pe roșu. Se simțea la fel de stingherită ca și cum Bette ar fi întrebat-o dacă n-a făcut dragoste cu Chet în curtea din spate. Obrajii i se înroșiră ca focul.

– Ce Dumnezeu te face să-mi pui o astfel de întrebare?

Din spate claxona insistent o mașină, atenționînd-o că a apărut culoarea verde. Ieși încet pe strada principală, uitîndu-se cu coada ochiului la fiica ei.

Bette surîdea.

– Trebuie să recunoști că e teribil de sexy.

– Ce știi tu despre „a fi sexy", domnișoară?

– Hai, mama. Doar nu m-am născut ieri!

– Aaa, da, zise Meri dînd din cap. Ești o femeie matură, de șaisprezece ani acum, nu-i așa? o tachină ea cu glas blînd.

– Nu am decît cu doi ani mai puțin decît aveai tu cînd te-ai măritat cu tata.

Meri tresări.

– Nu-mi mai aminti. Eram mult prea tînără ca să știu ce fac.

– Mda! zise Bette, pe un ton atotcunoscător.

Din întîmplare, mai știu și eu cîte ceva despre sex. Îți spun sigur, Chet se simte atras de tine rău de tot.

– Bette!

– Da, da! Așa e! Ar trebui să vezi cum te privește, chicoti ea. Mai ales cînd pleci din cameră. Se uită cum îți miști fundul.

– Vai de mine! exclamă Meri roșind pînă în vîrful urechilor. Nu-i adevărat!

Se concentră din nou asupra drumului, dîndu-și seama că uitase că e la volan. Întrebă după un moment:

– Chiar așa face?

Bette dădu din cap.

– Îhî!

Se uită la mama ei, ca de la femeie la femeie.

– Ar trebui să fii mulțumită. La vîrsta ta e cazul să-ți faci și tu un rost.

Spre surpriza și încîntarea lui Meri, Bette muncea bine, fără să facă prea multe nazuri în legătură cu sarcinile umilitoare pe care le avea de îndeplinit. Conveniseră ca fata să șteargă praful și să dea cu aspiratorul, în timp ce Meri

făcea ce era mai greu, cum ar fi frecatul podelelor.

În prima zi, reușiră să facă curat în trei apartamente. Pînă miercuri terminară șase, precum și două case, în timp ce Stella lucra în altă parte a orașului. Joi, Meri o lăsă pe Bette să se ocupe singură de un apartament. În vremea aceasta, ea făcu niște comisioane, aduse rufele de la curățătorie și cumpără mărunțișuri de la băcănie. Deși nu se aproviziona cu cantități mari de alimente, avea ca sarcină să completeze proviziile din frigidere și din bufete.

Din cînd în cînd, era solicitată să ajute la pregătirea dineurilor și a cocktailurilor, unde ea și Aggie serveau personal. Dacă petrecerea era pretențioasă, Meri își chema o prietenă ca s-o ajute la aprovizionare. Dar supraveghea întotdeauna bunul mers al lucrurilor. Uneori juca, chiar, rolul de gazdă, dacă lucrul acesta nu era îndeplinit de vreo iubită sau secretară.

Vineri, la micul dejun, Meri îi dădu liber lui Bette și o plăti integral pentru cele patru zile în care o ajutase.

– Du-te și tu să-ți petreci ziua la lac, îi sugeră ea. Sau fă niște cumpărături. Datorită ție, Stella și cu mine am ajuns cu lucrul la zi. Dacă vrei, poți să ne ajuți și săptămîna viitoare.

– Nici astăzi nu mă deranjează să muncesc. Sincer! Spune-mi dacă ai nevoie, zise Bette, uitîndu-se fără să-i vină să creadă la cecul înmînat de mama ei.

Meri zîmbi. Îl văzu pe Chet cu coada ochiului, cum stătea în cadrul uşii de la bucătărie, ascultîndu-le conversaţia. Îşi aranjă, jenată, fusta de culoare albastru deschis. Nu-l mai văzuse toată săptămîna şi se întreba dacă se mai gîndea la sărutul acela, aşa cum o făcea ea.

– Lasă, ia-ţi şi tu o zi liberă, copilă, îi spuse ea fiicei sale. Ai timp să tragi la galere şi săptămîna viitoare. Bette surîse şi-i făcu un semn lui Chet.

– Ei, da! Mi se pare mai atrăgător să mă duc la lac, decît să stau şi să şterg mobila, toată ziua.

O sărută în fugă pe mama ei şi plecă.

Meri şi Chet o urmăriră cu privirea, cum urcă scările fără pic de graţie. El îi făcu fetei cu ochiul şi se apropie prietenos de Meri.

– Fata ta s-a făcut mare, zise el uitîndu-se pe deasupra ceştii cu cafea zîmbind.

Sorbi din băutura fierbinte, urmărind-o cu nişte ochi prietenoşi, din care dispăruse orice urmă de răceală şi de rezervă.

– Am citit undeva că, în momentul în care un adolescent începe să se gîndească şi la ceilalţi,

înseamnă că dă semne de maturizare.

– Trebuie să recunosc că e un sentiment reconfortant, răspunse ea, studiindu-l pe sub genele ei lungi.

Chiar în costum de lucru era un bărbat frapant. Condescendența lui era subtilă și, totuși, emana forță, ca și cum ar fi vrut să îi arate că era sigur pe el, în orice situație. Se descurca în conversații, indiferent de subiect, se gîndi ea, fie că era vorba de politică, de afaceri sau de vreme.

– Păi, zise ea dintr-o suflare, ar cam fi timpul. Ne cheamă datoria, cum se spune!

Ar fi dorit ca el s-o roage să mai stea, să mai bea o ceașcă de cafea împreună. I-ar fi făcut mare plăcere, și ar fi acceptat cu tot sufletul. Dar el nu zise nimic în acest sens.

– Ai dreptate, fu el de acord, uitîndu-se la ceas.

Privirea i se opri din nou la fața ei, rămînînd mai mult asupra buzelor și își dădu seama după expresia lui că ar fi vrut să o sărute. Numai că Bette dădu buzna pe scări. Îi spuse cu o notă de tandrețe în glas, care o înnebuni:

– Îți doresc o zi bună, Meri.

Și colțurile gurii i se ridicară într-un zîmbet.

– Mă voi gîndi la tine.

Meri plecă spre *Country Club Plaza* – partea

selectă a oraşului, unde locuia unul din clienţii ei, Harvey Bright. Harvey era un reputat avocat criminalist care, deşi divorţase de multă vreme, nu putuse să se descurce fără o femeie. Era cel mai de vază client al ei. Ajungînd în faţa clădirii elegante, în stil Tudor, văzu maşina Stellei parcată pe alee. Stabiliseră să facă ordine şi să pregătească un cocktail care să aibă loc în seara aceea. Aggie trebuia să vină cu mîncarea după-amiază. Meri intră în casă şi o strigă pe Stella.

– Arăţi groaznic, zise ea de cum o văzu.

Stella, o femeie grăsuţă, aproape de patruzeci de ani, stătea la masa din bucătărie şi bea cafea dintr-un pahar de plastic, de la termosul ei. Arăta destul de deprimată.

– Mulţumesc, zise ea. Femeilor gravide le place foarte mult să le spui aşa ceva.

Se ridică şi se îndreptă spre un scaun de lîngă ea.

– Hai să bei o cafea cu mine.

Meri luă o ceaşcă dintr-un bufet şi veni lîngă Stella, privind-o încă cu suspiciune.

– Ce s-a întîmplat? Nu te simţi bine?

Stella îi întinse termosul.

– N-am prea dormit noaptea trecută. Mi-e din ce în ce mai greu, zise ea, arătînd spre pîntecul ei proeminent.

Meri dădu din cap.

– Nu-mi închipui cum mai poți să mergi, spuse ea. Ce-ar fi să dormi puțin în după-amiaza aceasta? Datorită lui Bette, nu mai avem mare lucru de aranjat.

– Ce mai face Bette?

– Ooo, știi cum e, are șaisprezece ani și merge pe treizeci!

Stella rîse, apoi gemu și se lăsă într-o parte.

– Nu-i nimic, zise ea văzînd privirea speriată a lui Meri. Un junghi în coastă, nimic mai mult.

– Ești sigură că nu e nimic grav? rosti ea. Apoi, fără să mai aștepte răspunsul Stellei spuse: Sînt îngrijorată pentru tine. Ar trebui să stai în pat și să mănînci murături și înghețată, nu să muncești atîta.

– Sigur că da! Ar trebui să stau toată ziua în pat și să mă uit pe pereți, întrebîndu-mă cînd o să iasă o dată bebelușul ăsta. Nu, mulțumesc. Mă simt mai bine făcînd ceva.

– Doctorul ți-a dat vreo idee, în legătură cu momentul în care vom vedea dulceața aceea mică? întrebă Meri mîngîind-o pe pîntece.

Stella ridică din umeri.

– Vreo două-trei săptămîni. Ce știe el? Am fost să mă consulte de două ori, săptămîna aceasta, pentru că mă apucaseră durerile, și

mi-a spus să mă întind şi să văd dacă astfel dispar. Şi-au dispărut.

Meri clătină din cap.

– Din fericire, în curînd vei avea o înlocuitoare. Trebuie să încetezi munca şi să stai acasă, pînă naşti.

– Nu mi-e greu să îngenunchez şi să mă sprijin în mîini, ca să frec podelele, zise Stella zîmbind uşor maliţios. Poate, în felul acesta se vor porni şi muncile.

– Să nu îndrăzneşti una ca asta! exclamă Meri, ameninţînd-o cu degetul. Doar n-ai să mă implici într-o naştere! Te previn, Stella, nu sînt o moaşă bună.

– Nu-ţi face griji, o linişti Stella. Ştii cît a durat pînă l-am născut pe Jeremy? zise ea, referindu-se la băieţelul ei de patru ani. Exact patruzeci şi cinci de minute, din momentul în care m-au apucat durerile.

– Asta-i bună! Mie îmi trebuie mai mult ca să-mi aleg hainele cu care să mă îmbrac dimineaţa!

Mai băură cîte o ceaşcă de cafea, în timp ce Meri băgă nişte prosoape în maşina de spălat. O puse pe Stella să şteargă praful, iar cînd se uscară, o plasă pe canapeaua din faţa televizorului, ca să aşeze rufele, pînă le aducea pe celelalte.

Cele două femei lucrau într-un ritm relaxant sporovăind din cînd în cînd. Pentru prima oară, de săptămîni întregi, Meri se simțea stăpînă pe situație.

Cînd aduse celelalte rufe uscate, o găsi pe Stella dormind pe canapea, cu mîinile odihnindu-se protector pe pîntecul proeminent. Zîmbi, stinse televizorul și închise ușa, ca să n-o trezească cu aspiratorul. Pe la amiază, terminase curățenia și se întreba unde putea fi Aggie. Răsuflă ușurată, în momentul în care auzi soneria de la intrare. Dar cînd deschise, în fața ei stătea Chet, și nu Aggie, cu o cutie mare cu mîncare.

– Bună, zise el. I-am spus lui Aggie să pună mai mult, așa că putem și noi să mîncăm de prînz.

Meri surîse și îi făcu semn să nu vorbească tare, pentru că Stella dormea în camera cealaltă.

– Du-o în bucătărie, spuse ea, arătîndu-i unde. Miroase tare plăcut.

El zîmbi.

– Să știi că sînt numai bunătăți. Am gustat din fiecare fel, de la pateul de ficat de gîscă, pînă la somonul afumat și ciupercile umplute. Dar cel mai mult îmi plac pateurile cu șuncă și cu caș-caval. De aceea, i-am spus lui Aggie să mai facă un platou și pentru noi.

Puse cutia pe masa din bucătărie şi scoase platoul lor.

– Mă mir că ai reuşit s-o convingi.

– Nici nu-ţi poţi imagina cîte i-am promis în schimb. Timp de două săptămîni, trebuie să duc gunoiul seară de seară, plus să îi spăl şi să-i lustruiesc maşina şi să...

– Oo, dar a meritat, zise Meri, muşcînd dintr-un pateu. Sînt delicioase!

Începu să scoată felurile de mîncare din cutie, punînd unele dintre ele în frigider.

– Mai am două cutii, în maşină, zise Chet. Nu uita să păstrezi cîteva pateuri pentru mămica din camera vecină.

Ca şi cum ar fi auzit, Stella începu să ţipe. Meri şi Chet se uitară, neliniştiţi, unul la altul şi alergară spre uşă. Deschiseră şi încremeniră. Stella stătea pe-o parte pe canapea, cu picioarele sub ea, ţinîndu-se de pîntece.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Meri agitată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

– Ţocmai mi s-a rupt apa! strigă Stella. Cred că nasc!

Din cauza şocului, Meri rămase un moment fără grai. Simţea că i se înmoaie picioarele. Se răsuci pe călcîie şi se uită la Chet.

– Ce facem?! întrebă ea agitată. Nu ştiu nimic

despre moşit. Ce se-ntîmplă dacă...

Se opri, încercînd să se liniştească.

Chet o luă de umeri şi o scutură.

– Calmează-te, îi porunci el. Toate femeile nasc. Nu e mare lucru!

– Nu e mare lucru! ţipă ea. Nu e mare lucru, nu-i aşa?!

– Termină odată cu istericalele! Am vrut să spun că n-o să moară din asta!

– Fiţi buni şi chemaţi-mi o ambulanţă, zise Stella cu o voce slabă.

O priviră amîndoi, ca şi cum ar fi uitat-o pentru moment. Chet dădu din cap.

– Ai dreptate!

Alergă spre uşă, apoi se întoarse.

– Unde e telefonul?

– În bucătărie, pe perete, lîngă frigider, îi răspunse Meri peste umăr.

– Stella, stai aşa pînă aduc nişte prosoape şi nişte cearceafuri curate. N-ar trebui să fierb puţină apă? mai spuse ea, oprindu-se la uşă.

– Pentru ce? gemu Stella.

– Nu ştiu sigur. Aşa se procedează. Meri ridică din umeri şi alergă spre uşă. Dar cred că vom renunţa la asta pentru moment.

Peste cinci minute, Meri o dezbrăcă pe Stella pînă la brîu şi o înfăşură într-un cearceaf. Tocmai

începuse o nouă contracție, cînd Chet intră precipitat cu o cîrpă umedă în mînă. Meri o șterse pe frunte, în timp ce durerea creștea și Stella țipa, ținîndu-se de pîntece.

– Nu mai fi așa încordată, spuse Meri. Încearcă să inspiri de cîteva ori adînc... și relaxează-te.

Se uită la Chet.

– De cînd ai chemat ambulanța?

– De șapte minute, îi răspunse el.

– Ascultă-mă, zise Meri ștergînd transpirația de pe fruntea femeii. Spune-mi cînd simți că începe o nouă contracție. Vom încerca să inspirăm împreună și să numărăm, să vedem dacă e mai ușor așa.

Nici n-apucă bine să rostească aceste cuvinte, că se porni o nouă contracție.

– De data aceasta lasă-mă să te ajut, Stella. Inspiră adînc.

Chet se oferi să cronometreze contracțiile, în vreme ce Meri se ocupa de respirație. Pe măsură ce se scurgeau secundele, durerile deveniră tot mai mari, iar femeii îi fu tot mai greu să se concentreze.

– Peste cîteva secunde n-o să te mai doară, zise Chet. Hai Stella, sînt sigur că poți.

– Nu cred că mai avem prea mult timp, fraților! strigă Stella. Cred că...

Fu întreruptă de sunetul telefonului.

– Vrei să răspund eu? întrebă Chet. S-ar putea să fie Aggie, să vadă dacă am ajuns cu bine aici.

Meri dădu din cap şi el ieşi repede din încăpere. După cîteva secunde îl auzi vorbind la telefon.

– Nu cred că ambulanţa va ajunge la timp, zise Stella, strîngînd-o pe Meri de mînă.

– Aşteaptă puţin, Stella. Trebuie să sosească.

– E Harvey Bright la telefon, zise Chet băgînd capul pe uşă. Vrea să ştie dacă mai poate invita încă trei persoane şi să vină la cinci şi jumătate, în loc de şase şi jumătate.

– Simt o nouă contracţie! zise Stella.

– Nemaipomenit! spuse Meri. Asta-i tot ce ne lipsea!

O văzu pe Stella tresărind.

– Nu mă referem la tine, Stella. Vorbeam cu Chet.

– Şi asta nu e tot, zise Chet, uitîndu-se la Meri cu simpatie. Mai zice că barmanul lui l-a lăsat baltă şi vrea să ştie dacă nu-i poţi găsi tu pe cineva.

– Răspunde-i afirmativ la toate întrebările! strigă Meri ridicînd braţele frustrată. N-am timp de asta acum. Spune-i că sînt ocupată şi nu pot

veni la telefon.

Se uită peste umăr la Chet.

– Nu-i spune că Stella naşte pe canapea!

El dădu din cap şi plecă în grabă.

Stella scoase un geamăt sfîşietor, care o făcu pe Meri aproape să cadă de pe canapea.

– Nu mai suport! strigă ea. Vreau să merg acasă!

– Nu, Stella, zise Meri precipitat. N-ai cum să mergi niciunde.

Ridică încet cearceaful şi îngheţă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Chet, din cadrul uşii, ca şi cum i-ar fi fost frică să intre.

– Iese copilul!

El înghiţi în sec.

– Vrei să spui... acum?

– Trebuie să împing! strigă Stella ridicînd capul.

– Nu, nu face asta! îi ordonă Meri. Inspiră adînc, fă orice altceva, dar nu împinge!

Se uită cu o privire jalnică la Chet.

– Te rog, ajută-mă!

El ezită o clipă, dar ceva din ochii lui Meri îl convinse că era disperată. Intră repede şi se aplecă asupra Stellei.

– Uită-te la mine, Stella, zise el inspirînd adînc. Fă exact ce fac eu.

Se uită la Meri.

– Eşti sigură că aşa trebuie să procedez?

Meri îşi ridică privirile.

– Ai auzit? Mi s-a părut că e o sirenă.

Ascultară toţi trei.

– E o sirenă! zise Chet răsuflînd uşurat.

Se grăbi să iasă din cameră.

– Ai auzit, Stella? îi surîse ea femeii. A sosit ambulanţa. Mai inspiră o dată adînc şi scurt. Aşa, continuă! Inspiră... expiră...

– Trebuie să împing! ţipă Stella. Nu mai pot!

– Aşteaptă doar cîteva secunde, spuse Meri luîndu-i mîna şi strîngînd-o uşor.

O şterse din nou pe faţă.

– E la capătul străzii! Îl aud pe Chet ţipînd ca un idiot, aşa că sînt aproape.

– Prea tîrziu!

Meri o strînse de amîndouă mîinile atît de tare, încît se temu că-i va întrerupe circulaţia sîngelui. Auzea sirena aceea apropiindu-se tot mai mult, de parcă ambulanţa ar fi vrut să treacă prin pereţi, direct în casă. Se auzi uşa de la intrare deschizîndu-se cu zgomot, apoi o armată de paşi îndreptîndu-se spre ele. Cînd ajunseră, toţi cei trei bărbaţi rămaseră cu gura căscată.

– Intraţi, domnilor, zise Meri zîmbind mîndră.

Ochii îi erau plini de lacrimi.

– Vi-l prezint pe noul băiețel al Stellei.

Se uită lung la bebelușul care stătea întins pe un cearceaf împăturit pe abdomenul mamei sale.

Chet intră primul și traversă camera ca un somnambul. Cei doi infirmieri îl urmară îndeaproape. Chet rămase cu ochii pironiți la copilașul care își contracta gîtul roșu și încrețit și urla din toate puterile, încercînd să-i facă să înțeleagă cît îi era de foame. Rîseră toți. Sau aproape toți. Pentru că Chet își dădu ochii peste cap și leșină.

Șapte

– Să nu îndrăznești să rîzi de mine! o amenința Chet pe Meri din pat. Avea o compresă.

Deși îi venea să rîdă, Meri se abținu și reuși să-și păstreze mina serioasă, făcînd abstracție de situația aceasta comică. Uitîndu-se la chipul încruntat din fața ei, avu în minte imaginea matadorului înainte de a fi atacat de taur. Cu toate acestea, Chet părea aproape vulnerabil acum, așa cum zăcea cît era de lung, în pat. Meri își drese vocea.

– Ce te face să crezi c-aș rîde de tine, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă ea, ca și cînd nu i-ar fi trecut nicicînd așa ceva prin minte.

Dar el mîji ochii, lăsînd-o să înțeleagă că sus-

piciunea lui nu fusese spulberată de cuvintele ei.

– Iar dacă îţi trece, cumva, prin minte să le spui lui Aggie şi lui Bette ceva, zise el, nu mai vorbesc cu tine niciodată.

– Ce să le spun? C-ai leşinat?

– N-am leşinat deloc! zise indignat şi se ridică brusc în capul oaselor. De fapt, nu chiar! adăugă el.

Îşi coborî picioarele pe marginea patului şi îşi luă papucii de casă.

– Mi-am pierdut... un pic cunoştinţa. Dar numai din cauza infirmierilor acelora care au făcut atîta caz.

Aruncă compresa pe jos.

Meri o ridică.

– Tu eşti cel care faci caz, zise ea aruncîndu-i o privire.

Îşi încleştase maxilarul şi sprîncenele stufoase i se împreunară aproape de încruntare. Dar ochii spuneau cu totul altceva. Nu era furios, ci doar jenat. Îi venea să-l ia în braţe şi să-l liniştească.

Îngenunche în faţa lui pe covorul gros şi-i puse mîinile pe genunchi. O secundă, prin ochii lui trecu un fulger de dorinţă. Apoi, însă, se încruntă din nou, luîndu-şi înfăţişarea fioroasă. Ea se apropie şi mai tare şi, fără să se gîndească, îşi lipi trupul subţire de coapsele lui, înconju-

rîndu-i mijlocul cu brațele. Se uită în jos, spre ea, ținîndu-și respirația. Pe chip i se citea surpriza. Pentru a mia oară, își dădu seama că are ochi frumoși. Numai că acum erau tare tulburați. Desigur că masculul din el se condamna pentru momentul de slăbiciune, iar ea ar fi făcut orice să-l determine să înțeleagă că, datorită simțămintelor pe care le încercase el mai devreme, îl aprecia și mai mult. Ce plăcut era să cunoști un bărbat cu slăbiciuni care, pe lîngă putere și dorința de a domina, se dovedea capabil și de înțelegere și tandrețe. Un bărbat care putea fi totul. Lucrul acesta, împreună cu sărutările lui ferme, erau o combinație atrăgătoare. Cum să îl facă să înțeleagă că nu era nici o nenorocire să ai sentimente? Oftă. Mai ușor era să descrii un apus de soare unui orb.

Rămaseră tăcuți cîteva momente, chiar cînd Chet se aplecă asupra ei și-i puse mîinile pe umeri.

– Sînt un prost, zise el într-un tîrziu.

Meri nici nu se mișcă. Stătea cu fața în sus, uitîndu-se drept în ochii lui.

– De ce?

El îi răspunse, dînd indiferent din umeri, dar privirea i se întunecă, lăsînd-o să înțeleagă că îi părea foarte rău.

– Te-am lăsat cînd era mai greu, zise el. M-am prefăcut că e un fleac să faci un copil... adăugă Chet inspirînd adînc. Dar, în final, n-am mai fost alături de tine.

Ea se încruntă.

– Cum adică? întrebă ea sceptică. N-aş fi putut face nimic fără tine.

Îi evită privirea, ca şi cînd nu-i putea spune adevărul, uitîndu-se în ochii ei.

– Prin faptul că am leşinat aşa. Voiam să fiu puternic pentru tine, să te fac să crezi că sînt stăpîn pe situaţie. Apoi, însă, cînd totul s-a sfîrşit şi m-am uitat la creatura aceea mică...

– Nu m-ai lăsat baltă deloc! zise ea cu ochii înceţoşaţi.

Deodată, începu să rîdă.

– Doamne-Dumnezeule! De cînd s-a terminat, am plîns întruna şi mi s-au înmuiat picioarele de tot! Dacă ai şti cît mi-a fost de frică! Bine că s-au întîmplat toate foarte repede, că altfel nu ştiu ce făceam!

Îşi lăsă capul pe coapsa lui Chet. Îi simţi palma cum o mîngîia timid pe creştet, încercînd s-o liniştească, să facă orice ca să simtă că are tot ajutorul din partea lui în momentul acela.

El tuşi uşor, făcînd-o să tresară.

– Sîntem ca doi cîini care-şi ling rănile, zise el

și rîseră împreună. Data viitoare, cînd îți voi spune că nu e mare lucru să faci un copil...

– Am să-ți trag una! îl întrerupse ea amenințătoare.

Întoarse fața spre el, ca să pecetluiască acest legămînt printr-un sărut. Atingerea buzelor îi cutremură pe amîndoi. Chet îi luă fața în palme.

– Meri, nu-i așa că nu mai vrei să ai copii?

Nu așteptă ca ea să îi răspundă.

– Vreau să spun că n-aș suporta să te văd în durerile acelea.

Cuvintele lui îngrijorate îi încălziră tot trupul. Pe de altă parte, însă, nu se putu abține să nu zîmbească, văzînd cît era de serios.

– Nu, nu am de gînd să fac copii, într-un viitor apropiat, îi răspunse ea. Știu, nu e plăcut să faci un copil, dar după ce l-ai născut, îți dai seama că a meritat osteneala.

– Te-a durut cînd ai avut-o pe Bette? rosti el, și fruntea i se încruntă.

– Cu siguranță că da. Dar asta s-a întîmplat acum șaisprezece ani. Mi-e greu să-mi amintesc exact cum a fost.

– Și... Martin a stat lîngă tine tot timpul?

Ea clătină din cap.

– Bette s-a născut cu două săptămîni mai devreme. Nici unul dintre noi nu ne-am așteptat să

se întîmple aşa de repede. Martin era plecat cu treburi.

– Şi cine era cu tine?

– Au venit părinţii mei a doua zi, din Iowa.

– Adică, ai trecut singură prin toate durerile acelea?

– Am fost înconjurată de doctori şi de asistente, zise ea zîmbind. O soră drăguţă m-a ţinut de mînă tot timpul.

– Dacă ai fi fost soţia mea, nu te-aş fi lăsat o clipă singură, zise el cu fervoare. Aş fi stat alături de tine tot timpul, de cînd ai fi rămas gravidă, pînă cînd s-ar fi născut copilul, adăugă el, coborîndu-şi privirile. Chiar dacă m-aş fi îmbolnăvit sau aş fi murit.

– Eşti foarte drăguţ, Chet, dar nu cred că trebuie să ne facem probleme în această privinţă, spuse ea ridicîndu-se de pe podea, e cazul să mă gîndesc să termin pregătirile pentru petrecere.

Chet se ridică şi el.

– Ce vrei să fac eu?

– Du-te acasă. M-ai ajutat destul.

El dădu din cap.

– Nici nu mă gîndesc să te las singură, cu atîta treabă pe cap, după tot ce s-a întîmplat! Oricum, cineva trebuie să joace rolul barmanului

diseară, nu-i așa?

Ea își dădu o palmă peste frunte.

– Fir-ar să fie! Uitasem!

– Cred că mă descurc, dacă n-au să ceară cine știe ce băutură sofisticată.

Ea dădu din cap.

– N-au să-ți ceară așa ceva. Doar amestecuri obișnuite, bere și vin. M-am uitat prin bar și e plin cu de toate, așa că, din punctul acesta de vedere nu e nici o problemă. Chet, ești sigur că nu te deranjează să faci asta? Vreau să spun că e sarcina mea și...

– Vreau să te ajut, spuse el trăgînd-o în brațe. Poate după ce se termină totul și ești liberă, să petrecem și noi cîteva clipe împreună.

Ea oftă, lăsîndu-și capul pe pieptul lui.

– Ce bine-ar fi! Cînd am să scap de toate... Dar cînd o să fie asta? se întrebă ea.

La cinci și un sfert, Harvey Bright intră pe ușă. Meri și Chet terminaseră treaba și așteptau. În ultimele ore făcuseră curat și mai pregătiseră cîte ceva de mîncare. Chet dăduse cu aspiratorul și Meri înlăturase orice pată așa că acum strălucea totul.

– E atît de curat, încît ar putea veni și președintele Statelor Unite, decretase ea la sfîrșit, aruncînd o privire în jur.

– Totul e minunat, spuse Harvey, dînd mîna cu Chet pe care Meri i-l prezentase ca pe un simplu barman. Eşti o comoară, Meri.

O luă pe după umeri şi o strînse afectuos.

– Nu ştiu ce m-aş face fără tine. De ce nu-i dai naibii pe toţi ceilalţi să te măriţi de-adevăratelea cu mine? întrebă el cu ochi strălucitori.

Meri rîse. Uşor supraponderal, Harvey îi amintea de un cocker spaniel, cu ochii lui mari şi docili. O lăsă din braţe, apoi o luă de mînă şi o conduse în jurul mesei încărcate, gustînd din aperitive şi punîndu-i întrebări. Harvey era un demonstrativ, şi Meri ştia acest lucru. Îi plăcea să atingă femeile, copiii, bărbaţii – pe toată lumea, numai ca să-şi arate sentimentele. O trăsătură ciudată pentru un avocat criminalist, se gîndi ea, pentru o persoană care trebuia să-şi ascundă simţămintele tot timpul.

– Te superi dacă gust din asta? o întrebă el, înmuind un pesmet în sosul de scoici. Mmm, ce bine că l-aţi făcut! E delicios!

– Mă ierţi o clipă? întrebă ea. Trebuie să mai verific o dată totul, înainte de a sosi musafirii.

O lăsă să plece, mulţumindu-se, pentru moment, să se învîrtă în jurul mesei şi să guste din toate. Meri se uită prin camera de zi şi prin birou să vadă dacă sînt destule scrumiere şi dacă

Chet găsise tot ceea ce avea nevoie pentru prepararea băuturilor. Totul era perfect. Zîmbi. Nimeni n-ar fi bănuit că, numai cu cîteva ore înainte, o femeie născuse acolo. Se întreba ce-or fi făcînd Stella și copilul. Nu avusese timp să sune la spital, deși reușise să ia legătura cu soțul ei, Herb, și îi dăduse vestea. Era sigură că îi va duce soției lui tot ce avea nevoie.

Musafirii începură să sosească puțin după ora cinci și jumătate. Pe la șase, se strînseră cel puțin douăzeci de persoane. După cîte îi spusese Harvey, erau membri ai baroului. Își făcuseră planul să ia un cocktail la el, apoi să cineze la Plaza. Meri le fu recunoscătoare că nu trebuia să servească la masă atît de mulți oameni. Mai ales după toate întîmplările din ziua aceea. Se simțea frîntă. Și, după cum arăta, nici Chet nu părea altfel. Pe lîngă faptul că servea și prepara băuturi, se mai ocupa și de golirea scrumierelor și de aprovizionarea bolurilor cu floricele și cu alune în cele două încăperi. Meri aducea mîncarea. Îl urmărise toată seara. Nu zîmbise nici măcar o dată.

– Meri, strigă Harvey făcîndu-i semne. Vino pînă aici! Vreau să cunoști niște prieteni de-ai mei.

Se îndreptă în fugă spre grupul lui. Harvey o

luă de mînă şi făcu prezentările.

– Aceasta e femeia de care v-am vorbit, zise el punîndu-i mîna pe spate. Nu-i aşa că-i grozavă? Ooo, nu mai roşi, Meri! adăugă Harvey îmbrăţişînd-o părinteşte. Ştii bine că ăsta-i adevărul.

Meri dădu mîna cu bărbaţii aceia, aşa cum putu, avînd în vedere că clientul ei o ţinea strîns lîngă el.

– Eşti un fel de înlocuitor de soţie? întrebă un domn mai în vîrstă.

Era judecătorul districtual.

Meri dădu din cap.

– Da, un fel de, rosti ea zîmbind.

– Ştie să facă orice, spuse Harvey cu mîndrie. Îmi cumpără mîncare, o găteşte, face curat, îmi spală lenjeria. Orice!

O strînse din nou aproape de el.

– Merge pînă şi la cumpărături cu mine, să mă ajute să-mi aleg hainele. Şi ceea ce-i nemaipomenit, se uită la ea surîzînd, dacă ne despărţim, nu trebuie să-i plătesc pensie alimentară.

Bărbaţii izbucniră în rîs, iar Meri se prefăcu că-i aruncă o privire cruntă. Harvey nu făcea un secret din faptul că toate soţiile pe care le avusese încercaseră să-l tapeze de bani.

– Mi-ar plăcea să beneficiez de serviciile du-

mitale, zise bărbatul mai în vîrstă mîngîindu-și barba colilie. De cînd a murit Effie, soția mea, nu-mi mai găsesc nici un lucru. Nu mă pot organiza deloc. Am o îngrijitoare care vine de două ori pe săptămînă dar e la fel de dezorientată ca și mine.

Meri îi zîmbi. De cîte ori nu auzise ea povestea asta? Lumea era plină de oameni singuri.

– Îmi pare rău, domnule judecător, dar, pentru moment, nu mai pot avea clienți noi. Dar voi fi fericită să vă sun, în momentul în care mă eliberez puțin.

Așteptă pînă cînd el își scrise numărul de telefon pe o bucățică de hîrtie și i-l dădu.

– Acum vă rog să mă scuzați, domnilor. Trebuie să văd ce mai e cu mîncarea.

Se duse din nou la masă și, în următoarele treizeci de minute, se îngriji ca toți să aibă ce-și doreau. Cînd se uită la ceas, văzu că nu mai erau decît douăzeci de minute, pînă cînd musafirii aveau să plece pentru a ajunge la restaurant la ora opt. Slavă Domnului! se gîndi ea. Mîncarea se terminase, aici. Dacă plecau la timp, putea să facă ordine și să iasă la nouă. Aruncă o privire spre Chet și se hotărî să-l ajute, dacă avea nevoie.

– Cum te descurci? întrebă ea apropiindu-se

de el.

Chet ridică din umeri.

– Bănuiesc că bine.

Luă o cîrpă umedă de pe o etajeră şi începu să şteargă barul.

Zîmbetul ei pieri, văzîndu-i privirea rece.

– S-a întîmplat ceva? îl întrebă ea venind mai aproape.

– Poţi s-o iei şi-aşa!

Tonul îi era refractar. Cînd o privi în faţă, îşi dădu seama că şi ochii îi erau ca de gheaţă.

– M-am săturat să-l văd pe ticălosul ăla cum pune mereu mîna pe tine!

– Chet?

Îl luă de braţ şi îl trase în bucătărie.

– Poate te aude cineva, zise ea, şoptind precipitat. Vrei să-mi pierd unul din cei mai buni clienţi?

Îşi puse mîinile în şolduri şi se uită la el cu intensitate. Chet strîngea din dinţi.

– Nu mă provoca, Meri!

Se priviră fix, şi Meri îşi dădu seama că e în stare de orice.

– Chet, nu-mi vine să cred că faci atîta caz din asta. Aşa e Harv.

Nu îl văzuse niciodată pe Chet atît de supărat.

– Harv? repetă Chet. Aşa l-ai poreclit? adău-

gă încrucișîndu-și brațele. N-am știut că ești... așa apropiată de clienții tăi.

Se uită lung la el, încercînd să-i înțeleagă supărarea. Deodată, își dădu seama și zîmbi.

– Chet Ambrose, tu ești gelos! zise ea.

Bărbatul se îndreptă țanțoș.

– Nu-i adevărat!

– Ba da, ești!

– Nu sînt.

– Ba da!

Se uită la ea.

– Bine, să admitem că-i așa. Dar faptul că lucrezi pentru el, nu-i dă dreptul să se cațere pe tine!

– Nu se cațără pe mine. Și nu înțeleg ce-ți dă ție dreptul să vorbești așa? Tu ai făcut mult mai mult de-atît și nu te cunosc decît de cîteva săptămîni.

– E altceva.

– Da? Cum așa?

– Pentru că eu...

Se opri și se uită intens în ochii ei.

– Eu țin la tine. Cred că mă îndrăgostesc de tine.

Meri fu redusă la tăcere. Îl privea surprinsă și urechile începură să îi vuiască. Oare era posibil ca Chet să se îndrăgostească de ea?

Harvey îşi vîrî capul pe uşă.

– Meri, noi plecăm, zise el, transimţîndu-i o bezea. Îţi mulţumesc pentru tot, iubito. Şi mulţumeşte-i lui Aggie, din partea mea.

Îi făcu un semn prietenos lui Chet.

– Îţi sînt recunoscător că te-ai ocupat de băuturi. Să-mi trimiţi nota de plată.

Ieşi şi uşa se trînti în urma lui. În bucătărie se lăsă o linişte insuportabilă.

– Chet, n-am ştiut că...

– Înseamnă că eşti oarbă.

– Nu e cinstit, zise ea. Ştii bine că am avut o perioadă grea cu situaţia Stellei şi cu fata cealaltă care ne-a lăsat baltă... ezită ea. Iar după aceea cearta noastră ne-a determinat să ne vedem foarte rar.

– De ce crezi c-am venit aici, în seara asta? întrebă el apropiindu-se încet. Am venit să te întreb dacă vrei să iei masa cu mine, diseară. Bineînţeles, nu m-am gîndit că voi ajuta la naşterea unui copil şi voi servi la un cocktail, între timp! Dar ajunge, adăugă el oftînd adînc. Deci, spune-mi, cînd crezi că e momentul potrivit să-mi acorzi şi mie cîteva clipe?

– Chet, aş fi încîntată să iau masa cu tine în seara asta, spuse ea făcînd un pas înainte şi punîndu-şi mîinile în jurul taliei lui. Hai să nu ne

certăm. Abia ne-am împăcat. Acum sîntem iar prieteni.

– Sîntem mai mult decît prieteni, zise el. Cînd ai să admiți odată?

– E nevoie să discutăm despre asta chiar acum? întrebă ea. Știi bine că nu m-am gîndit niciodată că lucrurile vor merge atît de departe, în ceea ce ne privește. Te rog să mă crezi, n-am avut intenția să te încurajez în vreun fel.

– De ce mi-ai permis să te sărut?

Ea își lăsă mîinile să cadă. Se întrebase și ea acest lucru, de nenumărate ori.

– Pentru că mi-a plăcut foarte mult, înțelegi? spuse ea. N-ai simțit niciodată nevoia să fii iubit sau dorit? Știi de cînd nu m-a mai strîns nimeni la piept? De cînd nu m-a mai iubit cineva?

Își simțea lacrimile sub pleoape. De ce îi spunea toate acestea? Și, de ce abia se abținea să nu izbucnească în plîns?

– La tine e altceva. Ești bărbat și poți face ce dorești, fie că e vorba de o relație permanentă sau de o legătură de o noapte.

Chet ridică din umeri.

– Și tu, la fel!

Meri pufni.

– Da, aș vrea eu! Dar n-am atîta curaj, Chet. M-am gîndit și eu la asta, crede-mă! Ai rămîne

uluit, dacă ai afla cîte îmi trec prin minte. La început, imediat după moartea lui Martin, m-am simțit atît de singură, că-mi venea să mor.

– Și ce-ai făcut?

– M-am îngropat, pur și simplu, în munca mea, răspunse ea simplu. Am descoperit că dacă intru în pat epuizată, nu mă mai trezesc plîngînd și nici nu-mi mai doresc pe cineva să mă strîngă în brațe, înainte de a adormi.

Rîse.

– Da, tu mi-ai zis „maniacă a muncii". Eu, însă i-aș spune „mod de supraviețuire".

Chipul lui deveni tandru, în momentul în care o luă în brațe.

– Nu vei mai fi singură niciodată, Meri, spuse el blînd. Mă ai pe mine.

– Știu. Și asta mă sperie.

– Nu trebuie să te temi de mine. Nu te voi răni niciodată. Nu vreau decît să te iubesc. De ce-ți tot faci probleme și treci totul prin rațiune? Mai bine ia lucrurile așa cum sînt. Totul să curgă de la sine.

– Mi-e greu, spuse ea. Vreau să știu ce-o să urmeze.

– Viața nu e totdeauna atît de simplă, Meri, zise el mijind un zîmbet. E plină de drumuri accidentate, de întorsături rapide și de surprize. Tu,

mai mult ca alții, ar trebui să știi asta.

Își puse bărbia pe creștetul ei și o strînse la piept, mîngîindu-i părul în vreme ce vorbea. Meri simți cum se topește cu totul.

– De aceea e important să trăiești fiecare moment cu intensitate, ca și cînd ar fi ultimul.

Se aplecă și-i surîse.

– Hai să ne terminăm treaba aici și să ieșim să ne distrăm puțin.

Meri rîse, văzîndu-i expresia copilărească.

– Cum să ne distrăm? întrebă ea suspicioasă.

Îi trecuse orice oboseală. El ridică din umeri.

– Nu știu. Am putea lua ceva de mîncare și să mergem să jucăm popice.

– Nu știu să joc popice, Chet.

– Cum așa?! Orice american trebuie să știe!

Chet pocni din degete.

– Am găsit! Mergem să ne dăm cu patinele cu rotile!

– Patine cu rotile?! rîse ea. N-am mai făcut asta de la doisprezece ani.

– Meri, mersul pe patine nu se uită. E ca atunci cînd faci dragoste. Odată ce știi cum...

– Chet, nu cred că vreau să aud explicația aceasta, zise ea înroșindu-se. Nu cred c-aș putea patina nici prin cameră fără să-mi rup gîtul.

– Mai sînt și cinematografele în aer liber, spu-

se el frecîndu-şi palmele, ca şi cum se aştepta la un festin. Putem parca maşina în ultimul rînd şi apoi să ne giugiulim!

Sprîncenele lui stufoase se ridicau şi coborau, imitîndu-l pe Groucho Marx.

– Nu, mulţumesc. Mai degrabă aş încerca patinoarul, decît să stau pe bancheta din spate a automobilului tău.

Se uită la bluza şi la fusta sa.

– Oare, n-ar fi mai bine să fug pîn-acasă să mă schimb?

– Nu, e bine aşa. Voi avea eu grijă să nu cazi.

– Bine. Hai să facem curăţenie. Adu-mi tu vasele ca să le pun în maşina de spălat. Apoi, am să fac curat în bucătărie.

– În regulă.

– Şi aminteşte-mi să sun la spital, să văd ce face Stella şi apoi pe Aggie, s-o anunţ că venim tîrziu.

– Da, doamna profesoară.

Plecară de acolo după vreo jumătate de oră. Îşi terminaseră treaba şi dăduseră telefoanele.

– I-am spus Stellei c-am să trec pe la spital, mîine dimineaţă, zise Meri. Îţi mulţumeşte pentru tot ce-ai făcut pentru ea şi m-a întrebat dacă nu te-ai lovit la cap, cînd ai căzut.

– Iar aduci vorba de asta! mormăi Chet.

– Ce fac cu mașina mea? întrebă ea, realizînd că pe alee erau parcate două automobile.

– Las-o aici, pentru moment. O luăm la întoarcere.

O ajută să se urce în mașină, apoi veni și el pe partea cealaltă.

– Bine. Unde vrei să mîncăm? E un restaurant familial, pe autostrada principală, unde se servește mîncare de casă și au un bar numai pentru salate. Știu că preferi pastrama, dar e cazul să mănînci și tu o masă ca lumea.

– Nu mănînc chiar așa multă pastramă! zise ea aruncîndu-i o privirea jignită.

El își dădu capul pe spate și rîse.

– Mai ții minte cînd am stat de vorbă, atunci, în salonaș? Mîncai pizza rece la micul dejun. Ești înnebunită după mîncărurile reci!

– Bine, hai să mergem la restaurantul acela familial, bombăni ea.

– Ai să-mi mulțumești pentru asta, într-o zi, zise el în drum spre restaurant. Adică, pentru că te învăț cum să trăiești sănătos.

Îi mîngîie mîna cu afecțiune.

Ea oftă.

– Pînă la urmă ai să-mi dai și vitamine, rosti ea.

– Nu-i o idee rea, zîmbi el. Cum de nu mi-a

trecut prin minte?

– Chet, n-am luat vitamine în viața mea. Doar cînd am fost gravidă. Și sînt perfect sănătoasă. N-am absolut nimic. Trupul meu e sănătos.

El o măsură și Meri roși.

– Nu la asta mă refeream! bombăni ea.

Parcă mașina în fața restaurantului și, în cîteva minute, se aflau într-un separeu.

– Știu deja ce vreau să comand, zise Meri cînd sosi chelnerița cu meniul. Aș mînca crenvurști în sos de chili, cu multă ceapă. Și rondele de ceapă. Ce cocktailuri cu lapte aveți?

Chet dădu din cap și chelnerița le aduse mîncarea.

Crenvurștii lui Meri pluteau în sos de chili, pe o grămadă de ceapă tocată. Rondelele erau prăjite și căpătaseră o culoare brun-aurie. Ea le înmuie în ketchup și în tabasco.

– Ar trebui să intri la pușcărie, pentru că mănînci așa ceva, zise Chet cutremurîndu-se.

Ea mușcă din crenvurșt și oftă de plăcere.

– Ești sigur că nu vrei și tu puțin? îl întrebă Meri.

Chet dădu din cap iar ea îi aruncă o privire inocentă.

– Înseamnă că nu sînt în pericol, în seara aceasta.

– Poftim?!

– Nu cred că ne vom săruta prea mult, pe bancheta din spate, după ce mănînc toată ceapa asta.

Chet se încruntă. Luă o lingură mare de ceapă cu chili.

– Ai să mi-o plătești tu, Meri! spuse el, apoi băgă lingura în gură.

Meri rămase cu mîna încleștată de balustrada metalică și se uită la cei care alunecau pe podeaua de lemn. Chet se afla printre ei, mișcîndu-se grațios în ritmul muzicii care răsuna din difuzoare. Ținea mîinile la spate și bărbia ridicată, ca și cum nu i-ar fi păsat de nimic pe lume. Meri, care presupunea că face pe grozavul, se rugă să cadă, în timp ce încerca și ea să se miște, ținîndu-se de bară. Din fericire, nu era singura care se sprijinea de balustradă. Mai erau cel puțin șase persoane, dar toți copii.

– Meri, ai să stai acolo lipită de perete toată noaptea? o întrebă Chet alunecînd pe lîngă ea.

Apoi, făcu o întoarcere rapidă și își înfipse piciorul cu vîrful patinei în podea, ca să se o-

prească brusc. Meri se încruntă. Ar fi murit, dacă încerca şi ea o asemenea ispravă.

– Ştii că mi-e frică de înălţime, zise ea.

– Dar aici, nu eşti decît la cîţiva centimetri de pămînt.

– Mie mi se pare mult mai sus. Şi nu-mi aduc aminte cum să patinez.

– Şi nici n-ai să înveţi ceva, dacă stai acolo, lîngă bară. Vino şi încearcă.

– Să nici nu te gîndeşti!

Chet rîse.

– Meri, ia-mă de mînă şi lasă-mă să te conduc eu. N-am să te las să cazi!

– Nu.

– Aaa, hai Meri.

Ea se uită la el.

– Promiţi că n-ai să mă laşi să cad?

– Îţi jur.

Îi dădu mîna, cu frică.

– Să nu cumva să mergi repede, îl averiză ea.

– N-o să merg nicicum, dacă nu laşi bara aceea.

– Ooo, spuse ea, închizînd ochii şi dîndu-şi drumul. Am să-mi rup gîtul.

– Nici vorbă!

Tuşi uşor, strîngîndu-i mîna puternic.

– Bine. Acum porneşte cu piciorul stîng şi fă-ţi

vînt ușor cu celălalt. Meri, n-ai de gînd să deschizi ochii? Nu știu pe nimeni să fi murit la patinajul cu rotile.

Ea deschise ochii.

– Mai bine mergeam la cinematograful în aer liber. În ambele cazuri mi-aș fi simțit trupul la fel de amenințat!

El n-o ascultă.

– Bine. Pune piciorul drept în fața celuilalt și fă-ți vînt. Excelent, alunecă înainte.

Meri făcu așa cum i se spunea, luînd-o la fugă copilărește. După cîteva minute își ridică ochii spre Chet, zîmbind timid.

– Ei, cum ți se pare?

– Excelent! zise el, bătînd-o ușor pe spate. Nu uita, cînd pui un picior în față, întoarce-te cu aceeași parte a corpului înainte, ca să-ți menții echilibrul.

După ce înconjură patinoarul de cîteva ori, Meri începu să aibă mai multă încredere.

– Acum, poți să-mi dai drumul, Chet, zise ea. Cred că pot și singură.

Continuă să patineze, încercînd să ia viteză.

– Parcă te-ai fi născut cu patine în picioare, zise el surîzîndu-i.

Înconjură ringul de cîteva ori, mărind viteza, alunecînd ca și cum ar fi mers pe sticlă. Fusta îi

flutura grațios deasupra genunchilor și pletele îi dansau în vînt. Sub patinele ei, podeaua parcă zbura.

Meri văzu grupul de adolescenți chiar în momentul în care Chet îi strigă să aibă grijă. Tinerii alergau în direcție contrară tuturor, îndreptîndu-se spre ea. Asta contravenea oricăror reguli, se gîndi Meri și înțepeni, în vreme ce unul mare cît un fotbalist se izbi în ea. Nu mai știu nimic, apoi.

Impactul fusese atît de puternic, de parcă ar fi izbit-o un tren de marfă. Capul i se dădu pe spate, în momentul în care picioarele i se desprinseră de pămînt. O clipă, i se păru că plutește. Apoi, se izbi de podea, cu zgomot. Toți cei din urma ei căzură, după principiul dominoului. Se auziră strigăte și gemete, în timp ce se ciocneau între ei.

Meri strigă cu ochii închiși, plini de lacrimi. Cînd și-i deschise, văzu ca prin ceață, numai stele verzi. Încercă să-și ridice capul, dar o duru prea tare, așa că se lăsă din nou pe podea.

Chet ajunse primul la ea. Îngenunche și o luă în brațe.

– Meri, ai pățit ceva? o întrebă el, cu sufletul la gură, adăpostind-o la pieptul lui. Iubito, m-auzi?

Deschise ochii clipind des și se uită la el. Nu

putu să îl vadă clar din primul moment.

– Cred că n-am nimic, răspunse ea într-un tîrziu.

Chet respiră ușurat. Îi simți parfumul și obrazul aspru lipit de fruntea ei, cînd o trase mai aproape. Se auzi un fluier și văzu cum adolescenții erau dați afară de pe ring. În jur, oamenii încercau să se scoale de pe podea, ca niște soldați epuizați. Pe unii îi ajutau spectatorii.

– Poți să stai în picioare? o întrebă Chet blînd. Hai să te-ajut.

Meri reuși, datorită lui, să se ridice în picioare.

– Nu cred că mi-am rupt nimic, spuse ea surîzîndu-i slab. Dar cred c-o să mă doară o vreme tot corpul.

Observă deodată că toată lumea se uita la ea. Zîmbi și începu să alunece ușor, spre marginea ringului. Ieși rușinată, pentru că oamenii începură să bată din palme, ca și cum ar fi fost un jucător de fotbal faultat.

Chet o ajută să se așeze pe un scaun și îngenunche în fața ei, să-i desfacă șireturile de la patine.

– Cred c-ai patinat destul în seara asta, copile, zise el zîmbind blînd.

– Spune-mi un singur lucru, spuse ea mai tîrziu, cînd ajunseră la mașina ei. Am fost gra-

ţioasă? Vreau să spun, atunci, cînd am căzut.

El îşi ridică sprînceana stufoasă.

– Vrei să-ţi spun adevărul?

Dădu din cap.

– Nu. Cînd ai căzut, i-ai aruncat pe toţi din jur la zece metri. A fost un salt greoi. Desigur, fusta ţi s-a ridicat în cap şi...

– Nu-mi mai spune nimic! exclamă ea, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

– Nu-ţi spun decît adevărul, iubito. Aşa cum ar face-o orice prieten bun.

– Un prieten adevărat ar fi spus o minciună.

El rîse şi o sărută fugar.

– Nu-ţi face griji! Eu tot te iubesc.

Cuvintele acestea o obsedează tot drumul către casă. Nu era nevoie să se uite în oglindă, pentru a-şi da seama că pe chip i se întipărise un zîmbet larg.

Opt

Înainte de a deschide ușa din față, Meri auzi mașina electrică de rașchetat a lui Chet. Îl găsi în genunchi, pe podeaua din camera de zi, rîcîind murdăria, ceara și lacul de pe scîndură. Strigă de mai multe ori, pînă o auzi și, cînd se întoarse spre ea, zîmbetul lui îi tăie răsuflarea.

– Bună, rănitule! zise el. Cum de-ai întîrziat?

Meri se uită în jur să se asigure că nu era nimeni pe-acolo și se aplecă să-și primească sărutul la care se gîndise toată ziua. El o încolăci cu brațele, trăgînd-o mai aproape. O sărută zgomotos pe gură. Se uită apoi la ea și o văzu cum își linge buza de jos, ca să mai guste sărutul acela o dată. Privirea lui îi urmări gestul.

– M-am oprit pe la spital, zise ea, răspunzîndu-i la întrebare.

Îşi strecură braţul în jurul taliei lui, pentru că îi plăcea să îl atingă.

– I-am cumpărat bebeluşului o jucărie şi m-am hotărît să i-o duc, în drum spre casă.

Se uită în jur, mirată că era atîta linişte.

– Unde sînt Aggie şi Bette?

Chet surîse.

– Au plecat.

– Oooo?

Îşi lipi buzele de fruntea ei.

– Ţi-e dor de ele? S-au dus s-o viziteze pe Stella la spital, apoi au hotărît să ia cina împreună şi să vadă un film, surîse el. Un film de două serii.

– Dar Aggie nu suportă să meargă la cinematograf!

El ridică din umeri.

– Cred că s-a mai schimbat şi ea.

Meri îl împinse cu palma, încercînd să-l dea la o parte şi să fie serioasă.

– Ai vreun amestec în toată treaba asta?

– Cine, eu? rosti el, făcînd ochii mari.

– Ştii, cumva, de ce s-au hotărît să meargă la cinema?

– Da, parcă mi-au spus ceva. Da, da, au vorbit despre asta mai devreme.

– Și?

Își încruntă sprîncenele, ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte.

– Cred că le-am încurajat, spunîndu-le că e o idee bună.

– Și? repetă ea, cu vocea puțin mai ridicată, încercînd să-și înăbușească rîsul.

– M-am oferit să le plătesc drumul.

– Aha! îi făcu ea cu degetul. Le-ai mituit!

– Cred c-ar trebui să profităm cît mai mult de situație.

– Ce-ți trece prin minte?

Zîmbi strîngînd-o și mai tare lîngă trupul lui zvelt.

– Să luăm cina la mine în apartament.

– Depinde, zise ea, încercînd să nu țină seama de pulsul care se accelerase. Depinde de cine face mîncare.

– Am avut grijă de asta.

– Oare de ce nu mă surprinde?

– Bănuiesc că sînt un tip previzibil.

– Da, la fel de previzibil ca un uragan din Kansas.

Palmele îi alunecară pe fesele ei și începură s-o mîngîie.

– Ce-ți mai face fundulețul?

– E plin de vînătăi și mă doare. La fel și genunchii.

Îi masă şoldurile cu mişcări circulare, care o făcură să tremure.

– Biata copilă! spuse el sărutînd-o pe buze.

Îi apucă, apoi, lobul urechii cu buzele şi i-l atinse uşor cu limba. Ea se înfioră.

– Ei? făcu el. Ce răspuns îmi dai?

Meri se sprijini de trupul lui cu ochii închişi, trăgînd în mări mirosul acela bărbătesc de transpiraţie amestecată cu parfum. Îi simţea respiraţia caldă pe gît şi pe obraji.

– Am uitat întrebarea.

El tuşi uşor.

– Era vorba despre masa de seară.

– Pot să fac un duş?

Dacă o mai ţinea tot aşa, cu siguranţă că va avea nevoie de un duş rece.

Chet aprobă.

– Numai dacă promiţi că te grăbeşti, spuse el ridicîndu-şi o sprînceană. Şi eu am nevoie de un duş. Ne-am putea spăla împreună.

Ea făcu ochii mari.

– Ar fi o experienţă interesantă. Dar nu, mulţumesc!

– Nu ştii niciodată cum e pînă nu încerci.

O părăsi în faţa dormitorului ei, apoi o luă spre scările care duceau la apartamentul lui.

– Cincisprezece minute, zise el peste umăr. Să nu întîrzii.

Meri intră repede în dormitor, își aruncă pantofii cu toc din picioare, descheindu-se la bluză. Se duse în baie și lăsă apa să curgă, ca să se încălzească, pînă se dezbrăcă. Intră sub jetul fierbinte și se gîndi la Chet. Chet așa cum arăta el dimineața, curat și aranjat, abia ieșit de sub duș; așa cum arăta cînd o îmbrățișa, cu ochii arzînd, fixîndu-i pe ai ei; așa cum arătase noaptea trecută, speriat și plin de grijă, de teamă să nu i se fi întîmplat ei ceva. În minte îi apărură cel puțin o duzină de imagini ale sale, inclusiv chipul lui atunci cînd îi spusese că o iubește. Cînd își aminti episodul acesta inima i-o luă razna. Se gîndise toată ziua la cuvintele lui. Oare cînd începuse relația lor să ia o astfel de turnură?

După zece minute, Meri ieși de sub duș înviorată. Deschise ușa debaralei sale din dormitor și scotoci printre haine. Scoase de-acolo un caftan larg dintr-un material catifelat, de culoarea smaraldului, la fel ca ochii ei, și se îmbrăcă cu el. Banda elastică din partea superioară o cuprinse strîns, chiar deasupra sînilor. Din grabă, uită să-și pună lenjerie. Gîndul acesta o făcu să surîdă malițios. Chet o să leșine, văzînd-o așa, fără chiloți! Scutură din cap. Ce gînduri îi mai treceau prin minte! În nici un caz, ea nu era genul seducător. Găsi o pereche de bikini dantelați într-un sertar al comodei și și-i trase repede. Se încălță

repede cu niște sandale fără călcîi și alergă în baie să se pieptene și să se parfumeze puțin, după o ureche. O tentă de roșu în obraji, și gata! Gata de ce? Începu să chicotească, fără să vrea. Începuse să se comporte ca Bette, în ultima vreme.

Urcă scările spre apartamentul lui Chet, fără să se grăbească, încercînd să-și potolească neliniștea care pusese brusc stăpînire pe ea, materializîndu-se prin bătăile puternice ale inimii. Bătu timid, dar trecu un minut întreg pînă îi auzi pașii ușori, de cealaltă parte a ușii. Cînd, în sfîrșit, Chet deschise, rămase uluită. Bărbatul era aproape gol, cu un prosop mic înfășurat în jurul șoldurilor. Rămăsese cu gura căscată, în timp ce privirea ei îi cerceta pieptul cu atenție.

– Cineva a folosit toată apa caldă. Aștept acum să se reîncălzească, zise el calm.

– Oooo.

Se uită la trupul lui bronzat, la pielea aceea fină. Bărbatul era suplu, totodată robust și musculos, fără o urmă de grăsime. Pieptul îi era plin de păr întunecat și inelat, care i se prelungea rebel, pînă pe abdomenul plat. Apoi, cobora în formă de V, și mai întunecat la culoare, pînă la... Meri înghiți în sec. Da, pînă unde începea prosopul!

– După cum vezi, continuă el amuzat, încă nu

m-am îmbrăcat.

Părea că se simte bine sub privirile ei confuze. Meri simți cum i se înfierbîntă trupul.

– Vrei să vin mai tîrziu? reuși ea să întrebe.

– Nu fi prostuță!

O apucă de mînă și o trase înăuntru.

– Nu ți se va întîmpla nimic... Bineînțeles, dacă nu mi se desface prosopul! Glumesc, cred că-ți dai seama, adăugă el, văzînd-o că e gata-gata s-o ia la goană. Am o sticlă de *Perrier* în bucătărie. Ce-ar fi să torni cîte-un pahar?

Surîse.

– Asta, dacă nu preferi ceva mai tare.

– Nu, izbucni ea. Îmi place să beau *Perrier*.

Reuși să ajungă în bucătărie, fără să se împiedice, deși genunchii îi tremurau îngrozitor. Ce nevoie mai avea să bea, cînd abia se mai ținea pe picioare? Turnă în două pahare și duse unul în camera de zi.

Își scutură capul, ca să-și revină și se uită în jur. Observă, pentru prima oară de cînd intrase, schimbările din apartament. Erau extraordinare!

Pereții, altădată decolorați, ceva între verde și gri, acum fuseseră vopsiți în crem. Pe podea se afla un covor de culoarea fildeșului, cu desene ruginii și negre, care dădea camerei căldură și intimitate. Recunoscu vechea canapea pe care o găsise aici, cînd cumpărase casa. Aggie voise

de mult să o arunce pe foc. Avea acum o cuvertură nouă care atîrna pînă la pămînt şi se potrivea excelent cu covorul. Între canapea şi două şezlonguri suedeze, se afla o măsuţă de stejar masiv, care aducea o nuanţă bărbătească în cameră. În partea cealaltă a încăperii era o masă rabatabilă foarte veche, cu un teanc de hîrtii pe ea. În mijlocul ei, o lampă de bronz. Meri zîmbi, văzînd această ambianţă plăcută şi caldă. Se părea că Chet Ambrose avea de gînd să mai stea o vreme pe-acolo.

Mai aruncă o privire şi în bucătărie şi observă că şi aici se făcuseră schimbări, cea mai importantă dintre ele fiind dispariţia maşinii de gătit a lui Aggie. Soacra ei fusese cea care insistase, pentru că, de cinci ani de cînd se mutaseră aici, se plînsese întruna de „scările astea nenorocite". Aşa că, după ce i se vindecase glezna, Chet îşi petrecuse o zi întreagă cărînd nu mai puţin de o sută de conserve, de oale enorme şi de tigăi, alături de multe alte ustensile de gătit. Făcuse un raft pe un perete întreg din bucătăria principală şi reuşise să le depoziteze pe toate acolo.

– Îţi place? întrebă el, din spate.

Se răsuci, surprinsă că îl vedea deja curat şi îmbrăcat. Ei, nu chiar aşa îmbrăcat, observă ea. Cămaşa îi atîrna descheiată, iar în picioare avea şosete, dar nu şi pantofi.

– Îmi place foarte mult, rosti ea, în vreme ce el își încheia nasturii de la cămașă. Cînd își desfăcu fermoarul pentru a și-o băga în pantaloni, Meri își simți inima bătîndu-i în gît. Privirea ei îi urmări mișcarea prin care își încheie la loc fermoarul, apoi, cureaua.

– Cum de-ai mai găsit timp pentru așa ceva, pe lîngă cîte ai de făcut? întrebă ea.

– Lucrez noaptea, îi răspunse el cu un zîmbet viclean. Trebuia să-mi consum, într-un fel, energia.

– Aha!

Îi venea să-i spună că dușurile reci ar avea același efect.

– De ce nu-ți aduci paharul în bucătărie? îi sugeră Chet. Putem sta de vorbă pînă termin eu de pregătit cina.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Aproape totul e gata. Dacă vrei, poți să pui masa.

Deschise un dulap și scoase de acolo două farfurii de ceramică și niște boluri pentru salată, apoi, i le dădu.

– Ce miroase așa frumos? întrebă ea.

– Friptura la capac. Cu multe legume, pentru tine, surîse el. E unul din puținele feluri de mîncare pe care le pot găti fără să le fac scrum.

Deschise frigiderul și scoase de acolo un bol

în care se afla salată verde.

– Tacîmurile de argint sînt în sertarul de lîngă chiuvetă, spuse el în timp ce ea aranja farfuriile şi bolurile pe masă.

– N-ar fi trebuit să te deranjezi atîta cu cina asta, zise ea. Nu ştiu cum ţi-ai găsit timp să găteşti, cu cîtă treabă ai jos, cu renovarea.

Chet surîse şi-i arătă o oală, de pe masa de lucru.

– Am tăiat toate şi le-am aruncat acolo; am adăugat apă şi un pachet de condimente şi *voilà*! Impresionant, nu?

Îşi ridică sprîncenele, stil Groucho Marx.

Meri rîse.

– Sînt impresionată.

– Găseşti nişte şerveţele de pînză în sertarul de dedesubt, zise el aducînd salata şi o sticlă mare cu sos italian.

– Vrei să pui tot ce ai pe masă în seara aceasta, nu-i aşa? îl tachină ea, aranjînd şerveţelele. Termină de aranjat masa şi aşteptă.

Chet aşează carnea şi legumele pe un platou, apoi le puse la mijloc. Se repezi în spatele lui Meri, făcînd un adevărat ritual în legătură cu aşezarea ei pe scaun, ca şi cum s-ar fi aflat într-un restaurant elegant.

– Şerveţelul dumneavoastră, doamnă.

Îi luă şerveţelul şi i-l aşeză în poală, desfăcut.

După ce puse mîncarea în farfurii, se lăsă tăcerea. Erau ocupați cu bunătățile pe care le pregătise Chet.

– Ce gust minunat! spuse Meri, după cîteva minute.

– Mulțumesc, zise Chet. Ce mai face proaspăta mămică?

– Bine. Bebelușul are vreo patru kilograme.

– Nici nu-i de mirare c-a durut-o așa.

– Vrei să vii mîine cu mine s-o vedem?

– Nu, mulțumesc. Știi bine că nu mă dau în vînt după spitale.

– Atunci, sper să nu te îmbolnăvești niciodată.

– Dacă mi se întîmplă ceva, o să ai tu grijă de mine.

– Eu sînt prea ocupată. Probabil că o va face Aggie.

– Ei, atunci am să învăț să-mi placă și mie, la spital, spuse el, rîzînd.

După o jumătate de oră, Meri stătea întinsă pe speteaza șezlongului și gemea de sătulă ce era. Îl refuză pe Chet cu înghețata lui cu unt de jder.

– Cred că n-aș mai putea mînca nici o firimitură, după festinul ăsta, spuse ea, bătîndu-se ușor pe burtă. Cina a fost minunată, concluzionă ea. La fel și compania.

Chet dădu din cap.

– Așa mă gîndeam și eu.

Se ridică să strîngă farfuriile, obligînd-o să nu se miște de pe scaun văzînd că intenționa să-l ajute.

– În seara asta, ești liberă, spuse el.

– Nici măcar să nu-mi duc farfuria în bucătărie?

– Nu. În fond, ești în convalescență, după o căzătură serioasă la patinaj.

Chet așteptă pînă cînd ea se reașeză pe scaun și abia atunci duse vasele la chiuvetă.

– Nu-mi place deloc. În ultima vreme ai muncit mult prea mult, continuă el. Ce-ai făcut cu fetele acelea, pe care le-ai chemat pentru interviu?

– Am angajat două dintre ele. Mîine încep lucrul.

– Bine. Atunci, poți să-ți iei o zi liberă.

– Chet! exclamă ea rămînînd cu gura căscată. Știi bine că n-am cum să fac așa ceva. Cine să le instruiască?

– De ce trebuie ca tu să faci totul?

– Pentru că altcineva n-are cine. Și pentru că e afacerea mea.

– Ai nevoie de un ajutor.

Ea dădu din cap.

– Știu. M-am gîndit să vorbesc cu soțul Stellei, pentru a-l angaja în locul lui Aggie. Dar s-a născut copilașul acela și mi-am închipuit că va avea

și așa multe pe cap. În următoarele săptămîni o va ajuta mult pe Stella.

Oftă adînc, nedorind să aibă acum o discuție despre munca ei. Pentru moment, nu dorea decît să uite orice altceva. Se pare că Chet îi citise gîndurile, pentru că schimbă subiectul.

– N-ar fi bine să te duci să te întinzi pe canapeaua din camera de zi și să m-aștepți acolo? îi sugeră el zîmbind.

– Să mă întind? repetă Meri ridicînd o sprînceană.

Dar îi zîmbi și ea, pînă la urmă.

– Iar eu am să-ți aduc cafeaua, după ce-o termin.

Ea se duse în camera de zi și se așeză pe canapea, aruncîndu-și sandalele din picioare. Își vîrî o perniță sub cap și închise ochii, ascultînd la sunetele care veneau din bucătărie, unde Chet spăla vasele. Zîmbi, simțindu-se bine pe canapeaua mare și confortabilă. Avea stomacul plin, așa că o prinse somnul. Căscă.

Cineva sau ceva începu s-o gîdile la ureche. Ea se scutură și încercă să scape de atingerea aceea. Dar reveni la baza gîtului. Deschise ochii și în față îi apăru chipul zîmbitor al lui Chet.

– Fir-ar să fie! zise el. De ce-a trebuit să te trezești? Aveam de gînd s-o fac în felul meu.

Ea se ridică în capul oaselor.

– Am adormit? întrebă ea jenată. Îmi pare rău. Cred că sînt o companie foarte plăcută!

Chet se aşeză lîngă ea şi o luă în braţe.

– Asta şi cred: că eşti o companie foarte plăcută, spuse el trăgîndu-i capul sub bărbia lui. Cafeaua e gata, adăugă Chet, arătînd spre două ceşti de pe masă.

Ea dădu din cap, dar nu se mişcă, fericită că se afla în braţele lui. Cînd Chet îi puse degetul sub bărbie şi-i ridică faţa să i-o sărute, nu fu surprinsă, pentru că şi ea aştepta acest lucru. Nici nu-şi dădură seama cînd se treziră înlănţuiţi într-o îmbrăţişare fierbinte, căutîndu-şi buzele însetaţi. Gura lui Chet era caldă, puternică şi lacomă. O sărută pe gît, apoi, din nou, pe buze.

– Eşti atît de plăcută, Meri, spuse el, cu vocea gîtuită.

Nu-i venea să mai plece din braţele lui niciodată. Mîinile îi erau dureros de delicate cînd o atingeau. Degetele o mîngîiau uşor pe umeri făcînd-o să-i tremure carnea. Se trase pe genunchii lui şi îşi sprijini capul de umăr, simţindu-se apărată. Parfumul lui era subtil şi totuşi aţîţător. Palmele o mîngîiară pe spate, oprindu-se la limita de jos a coloanei. Chet îşi strînse degetele, ca şi cum s-ar fi pregătit să o sprijine, şi începu s-o maseze ca să se relaxeze.

I se păru că se topeşte şi că toată energia i se

scurge din trup. Fu cuprinsă de un soi de letargie și pleoapele i se îngreunară. Mîngîierile lui circulare deveniră mai ample, ajungînd pînă la omoplați și ea văzu, aproape în minte, mișcarea aceea hipnotică, care o cufundă în transă. O masă de-a lungul coloanei și orice urmă de oboseală și tensiune pieri.

Buzele lui i le cuprinseră din nou pe ale ei cu o foame care o surprinse și o încîntă, în același timp. Limba lui căută căldura gurii ei și, pe măsură ce sărutul devenea mai profund, el o apleca mai mult pe canapea. Se culcă peste ea, trăgîndu-i trupul catifelat spre al lui. Meri îi simți bătăile puternice ale inimii lovindu-i tandru sînii. Chet ajunse cu una din mîini pe șoldul ei rotund, pe care îl masă grijuliu să nu-i provoace dureri acolo unde se lovise. Din trupul lui emana o căldură care o cuprinse ca un val și cu toate acestea parcă nu era destul, așa că se adînci și mai mult în brațele lui. Chet gemu, lipindu-și tot corpul de al ei, pînă cînd Meri îi simți erecția pe coapse.

Se trase ușor și se uită adînc în ochii ei.

– Dacă vrei să mă opresc, spune.

Meri îi încolăci gîtul cu brațele și îi căută din nou buzele. Sufletul i se umplu de căldură, văzînd cît de grijuliu era cu ea. Știa că ajungea să spună un singur cuvînt și el n-ar mai fi făcut dragoste cu ea. Dar n-avea să-l rostească nicio-

dată. Îl dorea la fel de mult pe cît o dorea şi el pe ea.

– Te rog iubeşte-mă, Chet! şopti ea spre buzele lui întredeschise.

El nu mai ezită. Uitîndu-se în ochii ei, se lăsă să alunece de pe canapea şi o ridică în genunchi, ca s-o sărute tandru. Apoi, fără veste, o ridică în braţe şi o duse în dormitor.

Încăperea era întunecată. Singura lumină venea de la baie, prin uşa întredeschisă. Raza aurie se prelungea pînă pe pat. Ca prin vis, Meri îşi dădu seama că şi aici interveniseră schimbări şi se convinse încă o dată de gustul impecabil al lui Chet. Dar, în momentul acela, nu o interesau talentele lui în materie de decorare. În ceea ce o privea, puteau fi acum şi într-o peşteră!

O aşeză cu grijă pe pat, ca şi cum ar fi fost făcută din cristal fragil. O săruta întruna, iar cînd se ridică să o privească, ei i se păru că ochii lui ardeau. Chet întinse degetele spre banda elastică de deasupra pieptului ei şi o trase încet, tremurător. I se opri respiraţia la vederea sînilor ei, care, în semiîntunericul din încăpere, păreau din porţelan imaculat. Îşi puse uşor palmele pe ei, temîndu-se ca nu cumva asprimea lor să le întineze frumuseţea.

– Uite, zise el, pe un ton aproape intimidat. Uite cît poţi fi de frumoasă! Mi se taie respiraţia.

Ea îl privi cu ochii plini de iubire. Se simțea, într-adevăr, frumoasă. Se convinse de lucrul acesta după expresia feței lui. Atingerea palmelor lui i se părea minunată, ca atunci cînd mîngîi o piele fină. Își ținu respirația cînd Chet își coborî capul și își lipi buzele de sfîrcul ei rozaliu. Îi cuprinse tîmplele cu palmele, simțind în adîncul ei cea mai dulce durere, o dorință subită de a-l apăra, fără rezerve. Dar usturimea lacrimilor care i se adunaseră sub pleoape îi reaminti că nu mai fusese iubită de un bărbat de foarte multă vreme. Cum de nu-și dăduse seama mai demult de nevoia aceasta de dragoste? Fusese prea ocupată? Prea retrasă?

La atingerea repetată a limbii lui, sfîrcul se întări și se înfioră. Gura lui se întoarse la buzele ei, în vreme ce mîna îi trasa cercuri delicate pe trup. Pielea ei fu cuprinsă de scurte vibrații delicate. Îi desfăcu buzele cu limba, trecînd de bariera dinților, ca și cum ar fi căutat nectarul. Gură în gură, cu limbile încolăcite, se căutau febril unul pe altul. Meri simți cum îi aluneca rochia și se ridică puțin ca el să i-o poată trece peste șolduri, apoi peste coapse, peste genunchi, peste glezne. Ochii lui erau strălucitori cînd o priveau și i se opriră asupra benzii dantelate din jurul șoldurilor, care transmitea irizații în întunericul din cameră. Își lipi buzele de coapsa ei, apoi îi săru-

tă genunchii.

– Ce faci? întrebă ea, ținîndu-și respirația.

El zîmbi și dinții lui erau de un alb strălucitor în întunericul din cameră.

– Îți sărut vînătăile.

Chet se ridică și începu să-și descheie cămașa. Meri observă că îi tremurau degetele de nerăbdare sau de neliniște. Își azvîrli cămașa pe jos, apoi și pantalonii. În timp ce se dezbrăca, ochii lui nu se dezlipeau de fața ei.

Ea, la rîndul ei, îl măsură de sus pînă jos, gemînd, aproape, de admirație. Slipul lui de bumbac îi îmbrățișa șoldurile și abia îi mai putea ascunde excitația. Cînd și-l scoase dezvăluindu-și dorința, ea se uită într-o parte, roșind. Pentru prima oară de cînd intrase în apartament se întrebă dacă procedase corect. Fu cuprinsă de îndoială și de frică. Trecuse atît de mult timp!

Probabil Chet îi citise nesiguranța pe chip. I se alătură în pat și o trase în brațele lui.

– Jur că n-am să-ți fac nici un rău, șopti el. Te rog, ai încredere în mine.

Ea se uită în ochii lui. Ajunsese prea departe, ca să mai poată da înapoi. Avea încredere în el. Și-ar fi dat și viața pentru el, dacă i-ar fi cerut-o.

– Cum să nu am încredere în tine, spuse ea, cînd te iubesc?

Ochii i se luminară de emoție.

– Te iubesc, Meri, zise el, aproape de buzele ei.

O sărută fără încetare. O atîță cu gura și cu limba, pînă cînd ea începu să se foiască în brațele lui, atingîndu-i picioarele cu ale ei. Buzele lui îi mîngîiară sînii și abdomenul, se opriră asupra buricului, îi mușcară delicat coapsele și, în final o sărută din nou. Ea își arcui șoldurile, lipindu-se de el, dorindu-și ca această dulce tortură să ia sfîrșit. Cînd el îi desfăcu coapsele cu genunchiul, ea își ținu respirația, gîndindu-se la ceea ce urmează. Intră în ea încet, cu teamă, parcă, iar ea fu înghițită de marea pasiunii. Cînd fu cu totul înăuntru se opri, ca și cum i-ar fi dat posibilitatea să se relaxeze și să îl accepte. Sărutările lui ca o ploaie de vară îi inundau fața și pleoapele.

Era copleșită de emoție. Se simțea fragilă și frumoasă ca un boboc de trandafir care înflorea, la sărutarea de rouă a dimineții. Rosti numele lui Chet ca pe un cîntec dulce. El îi răspunse printr-un val de sărutări. Cu toate acestea, trupul lui rămase nemișcat ca și cum ar fi așteptat ca ea să facă primul pas în dansul acela senzual. Și cînd o făcu, el o pătrunse ritmic, încurajînd-o, iar vorbele lui sunau catifelate în urechile ei. Se mișcau fluid, cu trupurile sincronizate perfect, ca și cînd ar fi făcut asta de-o viață, împreună. Se potriveau ca două piese dintr-un joc vechi de

puzzle, rotunjimile ei urmînd, parcă, liniile trupului lui.

Meri țipă ușor. Plăcerea îi țîșni în corp ca mercurul, răvășindu-i sufletul și începu să se miște în propriul ei ritm. Răsuflarea lui Chet era ca o muzică pentru urechile ei. Închise ochii, încercînd să memoreze această melodie pentru totdeauna. Era numai pe jumătate conștientă și pasiunea îi străbătea fiecare fibră a ființei sale. Plutea la limita realității și tremura de plăcere. Mișcările lui Chet deveniră mai rapide. O strigă pe nume. Pătrunseră împreună într-un univers numai al lor și terminară dansul în același timp.

Vremea trecea. Minutele se auzeau curgînd în tic-tac-ul ceasornicului de alături, amestecîndu-se cu respirația lor rapidă, în timp ce reveneau la realitate. Meri stătea cuibărită la pieptul lui Chet, fericită și epuizată, mai vie ca oricînd. Ceva o făcuse să pătrundă în propria-i ființă. Zăvorul care îi încătușa emoțiile se deschisese și toate bucuriile și iubirea se revărsară afară. Îl iubea! Se ghemuia la pieptul lui, ca un pisoi înfrigurat care intrase la căldură.

El se sprijini într-un cot și se uită la fața ei.

– Te iubesc, zise el și o sărută iubitor pe buze. Am vrut să fac dragoste cu tine de cînd te-am văzut prima dată. Nu-ți pare rău, nu-i așa?

– Nu.

Îl încolăci cu brațele după gît și îl trase spre ea ca să-l sărute. El își ridică fața, surîzînd.

– Stai aici, zise Chet și coborî din pat, fără să se rușineze de goliciunea lui.

Ieși repede din cameră. Ea zîmbi, întrebîndu-se ce surpriză avea să-i mai facă. Se vîrî mai adînc sub cearceaf, luînd perna lui Chet în brațe, strîngînd-o și trăgînd pe nări parfumul lui persistent. Apoi și-o puse sub cap și se uită prin cameră absentă, observînd, în treacăt, schimbările pe care le făcuse de cînd se mutase aici. Oare va proceda la fel și cu restul casei? Surîse dulce. Și ea se schimbase. Se simțea mai frumoasă, mai feminină și mai îndrăgostită ca oricînd. Închise ochii și și-l imagină cum arăta atunci cînd făcea dragoste. Ar fi dorit să păstreze această amintire pentru totdeauna în mintea ei.

– După cîte știam eu, bărbatul e primul care adoarme după, zise Chet din cadrul ușii, trezind-o pe Meri din visul ei.

Cu un bol de înghețată în mînă, se strecură alături de ea. Cuibăriți în patul cald, mîncară înghețata împreună, lingîndu-și lingurițele ca niște copii lacomi.

Stătură de vorbă, împărtășindu-și ideile și sentimentele. Meri rîse de povestirile lui Chet, iar ea îi destăinui spaimele și neîmplinirile ei despre care nu vorbise cu nimeni altcineva pînă atunci.

El o asculta, strîngînd-o din cînd în cînd de mînă. Apoi, îi împărtăşi şi el cîteva din îndoielile lui, la care ea nu se aştepta.

– Mai demult, credeam că trebuie să am bani mulţi pentru a fi fericit, pentru a fi cineva, spuse el, cu mîinile sub cap, uitîndu-se în tavan. Că succesul înseamnă să locuieşti în cea mai selectă parte a oraşului, să mănînci la cele mai bune restaurante, sau să porţi cele mai scumpe haine.

Meri îl asculta, agăţîndu-se de fiecare cuvînt al lui, dorind să afle cît mai multe despre omul pe care îl iubea. Voia să-i cunoască gîndurile ca pe ale ei.

– Şi aşa a fost? îl întrebă ea.

– Nu.

Ea se apropie şi mai mult de el.

– Aşa că te-ai hotărît să renunţi la bani şi te-ai mutat în spelunca asta. –

El păru jignit.

– Nu e o speluncă, rosti el apăsat. Cînd am să o termin, va arăta ca un palat.

– Bine, bine! zise ea rîzînd. Te cred.

– Şi n-am renunţat la bani, zîmbi el. Nu sînt prost, ştii doar. Să zicem că a face pe cineva fericit e mai important decît banii şi succesul.

Chet trase cearceaful şi se uită lacom la trupul lui Meri. Îşi trecu degetele peste abdomenul ei, făcînd-o să-şi ţină respiraţia.

– Și ce-ai de gînd să faci cu viața ta? îl întrebă Meri, încercînd să urmărească firul conversației lor.

– Acum? zise el aplecîndu-se peste sînul ei rotund.

Limba îi atinse sfîrcul trandafiriu, care se întări imediat. Chet își ridică fața și sprînceana i se arcui, dîndu-i o expresie amuzată.

– Vrei să zici în clipa asta?

Ea dădu din cap, uitîndu-se cum îi mîngîia și celălalt sfîrc cu vîrful degetului. Tresări la atingerea lui.

– Decît să-ți spun, mai bine o fac, zise el strecurîndu-și mîna între coapsele sale. Mă lași?

Dar în ceea ce o privea pe Meri, care trăise o viață supunîndu-se mai întîi tatălui său, apoi, soțului, sugestia lui Chet nu avu darul să o bucure.

– Cred că tu mi-ai arătat ce poți, zise ea sfioasă. Acum, lasă-mă și pe mine.

– Știți ce cred eu? întrebă Aggie tăioasă, a doua zi dimineață, uitîndu-se peste masă la Chet și la Meri.

Meri sorbi o gură de cafea, apoi își dezlipi pri-

virea de pe fața lui Chet, care era luminată de un surîs, îndreptînd-o spre chipul încruntat al lui Aggie.

– Cred că dacă mai rînjiți așa, unul la altul, va trebui să schimbați locul urechilor, în vîrful capului!

– Ce-i asta? întrebă Chet cu indiferență, uitîndu-se la Aggie pentru prima oară în dimineața aceea. Nu te-am auzit.

Bătrîna își încrucișă mîinile grăsuțe la pieptul ei voluminos.

– Spuneam cît de bucuroasă sînt că nepoata mea nu e aici să vă vadă pe voi doi cum faceți dragoste la masă.

– Aggie! exclamă Meri cu obrajii arzînd.

– Se vede? întrebă Chet, cu o sclipire în priviri.

Îi făcu lui Meri cu ochiul.

Aggie se aplecă, sprijinindu-se pe coate.

– Sper că știți ce faceți, îi avertiză ea, fără să țină seama de protestele nurorii sale. În așa fel încît să nu sufere nimeni.

Zîmbetul dispăru de pe chipul lui Chet. Se întinse și o bătu ușor pe mînă.

– Nu-ți face griji, zise el pe un ton sincer. N-am nici o intenție să fac pe cineva să sufere.

Aggie se relaxă în scaun, ca și cum vorbele ei ar fi liniștit-o. Se uită de la unul la altul.

– Bănuiesc că vom repara și noi scara din spate, zise ea natural acum, ca să vă strecurați mai des la etaj să faceți ce faceți.

Își dădu ochii peste cap.

– Vă uitați unul la altul ca doi păcătoși, continuă ea. Mai ales acum, la micul dejun. Ca niște păcătoși!

Nouă

Meri încercă să se concentreze asupra unei liste de cumpărături pentru un client, dar i se închideau pleoapele de oboseală. Pierduse încă o noapte. De două săptămîni, îşi petrecuse toate nopţile cu Chet, uneori şi dimineţile, aşa că era normal să fie epuizată. Se întrebă, în treacăt, cum va mai putea s-o ducă în ritmul acesta şi, în acelaşi timp, să se ocupe de afacerea ei. Oricum, va face ea cumva. Chiar dacă va cădea din picioare. Mai luă o gură din cafeaua aceea amară şi se cutremură. Probabil că va muri din cauza cafelei. Din nefericire, nu mai putea trăi fără băutura aceasta cofeinizată care îi cauza, probabil, şi crizele acelea de insomnie cînd se întorcea

noaptea în patul ei gol.

Își aruncă privirile pe fereastră, la parcarea aproape goală, observînd cum se ridicau valurile de căldură din asfaltul întunecat. Era sîmbătă. Oricine mai avea puțină minte era acum la lac, să se pună la adăpost de temperatura aceea insuportabilă. Venise luna septembrie, dar vremea nu se răcorea deloc. Fiecare zi era un record de temperatură pentru anii nouăzeci. Deprimant. Aggie suferea cel mai tare din cauza caniculei. Devenise deosebit de încăpățînată și de iritabilă. O durea capul și simțea nevoia să se culce înainte de apusul soarelui. Meri începuse să se îngrijoreze și își promise că va sta de vorbă cu soțul Stellei, să preia el sarcina bucătăriei. Dar cum Stella mai era, încă, în concediu de maternitate, Herb trebuia să facă două norme la firma de aprovizionare a unui văr de-al său, așa că Meri nu știa cînd va mai avea posibilitatea să mai stea de vorbă cu el. Mai avea și cele două fete noi pe cap, să le instruiască. Oftă, rotindu-și capul, doar-doar o scăpa de tensiunea aceea musculară. Cum de i se bramburise viața astfel?

Sună telefonul. Cînd răspunse, recunoscu vocea aceea baritonală, pe loc.

– Ți-am spus, în ultima vreme, că sînt nebun după tine? întrebă Chet.

La auzul glasului său se înfioră şi zîmbi cu gura pînă la urechi. Şi ea simţea acelaşi lucru: era înnebunită după el. Şi nu numai atît. Se simţea blîndă şi fericită şi feminină pînă în vîrful unghiilor.

– Nu, în ultima oră şi cincisprezece minute nu mi-ai spus, răspunse ea cu ochii la ceasul de la mînă.

La capătul celălalt al firului, el îşi drese vocea:

– Insinuezi că te sun prea des?

– Sînt uimită, doar. Cum se face că dai de mine totdeauna? Nici eu nu ştiu cînd şi unde mă aflu.

Se lăsă pe un scaun de alături şi îşi puse piciorul pe braţul de lemn. Închise ochii, imaginîndu-şi cum arăta el acum. Şi cum arătase în noaptea trecută. Fu cuprinsă de căldură şi vibră cu întreaga-i fiinţă.

– Ştii, Aggie are un duplicat al agendei tale cu numere de telefon. Formez, pînă te găsesc.

– Asta explică de ce nici unul din noi nu mai apucă să facă ceva, spuse ea încercînd să aibă umor.

Îşi aruncă pantofii şi îşi vîrî un picior sub ea, lăsîndu-şi capul pe speteaza scaunului.

– Ai terminat de zugrăvit dormitorul meu?

Chet îşi drese vocea uşor.

– Nu, dar m-am simțit grozav, scotocind prin sertarul cu lenjeria ta. Am dat peste o mulțime de lucruşoare foarte sexy.

Ea pufni, îndreptîndu-se în scaun.

– Chet, cum ai putut să faci aşa ceva?

– Din întîmplare, zise el. A căzut sertarul acela, cînd am vrut să mut scrinul de la perete. Lucrurile acelea ale tale... nu le zic pe nume... s-au împrăştiat peste tot.

– Aşa că ți s-a părut normal să te uiți la fiecare.

– Cred că voi avea probleme cu dormitorul tău, i se confesă el pe un ton amuzat. De cîte ori vreau să încep ceva acolo, îmi amintesc cum stai întinsă în pat caldă şi calină şi...

– Lasă asta! îl întrerupse ea contrariată încă de faptul că Chet îi umblase cu lucrurile ei personale. Lucrezi la camera aia de-o săptămînă! îl admonestă ea. Şi m-am săturat să calc numai peste cutii cu vopsea şi peste haine pătate de var!

– Meri...

Îi rosti numele, ca pe un murmur.

– Ce e?

– Ştii la ce m-am gîndit, cînd am văzut-o? Mă refer la lenjerie.

Vocea lui îi linişti iritarea, o legănă cu tonurile

şi vibraţiile ei mîngîietoare. Cedă, simţindu-şi trupul cuprins de căldură.

– Nu. La ce te-ai gîndit?

– M-am gîndit la cît eşti de frumoasă cînd faci dragoste cu mine, îi răspunse el cu vocea gîtuită. La cum ţi se desfac buzele acelea dulci, cînd te sărut. M-am gîndit la unduirile trupului tău, care se potriveşte atît de bine cu al meu. Nu mă gîndesc decît la tine. Te aştept tot timpul.

Ea se înfioră. Simţi căldura pînă în vîrful degetelor auzindu-l cum face dragoste cu ea, prin cuvinte.

– Şi eu simt la fel, spuse Meri. Nu mă mai gîndesc decît la asta.

– Sînt fericit, iubita mea. De aceea te-am sunat.

Se opri o clipă, apoi continuă.

– Vreau să petrecem weekend-ul împreună. E un loc în nordul oraşului, cred c-ai auzit de el: *La Ulmi.* Ajungem acolo cu maşina în trei sferturi de oră.

Meri deschise gura să vorbească, dar tot ceea ce putu rosti, nu fu decît:

– Oooo!

Chet spuse repede:

– Există acolo un bazin acoperit, cu apă medicinală. Putem înota sau juca tenis, ce-ţi place ţie.

Mîncarea e excelentă. Putem să ne odihnim și să ne relaxăm împreună. Numai noi doi.

Ea rupse tăcerea.

– Chet, ai înnebunit? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Cum să plec așa, pur și simplu?

Pocni din degete, ca și cum el ar fi putut-o vedea.

– Nu pot să-mi las toate obligațiile și să-mi petrec weekend-ul la un hotel.

Coborî vocea, cînd rosti ultimul cuvînt.

– Ba poți!

– Cu un bărbat, continuă ea. Ai uitat că am o fată de șaisprezece ani? Doamne-Dumnezeule! N-am cum să mă dau în spectacol în fața ei, cu aventurile mele.

– N-aș zice că asta e o aventură. Întîmplător, sînt foarte îndrăgostit de tine.

– Vreau să spun că nu știu ce-ar gîndi, dacă m-ar vedea că fug, pur și simplu, cu un bărbat, la hotel. Doamne ferește!

Spusese totul dintr-o suflare, apoi inspiră adînc.

– Probabil s-ar bucura pentru noi, zise el. Întîmplător, am aflat că Bette își petrece weekend-ul cu... nu știu cum o cheamă, la lac.

– Cu LaDonna? își aminti Meri.

– Îhî.

– Şi Aggie?

– Cred că va fi fericită să scape de noi. Te rog să-ţi petreci weekend-ul cu mine, iubito, o imploră el.

– Nu pot, Chet. Trebuie să fac programul şi să mă aprovizionez pentru săptămîna viitoare... Să nu mai vorbim că Stella e în concediu de maternitate, iar fetele acelea nu ştiu să facă deosebirea între o cîrpă de praf şi o perie de curăţat W.C.-ul.

Oftă adînc.

– Pur şi simplu, nu pot. Ăsta-i ultimul meu cuvînt.

– Eşti gata în două ore?

– Hai să zicem, trei.

Merideth Anne Kincaid, aceeaşi femeie care aproape că vomase de nervi în luna ei de miere, aceeaşi femeie care în timpul mariajului ei insistase să facă dragoste numai pe întuneric, ieşea acum la un hotel, cu un bărbat. Şi nu cu oricine! Cu unul pe care îl cunoştea de nici opt săptămîni. Meri se lăsă pe scaunul din maşina lui Chet.

– Meri, vrei să-ți dai jos ochelarii ăia de soare fistichii? o întrebă Chet. Parc-ai fi o cîntăreață de muzică rock, punk-istă.

Se uită la el.

– Ți-am spus că sînt ai lui Bette. N-am găsit alții.

El rîse.

– Data viitoare cînd vei vrea să călătorești incognito, nu-ți mai pune ochelari roz-turbat, pentru că se va uita toată lumea la tine.

Trecuse de ora șase, cînd parcară în fața hotelului rustic *La Ulmi*. Deși soarele era încă sus, pe cer, temperatura mai scăzuse, ca și umiditatea sufocantă. Stațiunea se afla într-un orășel de pe Missouri, numit Excelsior Springs. Zona era cunoscută pentru apele minerale, despre care se credea că au un efect curativ asupra anumitor suferințe. Primul hotel fusese construit în 1888, îi spusese Chet, făcînd pe ghidul, pentru a caza turiștii care veneau aici pentru ape. A ars în întregime, la fel ca și clădirea construită după aceea. Ultima oară fusese reconstruit în 1912 și de atunci nu se mai întîmplase nimic. Folosiseră, de data aceasta, betonul și piatra de construcție, pentru a nu mai avea aceeași scurtă existență ca celelalte.

Meri se gîndi că hotelul părea desprins din-

tr-unul din romanele Agathei Christie. Se contura, masiv şi impresionant, cocoţat în vîrful unui deal, pe fondul unui petec de cer. În exterior, se vedeau peste tot scări metalice de incendiu.

– Arată ca un loc ideal pentru o crimă, rosti ea, în vreme ce Chet o ajuta să coboare din maşină.

Locul, realmente, o înspăimîntă.

El surîse, uitîndu-se la edificiu. Apoi se aplecă peste Meri şi luă bagajele de pe locul din spate.

– De ce să vreau să te omor, iubito? o întrebă el, cu un glas de Humphrey Bogart. Am alte planuri cu trupşorul tău drăgălaş.

Îşi drese glasul discret.

– Şi ce planuri ai în legătură cu înregistrarea noastră la hotel? nu se putu ea abţine.

– Am făcut rezervările... pe numele meu, răspunse el simplu, închizînd portiera cu şoldul.

– Ai impresia c-or să te creadă? Vreau să spun, or să creadă că sîntem într-adevăr soţ şi soţie?

Aruncă o privire îngrijorată spre intrare.

Chet rîse şi se uită fix la costumaşul ei creponat de muselină. Bluza scrobită, stil Peter Pan, era încheiată pînă la gît.

– Pe oameni nu-i mai interesează chestiile astea, zise el tuşind uşor. În orice caz, e greu să

aibă cineva impresia despre tine că ai fi prea curajoasă.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, studiindu-și hainele, timidă.

– Nimic rău, spuse el repede. Arăți frumoasă, ca totdeauna. Desfă-ți numai nasturele la gît. Arăți de parcă te-ai fi pregătit să-ți iei prima împărtășanie.

– Nu pare prea potrivit... vreau să spun cu locul acesta...

– Ooo, Meri, relaxează-te! o tachină el, lăsînd bagajele jos și descheindu-i nasturele. Așa. Acum arăți de-a dreptul provocatoare.

Îi aruncă o privire de gheață și porniră spre intrarea în hotel. După ce îi deschise ușa, ea se depărtă și nu mai scoase un cuvînt.

– Da, asta e, iubito, spuse el. Acum, părem căsătoriți.

Cum pătrunseră în hol, Meri fu uimită văzînd atîta eleganță. Părea o scenă dintr-un film de noapte, se gîndi ea și se aștepta, parcă, dintr-un moment într-altul să-i vadă dansînd pe Fred Astaire și pe Ginger Rogers. Unul din pereți era dominat de un șemineu monstruos de piatră, deasupra căruia se vedea o tapiserie veche și uzată de vreme. Mobilierul era închis la culoare, sculptat și combinat cu marmura.

Meri nu-şi dădu seama dacă cineva de la recepţie suspecta relaţia lor, pentru că toţi aveau zîmbete profesionale pe buze. Oare de ce nu se putea relaxa, ca să se simtă bine? se întrebă ea. Pentru că avea treizeci şi cinci de ani şi nu mai făcuse una ca asta în viaţa ei, îşi răspunse tot ea.

Băiatul de serviciu îi conduse la lift.

– Veniţi pentru prima oară aici? o întrebă el peste umăr, zîmbind.

Ea deveni ţeapănă şi-şi duse instinctiv mîna la nasturele de sus al bluzei ca să-l încheie.

– Poftim?

Chet tuşi uşor.

– Cred că vrea să ştie dacă vii pentru prima oară la hotelul acesta.

Avea în ochi o licărire machiavelică.

Meri întoarse capul, în momentul în care liftul se deschise în faţa lor.

– N-am mai fost aici. Dar... am auzit... eu şi soţul meu... lucruri minunate despre el.

Hainele-i foşniră, cînd intră în lift. Uşile se închiseră şi începură să urce la etaj.

– Pe-aici, vă rog, anunţă băiatul de serviciu.

Ieşiră pe hol. Băiatul îi conduse, aruncînd o privire peste umăr să se asigure că îl urmau.

Holul se lărgi în faţa lor. Pe pereţi, se vedeau

lămpi din sticlă turnată, agățate cu lanțuri de bronz, luminîndu-le drumul. Coridorul era străbătut de un covor de modă veche, tocit la mijloc, pe unde se circula mai mult. Pe Meri o cuprinse un val de căldură, la vederea celor din jur, care îi evocau simțăminte de plăcere, ca atunci cînd vii de la frig într-o încăpere unde se aude trosnetul vreascurilor în sobă. Ca atunci cînd simți mirosul de prăjituri proaspăt scoase de la cuptor. Ca duminicile după-amiaza. Îl observă pe Chet că o privește ca și cum ar fi așteptat o reacție din partea ei. Meri zîmbi.

– Chiar că ai o slăbiciune pentru locurile vechi, șopti ea. Asta-mi aduce aminte de-acasă.

O luă ușor de mînă.

– Știi că e de vînzare?

– Serios?

Băiatul de serviciu se opri în fața unei uși și vîrî cheia în broască.

– Este una din cele mai mari camere pe care le avem, domnule Ambrose, zise el deschizînd ușa. Are vedere spre bazin.

– Sînt sigur c-o să ne placă, spuse Chet, lăsînd-o pe Meri să intre prima.

Se uită în jur, în timp ce el discuta cu băiatul despre diverse probleme ale hotelului. Camera era mare și înaltă. Baia avea un perete de mar-

mură, deasupra căruia atîrna o oglindă înrămată. Auzi uşa închizîndu-se şi se întoarse. Chet o privea, aşteptînd.

– Ce părere ai? întrebă el într-un tîrziu.

– E minunat, spuse ea, dînd din cap aprobator.

Văzu cum i se luminează ochii şi îşi dădu seama că părerea ei era foarte importantă pentru el.

– Dar mai sînt multe de făcut aici.

Se mai uită o dată în jur, cu o privire critică.

– În primul rînd, ar trebui revopsită, după care, un covor nou. Iar apoi, aş arunca draperiile şi cuverturile astea şi-aş cumpăra altele.

– Sînt de-acord cu tine.

– Aş risca. Oricum, clădirea are multă personalitate. Şi liftul acela... la fel!

– Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru.

– De ce?

Meri îşi ridică sprîncenele. El avea aceeaşi expresie pe chip, ca atunci cînd discutaseră despre renovarea casei ei. Asta o incită.

– De ce, ce?

– De ce te gîndeai la acest lucru? Vreau să spun, cum de te interesează aşa mult?

El ridică din umeri.

– Mă gîndeam cum ar arăta pus la punct. Ar putea deveni un adevărat spectacol şi-ar atrage

oameni din lumea-ntreagă.

Chet se așează pe pat.

– Bineînțeles, asta ar costa o avere... vreo două milioane să cumperi hotelul și încă unul să-l renovezi.

– Da, dar cine are atîția bani de investit? întrebă ea indiferentă, așezîndu-se alături de el pe pat.

Își încrucișă picioarele și începu să și le legene înainte și-napoi, în timp ce continua să studieze încăperea. O vedea la fel ca el; proaspăt vopsită, cu covoare, draperii și cuverturi noi.

– Cred c-aș putea să aranjez cu banii, spuse el absent, cu ochii la piciorul ei frumos.

Meri se uită la el surprinsă.

– Chet, doar n-ai atîția bani, spuse ea privindu-l atentă. Sau ai?

El ridică din umeri.

– Am strîns ceva bani de-a lungul anilor și i-am investit bine.

Evită să se uite în ochii ei.

– Am obținut un profit frumușel din magazinele pe care le-am vîndut, în afară de asta, mai sînt cele două, din Kansas și din Missouri pe care le voi vinde în cîteva săptămîni.

– Dar e vorba de trei milioane de dolari.

Putea să fie și un miliard. Ea îl privi cu multă

atenție.

– S-ar putea să economisesc vreun sfert de milion, dacă voi conduce eu lucrările. Nu cred că vreau să mă complic prea mult, însă, adăugă el încruntîndu-se. Gîndeşte-te cîtă birocraţie!

– De aceea m-ai adus aici? îl întrebă ea, aruncîndu-i o privire suspicioasă. Ca să-mi arăți locul acesta?

Întrebarea ei păru să-l amuze.

– Nu numai, răspunse el privind-o cu admirație. Am mai vizitat hotelul de vreo două ori.

Surîse maliţios, trăgînd-o spre el şi luînd-o pe genunchi.

– Îţi arăt imediat de ce te-am adus aici, zise el repede, descheind-o la bluză.

Nu putu să-i reziste cînd îi dădu bluza jos şi îşi dădu capul pe spate învinsă. El o sărută pe gropiţa de la gît, apoi pe claviculă. Meri îşi înfipse degetele în părul lui cîrlionţat, simţindu-l mătăsos şi moale. Ţinînd-o încă pe genunchi, o sărută pe gura fierbinte. Apoi se lăsă pe spate, trăgînd-o după el.

Se întinseră unul lîngă altul şi ochii li se întîlniră, spunîndu-şi toată dragostea. Între timp, se atingeau şi se pipăiau cu mîinile, căutînd plăcerea.

– Îţi dai seama cum e să fiu alături de tine şi

să nu te pot strînge-n brațe? o întrebă el blînd, mîngîindu-i părul. De cîte ori mă uit la tine, mi se pare că Aggie e gata-gata să-mi tragă un pumn. E tare grijulie cu tine.

Meri zîmbi.

– Totdeauna a fost așa. Nu e chiar așa dură cum pare.

El oftă.

– Știu. Dar nu-mi place să-mi tot ascund sentimentele sau să fac tot felul de șiretlicuri, pentru a fi cu tine.

O sărută.

– De aceea am vrut să te-aduc aici, spuse el, luîndu-i fața în palme. Ca să te pot atinge și săruta cînd vreau eu. Ca să mă pot uita la tine cum îmi place, fără ca Aggie să-mi citească gîndurile. Ai făcut atîtea pentru mine, Meri. Atîtea lucruri minunate!

O sărută din nou, printre cuvinte. Îi luă palma și își atinse buzele de ea, apoi îi luă mîna și i-o conduse pînă mai jos de talia lui, apăsîndu-i-o, făcînd-o să se convingă cît era de excitat.

– Vezi ce mi-ai făcut, Meri, șopti el abia desprinzîndu-și buzele de ale ei.

Simți cum îi creștea pulsul, în timp ce îi mîngîia, cu dragoste, bărbăția.

El îi scoase încet și celelalte haine, sărutînd

fiecare centimetru de piele dezgolită. Gura lui era fierbinte, la fel şi respiraţia, în timp ce se plimba prin şănţuleţul dintre sînii catifelaţi. Plină de dorinţă, Meri îi descheie nasturii de la cămaşă şi în nici un minut, hainele lui zăceau grămadă pe podea, alături de ale ei.

Goi, unul în braţele celuilalt, făcură dragoste pe îndelete. Meri îşi lipi trupul de-al lui, plimbîndu-şi palmele pe spatele lui musculos. Ajunse cu degetele pe umeri, apoi şi le cufundă în părul de pe piept. Sfîrcurile îi erau calde, în timp ce ea i le pipăia cu limba şi văzu cum i se întăresc exact ca ale ei, atunci cînd se excita.

– Eşti adorabilă... şi-atît de sexy! zise Chet şi-i acoperi gura cu a lui. O întinse pe pat şi îi apucă un sfîrc trandafiriu cu buzele, jucîndu-se cu el, făcîndu-l să vibreze. Ea gemu de plăcere, în timp ce îi sugea sînii cu frenezie. Deveni nerăbdătoare simţindu-se invadată de căldură în tot trupul. Se foi, neliniştită, în pat. Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, îi căută partea sensibilă dintre coapse, excitînd-o şi mai puternic. Se arcui spre el, rugîndu-l parcă. Nu fu nevoie să repete gestul.

Ca de obicei, cînd o pătrunse, trupul îi fu cuprins de plăcere. Meri simţea că moare. Văzîndu-i ochii care o fixau, îşi dădu seama că şi el are aceleaşi simţăminte. Îi încolăci gîtul cu bra-

țele și îl sărută. El începu să se miște încet, șoptindu-i cuvinte de dragoste, sărutînd-o, la rîndu-i pe toată fața. Închise ochii și se lăsă cuprinsă de toate senzațiile posibile. Gîndurile îi erau bîntuite numai de Chet. Îl iubea, îl adora. Îl cuprinse cu mîinile, jucîndu-se cu degetele pe spate. Trupul ei era fierbinte și reacționa la cea mai mică atingere. Cearceaful foșnea sub capul ei, cînd se mișca într-o parte și-n alta, în chinurile acelea dulci. Simți cum în centrul feminității ei ardea un foc nestăpînit, care creștea din ce în ce mai mult, pînă cînd explodă într-o plăcere incredibilă. Țipă ușor și lacrimi de ușurare îi țîșniră din ochi.

– Te iubesc, repetă ea pînă cînd cuvintele i se transformară într-o incantație.

Ochii lui Chet erau umezi de dragoste și de dorință.

– Și eu te iubesc, mai putu spune el, înainte de a se cufunda în brațele ei moi.

Îl simțea dăruindu-se total, îl auzi murmurîndu-i numele, înainte de a se cutremura în brațele ei.

Ar fi dorit să stea așa pentru totdeauna, trăgînd în nări parfumul lui bărbătesc. Îi luă mințile, o îmbătă. Îi mîngîie pieptul și pîntecul pe care apăruseră bobițe mici de transpirație, ca roua

dimineții. Încă mai respira greu și inima îi bătea cu putere. Ea închise ochii și-i asculta muzica trupului. Îi ghiorăi stomacul și el zîmbi. Cînd respirația îi reveni la normal, el o cuprinse strîns în brațe.

– Cred că e cinstit să-ți atrag atenția, Meri, zise el, ca și cum ar fi gîndit cu voce tare. Nu mai există cale de întoarcere pentru noi. Știam că așa se va întîmpla, dar nu m-am putut împotrivi.

Nu înțelegea prea bine ce voia să zică.

– Cum adică?

El se uită în jos, spre ea, cu dragoste.

– Nu mai pot să mă despart de tine, zîmbi Chet, cerîndu-și scuze parcă. Mă tem că nu ne mai putem dezlipi unul de altul.

Ea rîse spontan, din tot sufletul. Se simțea ușoară și liberă, ca un nor.

– Bine, spuse ea satisfăcută. Pentru că și eu eram gata-gata să zic același lucru.

Stătură așa întinși cîteva minute în liniște, mulțumindu-și că se aflau alături.

– Știi ce-aș dori să fac? spuse Chet sprijinindu-se într-un cot. Ceva ce n-am făcut noi doi, niciodată.

Ea rîse blînd.

– Asta chiar nu-mi pot imagina!

– Să facem duș împreună, rosti el cu dorință

în glas, ca și cum ar fi fost copil. N-am făcut niciodată duș împreună. Hai!

Se lăsă să alunece din pat și-i întinse mîinile. Cînd ea își trase cearceaful peste sîni, el surîse.

– Hai, Meri. Nu e cazul să te rușinezi. Am văzut deja fiecare părticică minunată a trupului tău.

Se aplecă și o ridică în brațe, apoi, o duse în baie, fără să țină cont de protestele ei.

Meri se trezi rîzînd, în ciuda faptului că se rușinase.

– Ești nebun! Știai? zise ea, cînd el o puse jos, pe gresie.

– Nebun de dragoste pentru tine, răspunse el. Acum, nu te mișca. Am să dau drumul la apă.

Deschise ușa dușului și roti ambele robinete, pînă cînd țîșni apa. Potrivi temperatura și intră sub jet.

– Hai, vino. Apa e minunată.

I se alătură sfioasă și îl auzi cum închide ușa. El luă săpunul din savonieră și-l despachetă.

– Ia-l, zise Chet întinzîndu-i-l. Spală-mă. Se uită la el și-i văzu provocarea în ochi. Trase aer în piept. Cum de-i era atît de ușor să-l atingă, atunci cînd era amețită de pasiune? Acum, în fața trupului lui puternic de pe care picura apa, se simțea intimidată. Nu era obișnuită cu asemenea intimități. Martin pusese limite clare încă de

la începutul căsătoriei lor. Era adeptul uşilor încuiate la baie. Spălatul era o necesitate, nu o plăcere. Dacă ar fi luat-o, vreodată, sub duş, să facă ceea ce făcea Chet acum, ar fi leşinat pe loc şi-ar fi murit. Înghiţi în sec. Mîinile cu săpunul îi tremurau, aşa cum îl ţinea sub jetul de apă. Se întoarse spre Chet şi-i frecă pieptul cu mişcări circulare. Datorită părului des, reuşi să facă o spumă abundentă. Îl văzu urmărindu-i mîinile, în vreme ce şi le cobora spre abdomen.

– Bine, ciripi ea, încercînd să-şi menţină vocea pe un ton normal. Întoarce-te.

El tuşi uşor şi făcu ce i se ceruse. Se vedea clar că nu voise să îl spele chiar peste tot. Începu să-l săpunească pe spate, uitîndu-se cum cobora spuma, pînă la fese. Chet Ambrose era un specimen frumos de bărbat – suplu, musculos şi bronzat.

– Gata! anunţă ea.

El se întoarse încet. În ochii lui albaştri apăru o sclipire amuzată, în momentul în care îşi dădu capul într-o parte.

– Ai omis o bucăţică, zise el, fără însă s-o preseze.

În loc de asta, îi luă săpunul şi începu să facă multă spumă, pe care o împrăştie peste sînii, abdomenul şi coapsele ei. O întoarse şi făcu

același lucru cu spatele și cu fesele femeii, alunecînd cu mîinile ușor peste rotunjimile trupului.

– Te-ai înroșit, spuse el, plesnind-o în joacă peste fund.

Ea se întoarse și Chet îi cuprinse trupul alunecos, ținînd-o de șolduri și sărutînd-o cu și mai multă pasiune.

Meri fu prima care se retrase.

– O să întîrziem la cină, zise ea, trăgînd aer în piept.

Chet surîse.

– Poate ai dreptate. Dar merita să întîrziem.

Cînd intrară în sala de mese, lui Meri i se păru că făcuse o călătorie în trecut. Unul din pereți era dominat de un bar din lemn sculptat. În spatele lui, oglinzile înrămate reflectau luminile care proveneau de la un candelabru cu lumînări, atîrnat în mijlocul încăperii. Într-un colț, o femeie frumoasă cînta la pian. Muzica liniștită se amesteca armonios cu rumoarea din sală și cu clinchetul cristalurilor. În partea opusă, un chelner aprinse un platou și flacăra albăstruie creștea în aer, atrăgîndu-le atenția celor din apropiere. Meri

abia putea să mănînce, din cauză că ba se uita la Chet, ba se uita în jurul ei.

După ce-şi devorară cotletele, Chet semnă nota de plată.

– Ai făcut vreodată saună? o întrebă el pe Meri, neluîndu-şi ochii de la buzele ei roşii, în timp ce vorbea.

– Nu, dar sînt dispusă să încerc orice, cel puţin o dată, îi răspunse ea cu o sclipire provocatoare în ochi.

Stomacul îi era plin, iar trupul satisfăcut de atîta dragoste cît făcuseră. Radia toată numai fericire şi iubire, la fel ca bărbatul care stătea în faţa ei. În momentul acela, nimic altceva nu mai avea importanţă: nici slujba ei, nici responsabilităţile, nici Aggie, nici Bette. Numai Chet.

El îi luă mîna într-a lui.

– Meri, în seara aceasta eşti o persoană diferită. Aveai nevoie să ieşi. Nu ţi s-a întîmplat niciodată să te urci în maşină şi să te duci undeva în weekend?

Ea îşi coborî privirile.

– Lui Martin nu-i plăcea să iasă, zise ea. Dădea vina pe slujba pe care o avea. Trebuia să călătorească foarte mult. În weekend, se trîntea pe canapea şi se uita la televizor. Cred că nu trebuie să-l acuz pentru asta.

– Și n-ai avut pe nimeni altcineva? o întrebă el zîmbind semnificativ, ca și cum ar fi știut răspunsul dinainte.

Meri se îndreptă în scaun.

– Oricît de mult m-aș strădui eu să dau impresia că aș fi sofisticată și nonșalantă, răspunsul este „nu".

El îi strînse mîna. Ochii lui o străpunseră, împărtășind cu ea o privire intimă, numai de ei înțeleasă, care spunea mai mult decît cuvintele.

– Nu cred că am dreptul să spun asta, începu el, dar sînt fericit că sînt primul care îți va arăta ce lucruri minunate pot face doi oameni care se iubesc cu adevărat.

Apoi șopti:

– Nu se întîmplă prea des ca oamenii să găsească ce-am găsit noi doi.

Ea dădu din cap. Știa și ea foarte bine. Cuvintele lui îi pătrunseră în inimă și tremura din tot trupul de emoție. Nu se mai simțise niciodată așa și era convinsă că nici un bărbat n-ar fi putut trezi în ea asemenea simțăminte adînci, cum o făcuse Chet.

El se ridică și ocoli masa spre ea, mergînd agale. Dar, în momentul în care se aplecă asupra ei și vorbi, vocea îi era gîtuită de dorință.

– Hai să ieșim de-aici, pînă nu-ți smulg rochia

asta de pe tine.

Ea se ridică de la masă, uitîndu-se cu obiectivitate la felul în care era îmbrăcată. Rochia, care n-avea bretele şi era strînsă deasupra sînilor şi în talie, era cea mai bună şi mai provocatoare pe care o avea. De la mijloc, cădea în falduri uşoare şi se mula pe genunchi, cînd mergea.

– Nu-ţi place? îl întrebă ea, în timp ce ieşeau din sală.

Chet o scoase repede din restaurant.

– Ba da, dar mi-ai împuns ochii cu sfîrcurile toată seara. Aproape că m-ai scos din minţi.

Privirile i se lipiră de sînii ei fini, în vreme ce vorbea. Înghiţea în sec.

– Pe lîngă asta, noi doi avem întîlnire într-o cadă fierbinte.

New Leaf Spa îi amintea lui Meri de un oraş subteran. Intrară acolo, printr-un tunel de beton, pe lîngă pereţii căruia se ridicau aburi calzi. Cu costumele de baie pe ei, trecură pe lîngă mai multe băi minerale şi bazine europene exotice, care erau ascunse sub clădirea hotelului. Chet o

conduse pe Meri la recepție, unde li se dădură niște prosoape mari. Li se arătară mai multe „camere ambientale", iar Meri o alese pe cea orientală, pentru că-i amintea de o baie japoneză. Chiar în centru, se afla o cadă mare, îngropată, care părea fierbinte și ademenitoare.

Chet o conduse pînă la marginea ei și Meri păși cu grijă în apa fierbinte, uitîndu-se la vîrtejurile care se formară, mai întîi în jurul gleznelor, apoi al genunchilor și, în sfîrșit, al coapselor. Chet intră brusc în cada masivă, și o trase de mînă, așezînd-o lîngă el. Apăsă pe un buton de lîngă cot și se porniră niște curenți care le masau trupurile.

– Ei, ce părere ai? o întrebă el, lăsîndu-și capul pe peretele faianțat al căzii.

Ea închise ochii.

– E minunat, spuse ea, lăsîndu-se în voia lenei care o cuprinsese. Dar nu știu cîtă vreme mai pot să rămîn trează.

Ajunseră în hotel și se ghemuiră în pat, tocmai cînd începu filmul de noapte. Era o poveste cu Bette Davis, dar cuibărită în brațele lui Chet, lui Meri îi veni greu să mai urmărească intriga. Clipea tot timpul și, pînă la urmă, ceda toropelii și adormi.

Meri simți că o trezește ceva. Rezistă, însă, dar patul începu să scîrțîie. Simți o mișcare. Ceva umed și plăcut o gîdila pe ceafă și-i puse în alertă creierul adormit. Lîngă urechea ei, Chet își drese vocea ușor.

– Ce se-ntîmplă? întrebă ea frecîndu-și ochii somnoroși.

El o trase în brațe și o sărută, mîngîindu-i părul blond.

– Îți dai seama că e prima oară cînd ne trezim împreună? o întrebă el.

Ea căscă și se întinse.

– Dar atunci cînd am adormit la tine în apartament?

El rîse.

– Asta nu contează. Cînd te-ai trezit, nu știai cum să pleci mai repede ca să nu bage de seamă Bette sau Aggie. N-am să uit niciodată ce față aveai.

O sărută din nou.

– Ești fericită? o întrebă el, cercetînd-o cu ochii lui albaștri.

– Mmmm. Mai mult decît fericită.

El se ridică într-un cot și ea rămase fermecată de felul în care lumina dimineții îi scălda chipul, în auriu.

– Mai spune-mi cît mă iubești, zise el. Vreau să aud aceste cuvinte tot timpul.

– Te iubesc, Chet, șopti ea cu ochii strălucind de dragoste.

– Nu-i așa că e bine ce ni se întîmplă? întrebă el.

Simțea toate întrebările care se ascundeau în spatele acestor ochi albaștri. Voia comparații. Dar era omenește să fie așa. Cum să-i răspundă sincer, fără să fie nedreaptă cu amintirea lui Martin?

– Chet, n-am cunoscut niciodată ceva asemănător, răspunse ea sincer. Nu m-a iubit nimeni așa ca tine, în toată viața mea. Și nici eu n-am mai iubit un bărbat așa cum te iubesc pe tine.

El o sărută blînd, cu o mînă pe spate, trăgînd-o aproape de trupul lui zvelt. Îi ridică fața și surîse.

– Asta înseamnă că vei accepta să faci duș cu mine de cîte ori vreau?

– Da. De cîte ori e posibil, adăugă ea, știind că el va înțelege ce vrea să-i spună.

Chet nu mai zîmbi și ochii îi deveniră serioși.

– Meri, spuse el ezitînd. Mă iubești destul de

mult ca să te căsătorești cu mine?

Își simți inima zbătîndu-i-se pînă-n gît. Nu mai fu în stare să înghită.

– Da, răspunse ea în sfîrșit, atingîndu-i obrajii cu vîrfurile degetelor. Te iubesc mai mult decît e nevoie, pentru a mă mărita cu tine!

– Bine. Și cînd facem nunta? întrebă Chet.

– Mm?

Meri se uită peste umăr, în spate, ca să mai vadă o dată *Hotelul Ulmilor* în timp ce se depărtau cu mașina. Nu-i mai venise să plece.

– Cînd ne căsătorim?

Nu mai aștepta să-i răspundă.

– Cred c-ar trebui s-o facem cît mai repede posibil. Ce zici de mîine?

– Mîine! țipă ea. N-avem cum să ne căsătorim mîine!

– De ce nu?

– De ce nu? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Pentru că eu...

Se opri, abținîndu-se să nu izbucnească în rîs. Ideea i se părea caraghioasă.

– Pentru că trebuie să mă întîlnesc cu fetele

acelea, la prima oră. Înțelegi de ce?

– Atunci, ne putem căsători după-amiază, spuse el simplu.

– Nu, Chet, zise ea ridicîndu-și ambele mîini pentru a-l opri. Ți-am mai spus că am nevoie de timp.

Văzu cum își încleștează maxilarul și încercă să îndulcească situația.

– Vrei să mă concentrez cu totul pentru a deveni soția ta, nu-i așa? zise ea blînd. Singurul lucru prin care poți să mă ajuți este să aștepți pînă îmi pun toate afacerile în ordine.

– Cît durează asta?

Vorbea sacadat.

Ea inspiră adînc.

– Șase, pînă la opt săptămîni.

El se supără.

– Îți dau două săptămîni.

– Ești nebun! Am nevoie de cel puțin șase săptămîni, Chet.

– Știi bine cît îmi doresc de mult acest lucru, Meri. M-am săturat să mă tot strecor și să fac tot felul de tertipuri, pentru a fi cu tine. Dar sînt dispus să accept un compromis. Am să aștept o lună. Începînd cu ziua de azi, exact o lună. Nici mai mult, nici mai puțin.

– Bine. O lună, fu ea de acord, dorind cu dis-

perare să fie în stare să pună lucrurile la punct într-un timp atît de scurt. Bineînțeles, nu va fi o nuntă cu pretenții. Va trebui să-și cumpere o rochie nouă, să obțină licență de căsătorie și să găsească un judecător care să-i căsătorească. Spera ca, pînă atunci, cele două fete să fie instruite și Stella să se întoarcă. Numai să nu apară complicații. Își apăsă tîmplele cu degetele și oftă. Toate problemele se depărtaseră atît de mult, în ultimele douăzeci și patru de ore! Parcă nici nu mai existaseră. Acum își dădea seama că nu făcuse decît să le amîne.

– Și cînd le vom spune? întrebă Chet.

– Ce și cui să spunem? murmură ea absentă, gîndindu-se cum să facă să-l întîlnească pe Herb, ca să îl angajeze ca bucătar.

– Cînd le vom spune lui Aggie și lui Bette că ne căsătorim?

Meri părea că nu ascultă.

– Lasă-mă să mă gîndesc puțin.

El păru surprins.

– N-ai de gînd să le spui imediat?

– Nu știu, Chet. Cu dispoziția îngrozitoare în care se află Aggie în ultima vreme, mi-e teamă să-i spun.

– Crezi că va fi fericită pentru noi? Nu prea-i place de mine, nu-i așa?

– Cui? Lui Aggie? Cum să nu-i placă?

– Chiar? întrebă el surprins. De unde știi?

– Păi... Încă nu te-a dat afară din casă. Ăsta-i un semn bun.

– Dar Bette? Ce crezi că simte Bette pentru mine?

– Bette e nebună după tine, spuse ea bătîndu-l cu dragoste pe picior. Nu-ți mai face griji.

– Crezi că voi fi un tată bun pentru ea? Cum crezi c-ar trebui să-mi zică?

Meri rîse.

– Ce-ar fi să-ți zică Chet? E un nume frumos!

– O să facem o petrecere mare, ca să-i cunosc prietenii. Cred că e important să-i întîlnesc pe toți, nu-i așa? Ca să găsim căi de comunicare.

– Sper că-ți dai seama în ce te bagi, zise ea rîzînd.

– Putem să ne petrecem vacanțele în familie, continuă el. Pe Aggie o vom caza la un hotel, iar noi vom sta la altul.

Ea rîse.

– Ești teribil!

– Glumeam, zise el făcîndu-i cu ochiul. Dar trebuie să-ți cunosc părinții. Crezi c-au să mă placă? De Martin le-a plăcut? Ce fel de oameni sînt?

– Chet!

Meri își acoperi urechile.

– Cum pot să răspund la atîtea întrebări?

– Cred că trebuie să le spunem imediat, zise el hotărît. Să le luăm prin surprindere. Abia aștept să văd mutra lui Aggie.

– Chet, cred că ar trebui să mă lași pe mine să-i spun lui Aggie, așa cum știu eu, spuse Meri strîngîndu-l ușor cu mîna. Sînt sigură că se va bucura pentru noi, dar trebuie să aștept momentul potrivit ca să-i spun; cînd e în toane bune.

Se uitară unul la altul. Deodată, izbucniră în rîs.

– Asta poate să dureze zile-ntregi, spuse Chet.

Și-așa a și fost!

Zece

– Este absolut imposibil să pregătim totul pentru nuntă în numai trei săptămîni! îi anunță Aggie, la următorul sfîrșit de săptămînă, puțin timp după ce ea și Bette aflaseră noutatea.

Bette fusese în al nouălea cer și de-atunci stătea numai la telefon, informîndu-și toți prietenii. Mama lui Meri plînsese cînd fiica ei o sunase interurban, insistînd să îl aducă pe Chet pe la ei, cît mai repede posibil, ca să-i cunoască toată familia. Acum, Aggie stătea în mijlocul dormitorului lui Meri, numărînd pe degetele ei grăsuțe motivele pentru care nunta nu putea avea loc în trei săptămîni.

– Mai întîi, ai nevoie de un furnizor. Trebuie să

lași pe altcineva să se ocupe de mîncare. Apoi, florile... și invitațiile... și licența de căsătorie... Va trebui să găsiți pe cineva care să vă căsătorească. Și mă rog, în ce vrei să te măriți? În pijama?

Oftă zgomotos, dezgustată.

– Nici măcar n-asculți ce zic eu?

Meri dădu cu pensula prea încărcată de vopsea peste bordura din perete și excesul începu să picure pe covorul de culoarea mușchiului.

– Fir-ar să fie! mormăi ea, căutînd un sul de hîrtie.

Chet o făcea cu atîta ușurință!

– Ba te ascult, îi zise ea soacrei sale, regretînd deja că-i spusese despre planurile de căsătorie cu Chet.

Ceea ce la început părea că va fi o nuntă simplă, în fața judecătorului de pace, risca acum să rivalizeze cu aceea a prințesei Diana. Bine măcar că reușise să păstreze secretul o săptămînă. Fusese atît de plină de bucurie, încît simțea că explodează, dacă nu o împărtășește cu cineva. Tamponă covorul cu hîrtia, lăsînd-o să se impregneze.

– Chet și cu mine vrem o nuntă mică, îi spuse ea a nu știu cîta oară. Numai cu cei din familie.

Vopseaua se întinsese pe tot covorul acum. Unde naiba mai era și Chet?

– Singura condiție ca să facem nunta acasă este să nu inviți mai mult de douăzeci de persoane.

– Lucrul acesta ne pune o nouă problemă, spuse Aggie. Uită-te și tu în jur. N-o să avem timp să terminăm.

Meri închise ochii strîns și își masă tîmplele.

– Chiar trebuie să discutăm această problemă acum, Aggie? o întrebă ea. Mă doare capul îngrozitor. Pe lîngă asta, peste tot e numai vopsea și... Unde e Chet?

– De unde să știu eu?

Oftă zgomotos și se aplecă pe spate, sprijinindu-se pe palme.

– Dacă chiar vrei să știi, îl voi ruga pe Herb, soțul Stellei, să ne pregătească mîncarea de care avem nevoie. Așa că nu-ți mai face griji, în legătură cu asta.

– Și tortul miresei?

– Am să mă gîndesc la asta mai tîrziu, spuse Meri apucîndu-se să strîngă resturile de pe jos și să le pună în punga cu gunoi. Chet nu ți-a spus unde se duce?

Aggie dădu din cap, încă preocupată de lista cu invitați.

– N-a spus decît că se întoarce într-o oră. Și-au trecut deja două.

– Ei, bine, va trebui să termine el vopsitul

acestei camere, declară Meri ridicîndu-se de jos. Eu am o mie de lucruri de făcut.

– Dacă ar fi nunta mea, nu m-aș grăbi ca să iasă bine, zise Aggie. La urma-urmei ești ca propria mea fiică. Ar trebui, cel puțin, să mă lași să-ți aranjez o nuntă frumoasă. Ți-o fac pe banii mei.

Meri îi zîmbi, încălzită de atîta generozitate.

– Aggie, îți mulțumesc foarte mult, dar Chet și cu mine nu vrem ceva mare și sofisticat. Vrem o nuntă rapidă și simplă.

– Doar nu ești gravidă, nu-i așa?

– Aggie!

Meri rămase cu gura căscată.

– Bineînțeles că nu sînt gravidă!

– Atunci, de ce te grăbești? Doar faceți deja tot ce fac oamenii căsătoriți.

Obrajii lui Meri se înroșiră ca focul.

– Nu dormim împreună... acum. Am hotărît să stăm separat, pînă după nuntă ca să nu ne tot ascundem de unii și de alții.

Nu înceta să se întrebe, oare cum aveau, ea și Chet, să reziste atît de mult. Devenise greu și cînd erau în aceeași cameră.

– Oricum, nu e treaba ta, adăugă ea. Știi, speram să te bucuri pentru mine.

– Sînt fericită, dar mi-e și tare teamă. Nu vreau însă să cadă pe capul meu atîta muncă.

– N-o să cadă pe capul tău, ci pe-al meu. Dar n-am cum să fac totul chiar în secunda asta! Doamne-Dumnezeule! Am hotărît să ne căsătorim doar săptămîna trecută!

– Vrei să spui c-ai știut de-o săptămînă și nu mi-ai spus nimic? întrebă Aggie ridicînd vocea.

– După cele petrecute astăzi, e clar de ce nu ți-am spus din primul moment.

Aggie își încrucișă brațele grăsuțe.

– Nu spun decît că avem nevoie de mai mult timp. Asta-i problema ta, Merideth Ann: te grăbești totdeauna. Îți petreci viața cu o mie de kilometri la oră și vrei ca toată lumea să mergă în ritmul tău.

Se uită cu suspiciune la nora ei.

– Și cine va conduce afacerea, cîtă vreme ești plecată?

– Plecată? întrebă Meri ridicîndu-și o sprînceană. Unde să mă duc?

– Asta-i bună, fetițo! Nici măcar n-ați hotărît unde-o să mergeți să vă petreceți luna de miere?

Meri se aplecă și puse capacul cutiei cu vopsea la loc.

– Mă îndoiesc că vom pleca în luna de miere, spuse ea. Poate să ieșim în weekend, sau ceva de genul acesta. Va trebui să așteptăm pînă-mi termin treburile.

– Măcar te-ai obosit să-i spui asta lui Chet?

– Ce să-i spun lui Chet?

Se întoarseră amîndouă şi îl văzură în cadrul uşii. Meri tresări, observîndu-i surîsul, apoi oftă.

– Unde-ai fost? întrebă ea. Am crezut c-ai să mă ajuţi să vopsesc încăperea asta.

– Am avut de rezolvat o problemă foarte importantă, răspunse el intrînd în cameră în vîrful picioarelor, încercînd să nu calce pe ziarele pătate de vopsea de pe podea.

– Discutam cu Meri despre luna voastră de miere, spuse Aggie, aruncîndu-i nurorii sale o privire dispreţuitoare. Mai bine zis, despre lipsa acesteia!

– Că veni vorba de luna de miere, rosti Chet zîmbindu-i lui Meri.

Băgă mîna în buzunarul de la spate şi scoase de acolo un plic, pe care i-l dădu.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– Luna noastră de miere, anunţă el mîndru. Doar nu credeai c-o voi lipsi pe soţia mea de un lucru atît de important!

Nu aşteptă nici o replică.

– N-am fost sigur că pot aranja lucrurile la timp.

Se apropie şi deschise plicul.

– Sînt două bilete pentru *SS. Scandinavian*.

– Aaa?

Rămase cu gura căscată.

– Pentru ziua de după nuntă, zise el îmbrățișînd-o. Ești surprinsă?

– Cred că „uluită" ar fi mai potrivit, zise Aggie, aruncîndu-i nurorii sale o privire atotcunoscătoare.

– Draga mea, e vorba de o croazieră de două săptămîni în Caraibe, rîse el. Uită-te la ea, Aggie. A rămas fără grai.

– Mda, mormăi Aggie. Cred c-am s-o șterg de-aici, înainte să-și revină. Dacă se mai ține nunta aia, să mă anunțați mîine, ca să mă duc și eu să-mi iau ceva scump de-mbrăcat.

Ieși și închise ușa în urma ei.

Ochii albaștri ai lui Chet se umplură de neliniște. O lăsă pe Meri și brațele-i căzură pe lîngă trup.

– Ce înseamnă toate acestea? Cum adică, „dacă se mai ține nunta"? Sper că nu te-ai răzgîndit, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu! zise ea cu vocea gîtuită.

Răsuflă ușurat.

– Păi, să nu mă mai sperii așa! Uită-te în plic, draga mea. Mai e o surpriză acolo. Cadoul meu de nuntă, pentru tine.

Cu inima bătîndu-i puternic, deschise plicul și scoase cinci hîrtii foșnitoare.

– Cinci mii de dolari?

Se uită la el, nevenindu-i să creadă.

– Pentru cumpărături, zise el degajat. Să-ți iei tot ce trebuie pentru luna de miere, ca toate femeile. Știi tu, cămăși de noapte transparente, chiloței de dantelă – lucruri importante!

În ochi îi apăru o sclipire ironică.

– Restul, pentru cheltuieli de nuntă. Îți poți permite orice fel de nuntă, simplă sau sofisticată. Știu, noi am decis să fie una simplă, dar poate te răzgîndești. Să-mi spui dacă îți ajung banii aceștia.

Ochii i se umplură de lacrimi și una din ele începu să-i curgă pe obraz.

– Chet...

Se opri și încercă să-și controleze vocea.

– Nu m-am așteptat la așa ceva niciodată. Niciodată...

O luă în brațe.

– Știu, draga mea. Ești deasupra acestor lucruri.

Se trase puțin înapoi și-i șterse lacrima cu degetul.

– Dar n-am de gînd să te bag la cheltuială cu nunta asta. Plătesc eu tot.

Surîse.

– De aceea sînt aici: ca să am grijă de tine. Nu mai trebuie să te temi că ești singură sau că n-ai bani. De-acum înainte, voi avea eu grijă de

toate. Am plătit deja pentru luna noastră de miere.

– Dar ar fi trebuit să-mi spui, zise ea cu voce tremurată. Înainte să cheltuiești banii...

El ridică din umeri.

– N-am fost sigur c-am să pot face rezervările. Vaporul era plin. Am reușit pentru că a renunțat cineva. E o cabină pe puntea de sus. Se presupune că e foarte frumoasă. Oricum..., adăugă el, aruncîndu-i o privire tandră, voiam să-ți fac o surpriză. Și asta să fie perfectă, zise el cu vocea gîtuită de emoție. Pe lîngă acestea, m-am temut că vei avea obiecții în legătură cu prețul, după cîte te știu eu. Cred că voi fi cel mai frivol membru al familiei, zîmbi el.

Simțea cum i se înmoaie inima în fața lui. Aruncă o privire la bilete și la bani.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru gîndurile tale bune, Chet, zise ea înghițind în sec. Dar pur și simplu nu văd cum... cum aș putea scăpa acum. Stella nu are cum să vină la lucru înainte de două săptămîni, iar eu ce să fac? S-o las pe Aggie cu toate pe cap?

– Imposibil să nu-ți poți lua două săptămîni libere, Meri, zise el lovind-o ușor cu palma peste șezut. O mică vacanță. Pînă și cele mai proaste slujbe sînt răsplătite cu două săptămîni de concediu. Și, în afară de asta, nu mai ai nevoie de

afacerea aceea, o dată ce ne căsătorim.

Se uită la el uluită.

– Chet, n-am spus niciodată că vreau să abandonez slujba.

– Așa e. Dar mi-e greu să văd cum te chinuiești. Va trebui să pui capăt activității acesteia absurde... cu bărbații. Ei n-au nevoie de tine nici măcar pe jumătate cît mine. Dacă vrei, poți abandona chiar de astăzi, zîmbi el mîndru. Să-ți spun ceva. Sau vii și lucrezi cu mine, în cazul în care te hotărăști să cumpărăm hotelul. Îți place să vopsești, nu-i așa?

– Nu pot să sufăr, zise ea aruncîndu-i o privire rece. Oricum, de ce să-mi las slujba? Iartă-mă, vreau să zic afacerea. Doar am muncit atîta ca s-o pun pe picioare. Asta a fost viața mea, timp de cinci ani.

– Așa e. A fost toată viața ta, singura ta preocupare. Acum am apărut eu și nu mai ai nevoie de ea.

Ea strînse plicul în mînă.

– Ai de gînd să-mi spui ce să fac și ce nu? întrebă ea tăios.

El se încruntă.

– Nu. Dar am de gînd să-ți spun ce nu vreau eu. Nu vreau ca soția mea să alerge toată ziua de colo-colo, ca o nebună și să vină acasă obosită și nervoasă.

– Știu, dar nu sînt sigură că sînt pregătită, sau dacă vreau să termin.

– Ce vrei să spui? i-o reteză el.

– Vreau să spun că trebuia mai întîi să stai de vorbă cu mine.

Chet trase o înjurătură.

– Atunci, nu renunța. Dar să știi că n-am să te-aștept ca prostul acasă, iar tu, cînd vii, să-mi cazi epuizată în brațe.

– Ei bine, dacă te interesează, să știi că m-am descurcat excelent în ultimii cinci ani. Am o sănătate de fier și n-am căzut niciodată din picioare din cauza muncii.

– Da, te-ai descurcat bine în ultimii cinci ani, zise el sarcastic. De-aia cade tot în casa asta! Iar tu și Aggie vă înțelegeți minunat!

Se uită la el indignată.

– Nu mi s-a părut că dai în brînci să pui casa asta la punct. Cel puțin în ultima vreme, zise ea cu ochii scăpărători. De două săptămîni te chinuiești să demolezi camera asta. Cine știe cînd ai s-o mai și vopsești? De cîte ori mă duc la culcare, mi se lipesc ziarele de picioare. Uită-te și tu în jur!

Chipul îi deveni aspru. Pe maxilar i se zbătea un mușchi.

– Am fost prins cu afacerile mele. Știi bine că am și alte interese.

– Da, foarte importante!

Nu-i luă în seamă cuvintele.

– Mă şi mir c-ai avut timp să-ţi dai seama de ce-i în casa asta, zise el. Nu prea aveai obiceiul. Nu observai nici ce e cu familia ta. Mai ales cu fiica ta.

– Ce vrei să zici?

– Pur şi simplu că nu-ţi găseşti timp şi pentru ea. Cînd ai făcut ultima oară ceva pentru ea, sau ai dus-o undeva? În afară de muncă, bineînţeles! adăugă el repede. De Bette ai uitat? Are nevoie de tine şi ea. Nici nu mă mir că e nebună după băieţi. Caută şi ea puţină afecţiune. Ca noi toţi, mormăi el.

Meri rămăsese fără grai, cu ochii măriţi de groază.

– Nu ştii ce vorbeşti, zise ea cu glasul rece ca gheaţa.

– Bette stă aproape tot timpul la lac, pentru că e singurul ei cămin acolo. În vreme ce mama ei aleargă prin tot oraşul, încercînd să-i facă să se simtă la ei acasă pe toţi descreieraţii!

– Minţi!

Lacrimi mari îi curgeau pe obraz.

– I-am oferit lui Bette un cămin fericit... aşa cum am putut eu.

Îi scăpă un suspin din adîncul pieptului, care se transformă într-un geamăt sfîşietor.

– Cum îndrăznești să mă critici? Tu, care ai tot ce vrei? Cel puțin eu îmi cîștig un ban cinstit!

– Ooo, deci iar ajungem la asta!

Meri își șterse lacrimile mînioasă.

– Îmi pare rău că te deranjează să vorbim de lenea ta!

Chet zîmbi într-o parte, dar numai bucuros nu părea!

– Lene?! rosti el, ca și cum n-ar fi cunoscut sensul acestui cuvînt.

– Tu mă critici pentru ceea ce fac eu. Dar uită-te la tine! zise ea. Nu faci decît să stai, iar angajații tăi rezolvă totul. Îi lași să-ți construiască micul tău imperiu. Și apoi, cînd te plictisești, vinzi! Nu te gîndești nici la responsabilități, nici la obligații! Și nu ești în stare să duci nimic la bun sfîrșit. Uită-te și tu!

Făcu un semn larg cu mîna prin încăpere.

– Nu ești în stare nici măcar să vopsești o cameră.

Se lăsă să cadă pe pat și izbucni în plîns. Erau lacrimi de mînie, de frustrare și de oboseală.

În timpul acestei tirade, Chet stătuse în picioare, cu ochii întunecați și neîndurători. Acum, însă, căpătase o expresie îndurerată, cu umerii căzuți. Se așeză epuizat pe un scaun acoperit cu ziare. După cîteva momente, începu să rîdă

întristat, fără nici o urmă de veselie.

– Ai dreptate, Meri, zise el. Cred că nu-ți par destul de responsabil, în ceea ce te privește, nu-i așa?

Meri întinse mîinile tremurătoare după un sul de hîrtie și rupse o bucată.

– Nu-i nimic! spuse ea tamponîndu-și ochii.

Cearta aceasta o epuizase.

– Crede-mă! Nu contează!

– Asta nu înseamnă că nu știu nimic despre munca grea, continuă el ca și cum n-ar fi auzit-o. Am mai făcut și eu cîte ceva, în ultimii douăzeci de ani.

Se lăsă pe speteaza scaunului și își împreună mîinile strîns, pînă cînd i se albiră încheieturile.

– Știu și eu ce înseamnă să ai succes, Meri. A fost țelul vieții mele, rosti el sumbru. Pentru mine, munca a fost ceva vital, ca respirația. Acum, cînd privesc înapoi, nu înțeleg de ce.

– Nu trebuie să ne amintim acum tot ce-a fost, zise ea, văzînd că expresia lui devenise dureroasă.

– Ba da, trebuie.

Se ridică, își înfundă mîinile în buzunare și începu să se plimbe prin încăpere.

– Acum vreo doi ani a trebuit să iau niște hotărîri.

Se uită în ochii ei.

– Dacă m-ai fi văzut atunci, n-ai fi zis că sînt eu. Eram mult mai gras ca acum. Fumam și beam prea mult, spuse el, fără să ia în seamă surprinderea care i se citea ei pe față. Munca devenise un obicei pentru mine, în așa măsură, încît nu mai aveam loc pentru altceva în viață. N-aveam pe nimeni. Nu tu familie, nu tu un prieten căruia să-i pese de mine, cu excepția cîtorva femei care se uitau la banii mei. În schimb, îmi aduceau pustiul în suflet. Emoții sterile. Iubire fizică deșartă.

Oftă zgomotos.

– Și, dintr-o dată, m-am îmbolnăvit. Începusem să sîngerez și am crezut că am cancer sau ceva în genul ăsta. Nu m-am dus la doctor pînă cînd n-am mai putut. Credeam că sînt pe moarte și m-am speriat îngrozitor. Pentru prima oară în viață, mi-am dat seama că nu începusem, de fapt, să trăiesc niciodată. Am crezut că am pierdut șansa care mi se oferise.

Inspiră adînc și se așeză din nou.

– Într-un tîrziu, m-am dus la doctor și am aflat că am ulcer. Cu mai multe nișe, dintre care una mare cît pumnul.

Își ridică mîna strînsă și și-o studie, parcă nu-i venea nici acum să creadă.

– În parte, era din cauza stresului, sînt sigur. Nu mă gîndeam decît la muncă, la cum să vînd

mai bine, la cum să construiesc magazine mai mari, să ajung în topul anului. Nu-mi treceau durerile de cap cu nici o pastilă, oricît aş fi băut. Dar luam întruna la tablete şi beam cît puteam în speranţa c-are să-mi treacă. Medicul mi-a spus că mor într-un an, dacă nu-mi schimb felul de viaţă.

Meri nici nu observă că începuse să plîngă. Trupul îi era zguduit de suspine, încît rămăsese aproape fără suflare.

– Şi ce-ai făcut? îl întrebă ea, încercînd să-şi oprească lacrimile.

Chet îşi ridică spre ea ochii plini de lacrimi. Era atît de vulnerabil la suferinţă!

– Am ales viaţa.

O privi intens cîteva momente. Liniştea se lăsase grea, ca o ceaţă deasă, în încăpere.

– Mi-am schimbat radical viaţa. Am început prin a-mi vinde cîteva magazine. M-am lăsat de fumat şi de băut. Am început să am grijă de mine şi mi-am dat seama că viaţa e cel mai important lucru din lume.

Făcu o pauză.

– Şi-acum cred la fel.

Trecură cîteva minute, pînă cînd Meri fu în stare să vorbească. Vocea îi era nesigură, cuvintele tremurătoare.

– Te rog să mă crezi că te iubesc, începu ea

simțindu-și inima bătînd de emoție. Mai mult decît pe oricine, în toată viața mea. Mai mult decît credeam că sînt în stare.

Ezită o clipă, încercînd să-și aleagă cuvintele, să-l facă să înțeleagă mai bine.

– Dar mai am nevoie și de altceva în viață. Te iubesc, dar nu am de gînd să trăiesc în umbra ta. Nu mai las pe nimeni să-mi spună ce să fac, ce să simt sau ce să spun. Oricît l-aș iubi.

Își șterse din nou lacrimile care îi curgeau rîu pe obraji.

– Pentru că oricît ai iubi pe cineva, oricît de mult ai depinde de altul, trebuie să contezi în primul rînd pe tine însuți. Poți să înțelegi așa ceva? Munca mi-a adus tot ce n-am avut, atunci cînd eram cu Martin. Respectul de sine, încredere, independență. Nu pot renunța, acum, la ele. Nu, după cît efort am depus să le am.

Se făcu liniște, din nou. Chet parcă-i cîntărea cuvintele și încercă să-și stăpînească emoțiile. Vru să vorbească, dar, mai întîi tuși ușor.

– Există o singură problemă în legătură cu planurile tale, Meri, zise el. Nu e loc și pentru mine în viața ta. Nici nu mi-a trecut prin minte să-ți organizez eu existența. Am vrut doar să împărtășim totul și să te iubesc. Dar nu cred c-aș putea fi fericit, așteptînd mereu să ai puțin timp și pentru mine.

Ridică din umeri şi îşi trecu degetele prin părul lui des şi ondulat.

– Poate ne-am cam grăbit. Poate ar trebui să ne gîndim mai bine, să ne dăm seama ce vrem, fiecare.

Se îndreptă spre pat şi luă plicul pe care ea îl aruncase acolo.

– Oricum, n-am să stau cu mîinile în sîn, uitîndu-mă la tine cum te prăpădeşti.

Ieşi din încăpere, fără să mai aştepte nici o secundă.

Trecuse mai bine de o oră de cînd auzise maşina lui Chet ieşind de pe alee şi Meri nu se putuse încă desprinde de pe pat. În mod surprinzător, nici Bette, nici Aggie nu se obosiră să urce la etaj, ca şi cum i-ar fi respectat intimitatea şi suferinţa. De aceea, cînd auzi ţipătul isteric al fiicei ei, Meri sări speriată. Cu inima cît un purice, ţîşni pe uşă şi se izbi pe scări de Bette.

– S-a întîmplat ceva cu Aggie! izbucni fata. Cred c-a murit!

De spaimă, Meri rămase cîteva secunde nemişcată. Se ţinu de balustradă ameţită.

– Aggie?

Creierul emise un semnal, eliberînd adrenalina în tot corpul. Coborî scările, de parcă zbura. Ajunse la uşa bucătăriei şi gemu înspăimîntată. În faţa ei, pe podea, zăcea nemişcată Aggie.

– O, Aggie, nu-mi face asta!

Strigătul era un ordin, o rugăminte care țîșnea din străfundul sufletului. Îngenunche lîngă bătrînă, luînd-o în brațe. Încercările de a o readuce în simțiri fură fără succes.

– Bette!

Abia putea să vorbească. Limba i se lipise de cerul-gurii.

– Cheamă o ambulanță!

Unsprezece

Puteai măsura lățimea coridorului care ducea spre „Urgență" numărînd pătratele albe și negre care îl pavau. Erau, în total zece, cu latura de treizeci de centimetri. Pe lungime, se aflau treizeci și două de dale. Asta însemna șaisprezece albe și șaisprezece negre. Meri le numărase de zeci de ori. Sigur, nu era o numărătoare exactă, pentru că în capăt se afla recepția și asta însemna că dalele se prelungeau și în următorul coridor. Din locul în care stătea, atît putea să vadă și nu îndrăznea să se ridice de pe scaun. Nu voia să-l piardă pe doctor. De aceea, trebuia să înceteze cu număratul, să înceteze jocul.

Și ce să facă?

Nu-și dăduse seama cît timp îi luase să completeze formularele acelea. Cînd se apropie de recepționeră să o întrebe despre Aggie, aceasta îi răspunse pur și simplu:

– Lucrează la ea.

Meri dăduse din cap, în semn că înțelesese și se întoarse la locul ei, să-și continue număratul dalelor.

„Lucrează la ea." Cum era posibil așa ceva: să „lucrezi" la o ființă omenească? O ființă din carne și sînge. Cuvintele acestea sunau atît de impersonal! Știau ei, oare, la cine lucrau? Cît era ea de importantă și de iubită? Meri își simți lacrimile pe obraz. O abordă din nou pe asistentă, întrebînd-o despre soacra ei. Își auzi vocea înfundată venind, parcă, dintr-un tunel.

– A sosit și medicul ei, îi răspunse sora grăbită. Acum o examinează.

Meri observă cu uimire cum îi sălta boneta albă, în timp ce vorbea.

Cunoștea stările acestea, de cînd murise Martin. Mai întîi, șocul. Apoi, durere, goliciune și spaimă. Clipi. Spaimă? Nu, de data aceasta nu se mai simțea înspăimîntată. Oricît ar fi iubit-o pe Aggie și oricît se bazase pe ea nu se mai temea să ia viața în piept. Avea să meargă înainte. Așa cum făcuse și după moartea lui Martin. De ușurare, aproape că țipă. Ca și cum i se luase o

piatră de pe inimă. Nu se mai temea!

Se auzi forfotă. Pătratele perfecte ale dușumelii fură străbătute de o umbră. Încremeni. Își ridică ochii spre el.

– De unde ai aflat? întrebă ea.

Chet se lăsă pe un scaun de lîngă ea.

– Mi-a spus Bette. Stă și așteaptă lîngă telefon, să-i dăm o veste. Ai aflat ceva?

– Numai că se lucrează la ea.

Cuvintele aceste sunau încă ciudat.

– Acum, e doctorul cu ea.

„Îți mulțumesc c-ai venit", zise ea în gînd. „Nu știu cît mai rezist să stau aici, fără să știu ce se întîmplă". Oare, el își dădea seama ce gîndește.

– Meri!

– Da!

Ochii lui arătau altfel, acum. Mai sumbri.

– Noi... Tu și cu mine, trebuie să stăm de vorbă. Nu chiar acum. Mai tîrziu.

Era un ordin spus cu voce blîndă, care o obligă să se supună.

– Eu te iubesc Meri, indiferent ce se întîmplă. Să nu uiți asta.

Ea dădu din cap.

– Infirmierii au zis ceva de un atac.

Trebuia să-l informeze, să-i spună cum merg lucrurile cu Aggie, cu femeia care îi fusese ca o mamă, în ultimii cinci ani.

– Nu le-am pus multe întrebări, i-am lăsat să-și facă treaba.

Închise ochii strîns, dar nu putu să-și împiedice o lacrimă.

– Chet, cred că Aggie a făcut un infarct.

Brațele lui o cuprinseră mîngîietoare, transmițîndu-i toată căldura trupului său. Membrele ei erau înghețate.

– Nu putem ști sigur, rosti el cu vocea încurajatoare. Nu știm cît e de grav. Să nu punem răul înainte.

– Nu mă pot abține, zise ea printre lacrimi.

Își înghiți un suspin.

– Și știi ce-i mai rău? rosti ea, întorcîndu-și fața plînsă spre el. Nici măcar nu-mi amintesc cînd i-am spus ultima oară cît o iubesc. A făcut atîtea pentru mine! M-a învățat să am încredere în puterile mele, Chet. Totdeauna am crezut că nu sînt în stare de nimic, dar Aggie nici nu voia s-audă. Îmi spunea că sînt mai puternică decît majoritatea bărbaților pe care i-a cunoscut.

Chet își drese vocea.

– Mi se pare că aceste cuvinte o caracterizează.

Meri pufni.

– Mama mea m-a învățat întotdeauna ce trebuie să învăț pentru a mulțumi un bărbat. Marele meu țel în viață a fost să mă mărit și să cresc o

droaie de copii. M-am crezut întotdeauna o neputincioasă. Aggie m-a învățat că sînt în stare să fac tot ce-mi place mie. Așa vreau să o cresc și pe Bette.

Roși cînd rosti numele fiicei ei.

– O iubesc pe Bette, Chet. Înțelegi? N-am vrut niciodată s-o neglijez sau s-o fac să creadă că n-are un cămin.

El îi luă mîna și o ridică spre buze.

– Meri, te rog să mă ierți pentru ce-am spus. Ești o mamă minunată. Am spus toate lucrurile acelea, numai să te rănesc, pentru că eu însumi mă simțeam lovit.

Ea își sprijini capul de umărul lui, mulțumindu-se să stea în liniște, cîteva clipe. Îl iubea. Au să depășească ei, cumva, problemele care se iviseră.

– De cînd ești aici? o întrebă el.

– Nu știu. De vreo două ore, cred. Mi s-au părut, însă, o veșnicie.

Zîmbi ușor amuzat.

– Se pare că noi doi ne petrecem mult timp prin spitale.

Ea rîse, în ciuda lacrimilor care continuau să-i brăzdeze obrajii.

– Cine știe? Pînă la urmă, s-ar putea să înceapă să-ți placă!

– Mă îndoiesc, mormăi el.

Timpul trecea. Meri mai plînse o vreme, cu lacrimile înnodîndu-i-se sub bărbie. Ochii roșii o usturau. Chet începu să se plimbe de colo-colo, încurajînd-o și aruncînd din cînd în cînd privirea spre ușă, așteptînd să iasă cineva care să le dea noutăți. În momentul în care Meri simți că nu mai rezistă, se auzi chemată pe nume. Sări imediat de pe scaun, recunoscînd vocea bărbatului care o strigase. Era doctorul lui Aggie.

Se apropie de el, într-o clipă, apucîndu-i mîinile pătate și uitîndu-se în ochii lui. Medicul se pare că-i citise spaima din privire, pentru că îi strînse ușor mîna și îi zise:

– Calmează-te. Aggie o să fie bine.

Vorbea neobișnuit de tare, ca și cum ar fi vrut ca toate cuvintele lui să ajungă clar la ea, să-i calmeze durerea.

– A suferit un mic atac, dar se face bine.

Ridică ochii spre Chet, întrebător.

Meri făcu repede prezentările, apoi, continuă să pună întrebări.

– A paralizat? rosti ea, cu inima bătîndu-i sălbatic.

– Hai să stăm jos, sugeră medicul, arătînd spre scaune.

O mai strînse o dată de mînă, înainte de a-i da drumul.

– Există o șansă minimă de paralizie a mușchilor

chiului facial, spuse el. Dar sînt sigur că e o treabă temporară. Sigur, trebuie să mai facem niște teste, dar, de obicei, afecțiunile acestea se rezolvă de la sine. Am toate motivele să cred că-și va reveni și din asta.

– Pot s-o văd? zise Meri cu ochi rugători.

– Mai bine las-o să se odihnească în noaptea asta, spuse el. Oricum acum e sedată puternic. Nici măcar n-are să-și dea seama că ești în cameră.

– Din ce cauză s-a întîmplat, doctore?

Medicul îl privi, încrucișîndu-și brațele la piept.

– Pur și simplu pentru că nu și-a luat medicamentele.

Meri clipi.

– Ce medicamente?

– Pentru hipertensiune arterială.

O privi pe Meri lung, cu scepticism.

– Vrei să spui că nu știai că era sub tratament?

Mormăi o înjurătură.

– Baborniță afurisită! Doar i-am spus ce se poate întîmpla, dacă nu urmează prescripțiile!

Meri dădea din cap, încercînd să înțeleagă tot ce auzea.

– De cînd are probleme?

Doctorul se scărpină în cap, încercînd să-și amintească.

– Mi se pare că de un an, un an și jumătate. N-am fișa ei aici să-ți spun exact.

– Nu mi-a spus niciodată nimic. Am văzut-o că ia ceva și-am întrebat-o dar mi-a spus că sînt vitamine și hormoni. În ultima vreme a luat multă aspirină.

– O durea și capul, zise Chet.

– Era nervoasă? întrebă medicul.

Chet zîmbi.

– În cazul ei, e greu de precizat.

Doctorul Saunders surîse și dădu din cap.

– Așa cum ziceam: o afurisită! Fierul rău nu piere! Spune-mi, mai trăgea din țigările alea nenorocite? o întrebă el pe Meri.

Ea dădu din cap.

– După cîte știu, nu. S-a lăsat de mult.

– Ei, atunci, tot a mai ascultat cîte ceva. Dacă n-o făcea, îmi dădeam eu seama imediat.

– Cît estimați că va sta în spital? întrebă Chet.

– O săptămînă-două. Mîine dimineață, am să pun să i se facă niște analize, apoi o encefalogramă, să văd cum stau lucrurile, spuse el ridicînd din umeri. Nu m-aștept la ceva grav. Are capul tare! În orice caz, vitalitatea pare excelentă.

Apoi, se uită direct la Meri.

– Cred c-a fost un semnal de alarmă. Organismul a avertizat-o că are de ales între a mai

slăbi motoarele şi a se arunca de pe punte!

Meri dădu din cap.

– Să-mi spuneţi ce am eu de făcut, ca s-o ajut. Sînt în stare de orice.

– Nu mai fi aşa îngrijorată! îi răspunse el imediat. Soacra ta trebuie să-şi schimbe total stilul de viaţă, dacă mai vrea să stea o vreme pe pămînt.

Se uită la ceas şi sări de pe scaun.

– Trebuie să plec. Meri, du-te şi tu acasă. Dumneata pari să fii mai lucid acum decît tînăra noastră doamnă, i se adresă el lui Chet. Condu-o acasă şi ai grijă să nu facă o criză din cauza stresului.

Îi făcu cu degetul lui Meri.

– N-am timp să mă ocup de amîndouă, acum!

Chet dădu din cap, uitîndu-se solemn, la ea.

– Fiţi sigur că aşa voi face.

Meri nu putu să doarmă. Bette venise de mult să o sărute înainte de culcare şi aşteptase să mai sune o dată la spital, să întrebe de starea lui Aggie. După aceea, ea şi Bette stătuseră pe marginea patului, cu picioarele încrucişate, povestind vrute şi nevrute despre femeia care le

intrase atît de mult în viață, în ultimii cinci ani, și pe care o iubeau amîndouă din tot sufletul.

Bette avea un dar ieșit din comun de a o imita, așa că o distră pe Meri cu reproducerea cîtorva dialoguri aprinse cu Aggie. Surprinzător, fata reținuse cuvintele bunicii ei, în cele mai mici amănunte.

– Cine te crezi tu, Bette Kincaid, de ți-ai permis să porți treizeci și șapte de desu-uri săptămîna asta? Regina Angliei?

Pentru a obține un efect mai puternic, își țugui buzele.

– Și cine crezi c-o să ți le spele? Ar fi cazul să-ți angajezi o servitoare, doamnă! Da, da!

Meri rîse pînă la lacrimi.

– Încetează! se rugă ea, ținîndu-se de obrajii care începuseră s-o doară de-atîta rîs.

Știa că toată maimuțăreala aceasta a lui Bette nu avea nimic răutăcios în ea. Fata făcea totul cu dragoste față de bunica ei. Aggie o crescuse de la o anumită vîrstă și Meri îi era profund recunoscătoare pentru acest lucru. Uitîndu-se la fiica ei cît era de subțire și de plină de grație, Meri se abținu cu greu să nu-i arate cît era de mîndră de propria ei creație. Se atașaseră mult una de alta, pentru că împărtășiseră atîtea bucurii și necazuri. Oare, chiar se înstrăinase de fata ei în ultimii ani? Spera din tot sufeltul să nu fie așa.

Se va îngriji să-i ofere de-acum înainte căminul pe care îl merita. Bine că mai avea o şansă. Viaţa e aşa de scurtă! Nu eşti sigur nici de ziua de mîine. Atacul suferit de Aggie era o dovadă concludentă.

Bette o îmbrăţişase pe Meri, promiţîndu-i că se va trezi devreme să meargă la spital. Apoi, trimiţîndu-i o bezea din prag, plecase şi închisese uşa.

Meri arăta la fel de răscolită ca aşternuturile de sub picioarele ei zvelte. Se răsucea întruna. Era epuizată, dar rememora, fără să se poată opri evenimentele zilei: cearta cu Chet, necazul cu Aggie, conversaţia telefonică lungă, dar încununată de succes cu Stella şi cu Herb, din seara aceea. Erau destule care să îi alunge somnul.

Se ridică şi dădu aşternuturile la o parte, apoi aprinse veioza de pe noptiera de alături. Neştiind ce să facă, începu să răsfoiască o revistă, uitîndu-se la pagini, fără să le vadă. În final, o aruncă într-o parte.

Dacă liniştea din casă n-ar fi fost atît de profundă, n-ar fi auzit bătăile acelea discrete din uşă. Crezînd că era Bette, strigă „Intră!", fără să se scoale din pat.

Chet băgă capul pe uşă.

– Nu te-ai culcat?

Automat, Meri îşi trase cearceaful peste sînii

abia ascunși de textura fină a cămășii de noapte.

– Nu. Hai, intră! zise ea, părîndu-i rău că se demachiase.

Închise ușa în urma lui și se opri, cu mîinile în buzunarele pantalonilor lui strîmți, aceiași pe care-i purtase și la spital.

– Dacă ești obosită, pot să plec, zise el, evitînd s-o privească în ochi.

– Nu, te rog!

Inima îi bătea sălbatic în piept.

– Ia loc.

Spre surpriza ei, el nu se așeză pe scaun, ci se apropie și se ghemui la picioarele patului. Trupul îi era țeapăn și mîndru.

– Te-ai interesat de Aggie? întrebă el ridicîndu-și privirea nesigur.

Ea dădu din cap, neîndrăznind să se uite în ochii aceia albaștri.

– Am sunat mai devreme la spital. Se pare că Aggie și-a revenit după sedative, în timp ce o soră îi verifica starea generală.

Meri zîmbi la un gînd.

– Aggie i-a spus că, dacă nu iese imediat și n-o lasă singură, îi dă cu plosca în cap!

Chet rîse.

– Se pare că merge bine!

– Pînă mîine dimineață, o să se certe cu toată lumea de-acolo, adăugă Meri, jucîndu-se cu pă-

tura ca să nu se uite în ochii lui. Ceva îmi spune că-i vor da drumul foarte repede.

Tăcere. Apoi, dintr-o dată începură să rîdă, fără să ştie exact cine începuse primul. Asta înlătură, un moment, tensiunea dintre ei, aşa că Meri fu bucuroasă de cele întîmplate. Chet îşi întinse mîinile şi se uită lung la încheieturile degetelor, încercînd să-şi adune gîndurile.

– Meri, zise el ridicîndu-şi privirea spre ea. Cred că e momentul să avem o discuţie.

Pe buzele lui miji un zîmbet abia perceptibil, care îndulci seriozitatea tonului pe care vorbea.

Simţi stomacul zbătîndu-i-se.

– Şi eu mă gîndeam c-ar fi bine. Eu...

– Nu. Stai puţin, spuse el, ridicînd o mînă. Lasă-mă pe mine primul. M-am gîndit la asta toată seara, dar nu ştiu dacă mai sînt în stare să-ţi fac din nou oferta.

Fără să înţeleagă ceva, ea aştepta, întrebîndu-se ce-o mai fi.

– Te-ascult.

– În legătură cu afacerea ta, începu el, încercînd să-şi găsească o poziţie bună, ca s-o poată privi în faţă. M-am tot gîndit că ai mai avea nevoie de cineva, ca să te-ajute.

Ea vru să vorbească, dar Chet o opri.

– Mai ales acum... cu boala lui Aggie.

– Şi ce-ai putea tu să faci? întrebă ea cu-

rioasă.

– Pur și simplu, aș face de mîncare.

Continuă apoi, grăbit.

– Știi bine că mă pricep să gătesc anumite lucruri. Poate nu toate mîncărurile acelea exotice pe care le făcea Aggie, dar voi învăța. Pricep repede. Aș putea, chiar, să fac aprovizionarea. Cu speranța, bineînțeles, că vei petrece mai mult timp cu mine.

Zîmbi mîndru.

– Am făcut planul în legătură cu tot.

– Termină, Chet! exclamă ea, simțind că se topește.

Aceasta era o dovadă supremă de sacrificiu din partea lui. Atîta iubire o făcu să îi prezinte și ea planurile ei.

– Îți mulțumesc mult pentru oferta ta, spuse Meri, dar am hotărît să vînd afacerea.

Nici dacă i-ar fi spus că-și va vopsi părul în verde, n-ar fi fost mai uimit.

– Și de ce-ai vrea să faci așa ceva? întrebă el. Ai muncit atîta!

– Tocmai din acest motiv. Mi-am dorit să conduc o afacere, nu să mă conducă ea pe mine. Așa cum s-a întîmplat, de altfel.

– Dar eu nu m-am gîndit la așa ceva niciodată, o întrerupse el, ca și cum tot n-ar fi înțeles motivele ei. Nu ți-am cerut să vinzi afacerea.

– N-o fac pentru tine, zise ea. O fac pentru mine. Nu e prima oară cînd mă gîndesc la aşa ceva. Ai dreptate că am nevoie de ajutor. Afacerea mea necesită un efort de echipă. Pînă anul acesta, Aggie şi cu mine am dus-o bine. Numai că afacerea s-a tot extins.

Surîse, aruncîndu-şi braţele în sus.

– Ce-aş putea spune? A fost un adevărat succes.

Îşi lăsă braţele în jos şi începu să netezească cearceafurile în dreptul coapselor, gînditoare.

– M-am gîndit adesea cît de bine li s-ar potrivi această afacere lui Herb şi Stellei. În ultima vreme am reflectat şi mai mult la lucrul acesta.

– Dar...

Dădu din cap, ca şi cum tot nu putea să priceapă.

– Mi-ai spus, mai devreme, că ai nevoie de o slujbă a ta ca să nu te temi să stai pe propriile tale picioare.

– Nu-mi mai e frică de asta, Chet, spuse ea şi zîmbi. Pînă acum nu m-am prăbuşit, nu-i aşa? În orice caz, am în minte o altă afacere. Una mai mare şi mai bună. Care să-mi lase timp şi pentru familia mea, adăugă ea blînd.

El îşi acoperi faţa cu mîna.

– Trebuia să-mi dau seama, zise el sec, uitîndu-se printre degete. Ce mai are mica vră-

jitoare sub mînecă?

– Vreau să fiu alături de tine în afacerea cu hotelul.

Își descoperi fața și ochii i se holbară, neîncrezători.

– Ce?! Vreau să zic, de ce?

Ea zise convinsă.

– Pentru că e o investiție solidă, după părerea mea. Și pentru că vom scoate bani frumoși din ea. Din ceea ce mi-a spus avocatul...

– Avocatul? Ai stat deja de vorbă cu un avocat?

– L-am sunat și l-am întrebat ce părere are despre hotel. Mi-a spus că după părerea lui, e o mină de aur, pentru oricine are bani să-l renoveze. L-am pus să culeagă mai multe informații.

Îi aruncă lui Chet o privire indignată.

– Doar nu credeai că mă arunc cu capul înainte fără să fac, mai întîi, niște investigații.

– Puteai să mă întrebi pe mine, zise el. Am mii de informații despre hotelul acesta.

– N-am vrut să spun nimic, înainte de a mă convinge că vreau cu adevărat.

Își lăsă ochii în jos, trecîndu-și degetele peste așternuturi, din nou.

– M-am gîndit la treaba asta, toată săptămîna, mărturisi ea. Dar nu mă hotărîsem încă atunci cînd... ăăă... am stat de vorbă, în după-amiaza

asta. Cred că m-am simțit presată, pentru că mi se părea că vrei să mă bagi în ceva de care eu nu eram încă sigură.

Se uită la el cu ochi rugători, s-o înțeleagă.

– Voiam să fie decizia mea.

El dădu din cap amețit.

– Dar ce-ai să faci, Meri? E clar că nu-ți place să vopsești.

Surîse.

– Și, așa cum știm amîndoi, nu te pricepi la decorări.

Ea îl străpunse cu o privire de gheață.

– Există și altele la care cred că mă pricep mai mult decît suficient, zise ea și începu să dea bobîrnace cu degetele. De exemplu, cineva trebuie să îți amintească de anumite termene de...

– Adică, vrei să mă hăituiești, nu-i așa? o întrebă el zîmbind.

– Cineva trebuie să stimuleze circulația hîrtiilor, continuă ea imperturbabilă. Cred că nu vrei să mai ai și grija asta pe cap, cînd sînt și eu implicată în această afacere. Din cîte am înțeles, tu ești interesat mai mult de finalizarea construcției, de renovare. Dar, o dată cumpărată clădirea intervin un milion de alte lucruri de făcut. Cum ar fi angajarea și conducerea personalului, marketing, relații cu publicul. Bineînțeles, vei dori ca activitatea de la hotel să continue, în timp ce

lucrezi la el. Doar nu ai intenția să pierzi profitul.

Meri nu-i luă în seamă privirea uimită.

– Desigur, aș putea să mă implic și la decorare.

El tresări.

– Totuși, decizia finală ți-ar aparține. Cine știe? Poate vom învăța cîte ceva, unul de la celălalt.

– Mi se pare corect, zise el fără ezitare.

Ea tăcu o secundă.

– Vreau, însă, să facem o convenție. Aș prefera să lucrăm ca parteneri.

– Ca parteneri?!

Asta păru că îl amuză.

– Să știi că nu mă aștept să îmi oferi această calitate, așa, fără nimic, zise ea pocnind din degete. Am plănuit să-mi cumpăr, într-un fel, intrarea în afacere.

El își încrucișă brațele, cu ochii înveseliți.

– Și cîți bani vrei să investești în acest... parteneriat?

Meri nici nu clipi.

– Cincizeci de mii de dolari.

– Oooo!

Se îndreptă. Expresia de amuzament îi dispăruse.

– Și de unde vei lua suma aceasta?

– Chiar acum, nu-i am, spuse ea. Dar îi voi

avea.

Refuză să îl privească în ochi. Nu avea de gînd să-i destăinuie fiecare secret al planului ei.

– Cred c-ar trebui să-mi dai ceva mai multe informaţii asupra acestui subiect, Meri, spuse el uitîndu-se insistent la ea.

Meri inspiră adînc. Aşa, deci! Juca tare! Bine, dacă ajunseseră pînă aici...

– O parte din bani provin din polița de asigurare a lui Martin. Îi ţineam pentru subvenţionarea studiilor lui Bette. Cealaltă parte, din vînzarea casei.

– Ia stai puţin!

Se uită în jur, nevenindu-i să creadă.

– Doar nu te gîndeşti serios că vinzi casa.

Era mai mult un enunţ, decît o întrebare.

– Trebuie, zise ea. Am să-i iau lui Aggie o casă de pensionar. Asta îşi doreşte şi am să văd dacă voi putea obţine una. Herb a fost de acord să-mi cumpere afacerea şi-mi va plăti în rate lunare, care vor fi trimise prin mandat, lui Aggie. Vreau să trăiască în confort deplin, pînă la sfîrşitul vieţii.

Ridică din umeri.

– Oricum, jumătate din banii pe care i-am dat pe casă au fost ai ei. Doar am cumpărat-o împreună.

– Atunci voi cumpăra eu vila aceea pentru

Aggie, zise el, în contul părții care mi se cuvine din această casă. Nu vreau să vinzi casa aceasta minunată, Meri. Și eu o iubesc pe Aggie, la fel ca voi. Am să fac totul ca scorpia asta să nu ducă lipsă de nimic.

Își încrucișă brațele.

– În ceea ce privește banii pe asigurare, lasă-i să stea acolo unde sînt pentru Bette.

– Voi avea nevoie de ei temporar, argumentă, Meri. Bineînțeles, sper să fiu capabilă să-i pun la loc, pînă cînd Bette se va duce la colegiu.

– N-ai să faci nici asta, zise Chet apăsat.

Meri își ridică bărbia sfidătoare. N-avea de gînd să-i ceară lui un împrumut.

– De ce? întrebă ea.

– Pentru că vreau să locuiesc în continuare aici, după ce ne căsătorim. Și pentru că nu am nevoie de banii defunctului tău soț. Sînt dispus să fac alături de tine o mulțime de lucruri. Doresc din tot sufletul ca mariajul nostru să fie o relație de la egal la egal. Însă, în privința casei, voi rămîne ferm pe poziție.

Mirarea cea mai sinceră i se citi pe față.

– Vrei să spui că tot mai dorești să ne căsătorim?

Deodată, înainte ca ea să-și dea seama, Chet se apropie de pat și o luă în brațe.

– Bineînțeles că da. Ce, credeai că renunț la

tine așa ușor, iubito?

Își apropie fața de a ei și-i simți respirația caldă pe obraji.

– Te iubesc, Meri. Am nevoie de tine.

O sărută însetat, peste tot. De-atîta pasiune, abia mai puteau respira.

Cînd își ridică ochii, ea văzu că erau extrem de serioși.

– Uite ce-i. Nu mai vreau să discutăm problema banilor. Sînt de acord cu orice, numai cu asta nu!

– Da, dar...

– Nici un dar.

O strînse ușor de mînă.

– Ascultă, doamnă. Nu vreau nici să te domin, nici să trăiești în umbra mea, dar, ca soț, doresc să te apăr și să te iubesc, să-ți dau tot ce-i al meu. Am muncit din greu toată viața mea și-am făcut bani frumoși. Ce vezi rău în faptul că vreau să-i împart cu soția mea, să-i fac existența mai ușoară?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el o sărută din nou.

– Ne-am înțeles?

– Cum aș putea să mă cert cu tine? Cum deschid gura mi-o acoperi cu a ta.

Ochii ei erau strălucitori și plini de iubire.

– Bine.

Îi sărută vîrful nasului, pecetluind înțelegerea. Apoi, purtîndu-și un deget peste buzele ei moi, îi zîmbi satisfăcut.

– Aș dori să știu un singur lucru. Ce te-a făcut să te răzgîndești în ceea ce privește vînzarea afacerii tale și asocierea ta cu mine?

O trase mai aproape.

– Hai, Meri o ațîță el. Pentru satisfacerea mîndriei mele, spune-mi că ai făcut-o pentru că sînt irezistibil și minunat, pentru că sînt un iubit special.

Își coborî capul și o sărută pe gropița de la baza gîtului. Aproape că i se opri inima și carnea îi vibră pînă în vîrful degetelor de la picioare.

– Mi-am trecut, pur și simplu, viața în revistă, zise ea sincer, în timp ce el ridică privirea. Faptul că am avut propria mea afacere m-a făcut să mă simt bine, mi-a dat încredere că voi fi capabilă oricînd să mă descurc.

– Știu că ți se pare o prostie, adăugă ea zîmbind cu timiditate.

– Ba deloc! zise el blînd, cu ochii plini de dragoste. Știu cît de mult te-a chinuit lucrul acesta în trecut.

Ea își coborî privirile.

– Dar acum, nu-mi mai e teamă să fiu pe picioarele mele. Te iubesc, Chet, mai mult decît am iubit vreodată pe cineva, și vreau să-mi pe-

trec restul vieții cu tine. Dar dacă ți s-ar întîmpla ceva, vreodată, știu că nu mă voi prăbuși. Voi fi în stare să mă ridic și să merg mai departe. Convingerea aceasta e foarte importantă pentru mine.

Observă că el îi zîmbi mîndru.

– Și, cu toate acestea, vreau să fiu implicată într-o afacere reușită. Nu admit să pună ceva stăpînire pe mine atît de mult, încît să nu mai am nimic de dăruit familiei mele. Mi-am dat seama cît de importanți sînteți voi, pentru mine. Cred că am schimbat prioritățile și am acceptat un compromis.

– Ești fericită că ai luat această decizie? o întrebă el. Vreau să spun, ești realmente fericită?

Ea îl sărută blînd, pe gură.

– Realmente fericită.

– O, Meri!

O ciupi de lobul urechii și își strecură mîna pe sub cearceaf să-i mîngîie coapsa. Îi scăpă un geamăt și degetele căutară mai sus. Meri se cuibări lîngă el. Îi fu greu să se mai concentreze la altceva, în afară de mîna lui.

– Hm! făcu ea blînd. Am crezut că am stabilit ceva... adică să avem răbdare pînă după nuntă. Ca să nu ne mai tot ascundem.

– Așa e, rosti el cu voce gîtuită. Dar o dată ce

ai făcut un compromis, spuse Chet arcuindu-și o sprînceană și surîzînd diabolic, m-am gîndit că mai poți face încă unul.

Iar ea chiar asta făcu.

SFÎRȘIT

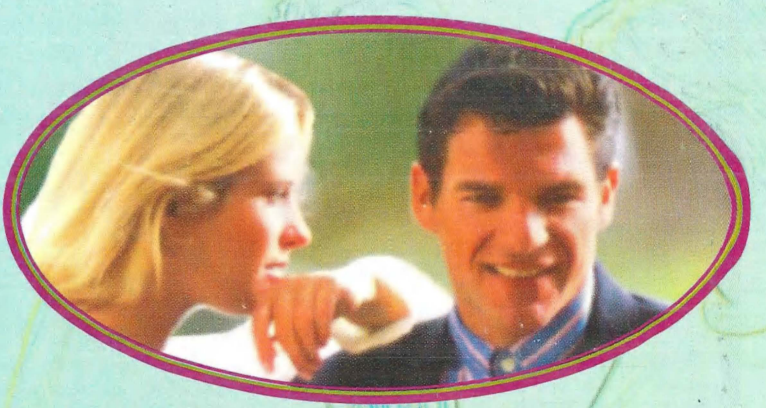

Romane de dragoste,
pe care nu le veţi uita niciodată,
scrise de autori cunoscuţi ai genului

Loveswept

Pentru o duzină de burlaci recunoscători, *Meri Kincaid* juca rolul unei soţii - făcea curat, cumpărături, spăla rufe - totul, în afara părţii romantice. Ceea ce-i lăsa prea puţin timp pentru ea. Şi a apărut domnul cu norocosul număr treisprezece... Omul de afaceri *Chet Ambrose* s-a îndrăgostit de vechea casă a lui Meri. Dar deîndată ce i-a gustat dulceaţa buzelor, a ştiut că dorea de fapt tot ce putea oferi Meri... şi chiar mai mult.

Va putea el oare să tranforme o nevastă „de profesie" într-una care să-i fie pe deplin devotată, numai lui?

1600 lei
32 lei T.L.
1632 lei Total

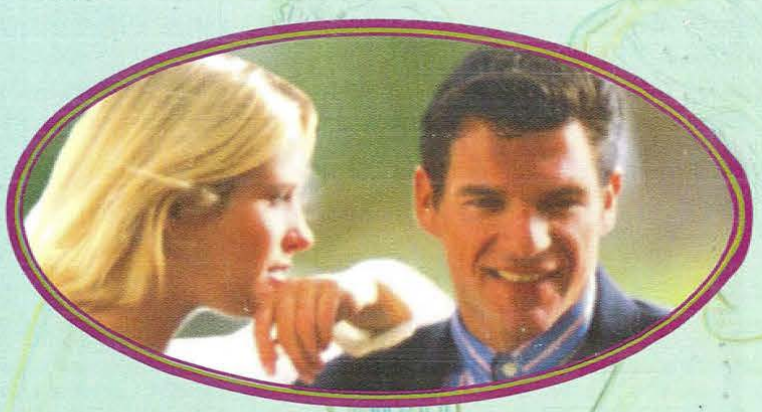

Romane de dragoste,
pe care nu le veţi uita niciodată,
scrise de autori cunoscuţi ai genului

Loveswept

Pentru o duzină de burlaci recunoscători, ***Meri Kincaid*** juca rolul unei soţii - făcea curat, cumpărături, spăla rufe - totul, în afara părţii romantice. Ceea ce-i lăsa prea puţin timp pentru ea. Şi a apărut domnul cu norocosul număr treisprezece... Omul de afaceri ***Chet Ambrose*** s-a îndrăgostit de vechea casă a lui Meri. Dar deîndată ce i-a gustat dulceaţa buzelor, a ştiut că dorea de fapt tot ce putea oferi Meri... şi chiar mai mult.

Va putea el oare să tranforme o nevastă „de profesie“ într-una care să-i fie pe deplin devotată, numai lui?

1600 lei
32 lei T.L.
1632 lei Total

CHARLOTTE HUGHES * O mulţime de soţi

MIRONY